

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

27 mei 1998

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

DECRETEN WIJZIGING WETBOEK INKOMSTENBELASTINGEN WAT BETREFT ONROERENDE
VOORHEFFING

DECREET HOGERE ZEEVAARTSCHOOL

RESOLUTIE BESCHERMING INHEEMSE VOLKEREN AMAZONEGEBIED IN ECUADOR

MONDELINGE VRAGEN

Inhoud

Nr. 43

Woensdag 27 mei 1998
Morgenvergadering

Berichten van verhindering	1
Ontwerp van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstellen van resolutie	
Indiening en verwijzing	1
Verslagen	
Indiening	2
Verslag van het Rekenhof	
Indiening en verwijzing	2
Met redenen omklede moties	
Indiening	2
Mededeling van een gemeente	
Indiening	3
Jaarverslagen	
Indiening	3
Kennisgevingen van het Arbitragehof	
Indiening	4
Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot wijziging van het wetboek van de inkomstenbelastingen voor wat betreft de onroerende voorheffing – 927 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 7	
Voorstel van decreet van de heren Chris Vandebroeke en Johan Sauwens houdende wijziging van artikel 253 van het wetboek van de inkomstenbelasting, wat betreft de onroerende voorheffing voor open monumenten – 873 (1997-1998) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	4
Sprekers : de heren Chris Vandebroeke, verslaggever, André Denys, John Taylor, Francis Vermeiren, Emiel Verrijken, Jos Geysels, Leo Cannaerts, Carlos Lisabeth, Christian Verougstraete, mevrouw Mia De Schamphelaere, mevrouw Mieke Van Hecke en minister Wivina Demeester-De Meyer	
Artikelsgewijze bespreking	24

Ontwerp van decreet betreffende de Hogere Zeevaartschool – 1006 (1997-1998) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	29
Sprekers : mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh, verslaggever, de heer Pieter Huybrechts en minister Leo Peeters	
Artikelsgewijze bespreking	30
Voorstel van resolutie van mevrouw Nelly Maes, de heer Jef Sleeckx, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heer Herman Suykerbuyk betreffende de bescherming van de inheemse volkeren van het Ama- zonegebied in Ecuador – 625 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 3	
Bespreking	45
Sprekers : mevrouw Nelly Maes, de heer Patrick Hostekint, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heer Jacques Laverge	
Regeling van de werkzaamheden	49
Bijlage	
Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het afgesloten protocol tot het oprichten van topsportscholen	52
Mondelinge vraag van de heer Joachim Coens tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het Internet in openbare bibliotheken en de Website van de Vlaamse Openba- re Bibliotheken	53
Mondelinge vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de naleving van het Vlaams bibliotheekdecreet door het gemeentebestuur van Wezembeek-Oppem	55
Mondelinge vraag van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de subsidiëring van een concertzaal in Brugge	
Mondelinge vraag van mevrouw Kathy Lindekens tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cul- tuur, Gezin en Welzijn, over de mogelijke investering van de Vlaamse Gemeenschap in een commer- cieel geëxploiteerde concertzaal in Brugge	57
Mondelinge vraag van de heer Chris Vandenbroeke tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de terugstorting van de verwijl- intresten en boetes door de federale overheid	61
Mondelinge vraag van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de Vlarembepalingen met betrekking tot het toezicht in de zwembaden	
Mondelinge vraag van de heer Erik Matthijs tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de toepassing van de VLAREM II-normen voor zwembaden	64
Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het akkoord van de Waalse en Brusselse gewestregeringen inzake de terugnameplicht voor oude autobanden en de gevolgen hiervan voor Vlaanderen	67
Mondelinge vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de hoge concentratie asbestvezels in en rond het natuurgebied Het Broek te Willebroek	68
Mondelinge vraag van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het bodemonderzoek van het militair domein Brustem-Bevingen	70
Mondelinge vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leef- milieu en Tewerkstelling, over een stadsbos in de Gentse regio	72
Mondelinge vraag van de Ludo Sannen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmi- lieu en Tewerkstelling, over het opstarten van de procedure om het gebied “de Rammelaars” in Ham niet langer als beschermd landschap te behouden	74

Mondelinge vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de plannen van Fabricom om een afvalverbrandingsoven te bouwen in de Gentse Kanaalzone	77
Mondelinge vraag van de heer Johan Sauwens tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het natuurherstelplan IJzermonding te Nieuwpoort	79
Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het TOV-project	81
Mondelinge vraag van de heer Ludo Sannen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de spoorwegbrug van de lijn 20 Hasselt-Maas-tricht over het Albertkanaal in Gellik	82
Mondelinge vraag van de heer Arnold Van Aperen aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de werken op de E19	84
Mondelinge vraag van de heer John Taylor tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de onveilige verkeerssituatie op de Massemsesteenweg	86
Mondelinge vraag van de heer Walter Vandenbossche tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de brochure “Welkom in Vlaanderen”	88
Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de verkiezing van een part-time secretaris voor het OCMW van Voeren	90
Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het welzijnsbeleid rond holebi's	
Mondelinge vraag van de heer Guy Swennen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over hulpverlening aan homo's en lesbiennes	
Mondelinge vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het welzijnsbeleid ten aanzien van holebi's	91
Mondelinge vraag van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het Koninklijk Atheneum Marcel Tricot te Grimbergen	94
Mondelinge vraag van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over opleiding en begeleiding van werkzoekenden	95
Mondelinge vraag van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de Vlaamse premies tot aanmoediging van arbeidsherverdeling	97

VOORZITTER : De heer Francis Vermeiren, ondervoorzitter

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Marijke Dillen, Herman Suykerbuyk : buitenslands ;

André Van Nieuwkerke : familieverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende ontwerp van decreet werd ingediend :

- Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1998
– 1049 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar alle terzake bevoegde commissies.

VOORSTELLEN VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

- Voorstel van decreet van mevrouw Marijke Dillen houdende wijziging van titel IV, hoofdstuk IV, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996
– 1043 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

- Voorstel van decreet van de heer Joachim Coens, mevrouw Mieke Van Hecke en de heren André Van Nieuwkerke en Kris Van Dijck houdende oprichting van de Vlaamse Sportraad en de Adviserende Beroepscommissie voor sportaangelegenheden
– 1047 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.
- Voorstel van decreet van de heer Patrick Lachaert houdende wijziging van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996
– 1052 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heren Herman Suykerbuyk en Jef Sleenckx betreffende de relatie tussen cultuur en culturele identiteit enerzijds en economische ontwikkeling en werkgelegenheid anderzijds
– 1039 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.
- Voorstel van resolutie van de heer Carl Decaluwé c.s. betreffende het statuut en rechtspositie van VT-4
– 1040 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Mediabeleid.
- Voorstel van resolutie van mevrouw Yolande Avontroodt, mevrouw Patricia Ceysens en de heer Jacques Laverge betreffende de evaluatie van de personeelsnormen en het welvaartsbelang van de social profit-sector
– 1051 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

VERSLAGEN**Indiening**

De voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- Verslag namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden uitgebracht door de heer Hugo Van Rompaey over het voorstel van decreet van mevrouw Nelly Maes, de heer Jef Sleenckx, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heer Herman Suykerbuyk betreffende de bescherming van de inheemse volkeren van het Amazone-gebied in Ecuador
– 625 (1997-1998) – Nr. 3.
- Verslag namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud uitgebracht door de heer Bruno Tobback over het voorstel van decreet van de heer Johan Sauwens houdende de regionale landschappen
– 713 (1997-1998) – Nr. 2.
- Verslag namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud uitgebracht door de heer Georges Beerden over het voorstel van decreet van de heren Georges Cardoen, Leonard Quintelier, mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbusche en de heer John Taylor houdende het behoud en de vrijwaring van de veldkapellen en calvaries
– 754 (1997-1998) – Nr. 2.
- Verslag namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden uitgebracht door mevrouw Nelly Maes over het voorstel van resolutie van de heren Stefaan Platteau en Jacques Laverge betreffende het optimaliseren van de rol van de overheid inzake exportbevordering en het uitbouwen van een efficiënt en complementair instrumentarium terzake
– 778 (1997-1998) – Nr. 3.
- Verslag namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid uitgebracht door de heer Erik Matthijs over het ontwerp van decreet betreffende de hervorming van het hoger onderwijs in de kinesitherapie en de revalidatiewetenschappen in de Vlaamse Gemeenschap
– 1018 (1997-1998) – Nr. 3.

VERSLAG VAN HET REKENHOF**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende verslag van het Rekenhof werd ingediend :

- Verslag van het Rekenhof over het onderzoek van de ontwerpen van decreet houdende aanpassing van de middelenbegroting en van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998
– 21 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

MET REDENEN OMKLEDE MOTIES**Indiening**

De voorzitter : De volgende met redenen omklede moties werden ingediend :

- Met redenen omklede motie van de heren Felix Strackx en Wilfried Aers tot besluit van de op 12 mei 1998 door de heer Felix Strack in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de problemen bij het Vlaams Centrum voor de Integratie van Migranten
– 1041 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heer Chris Vandembroeke, mevrouw Mia De Schamphelaere, mevrouw Patricia Ceysens, mevrouw Trees Merckx-Van Goey en de heer Etienne Van Vaerenbergh tot besluit van de op 12 mei 1998 door de heer Chris Vandembroeke in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het te voeren bevolkings- en gezinsbeleid in Vlaanderen in het licht van de demografische evolutie
– 1042 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heren Etienne Van Vaerenbergh, Karel De Gucht en Chris Vandembroeke tot besluit van de op 14 mei 1998 door de heer Etienne Van Vaerenbergh in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minis-

Voorzitter

ter van Onderwijs en Ambtenarenzaken en tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de overeenkomsten afgesloten door de zes Vlaams-Brabantse faciliteitengemeenten met Franstalige initiatieven inzake PMS en medisch schooltoezicht
– 1044 (1997-1998) – Nr. 1.

- Met redenen omklede motie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot besluit van de op 14 mei 1998 door de heer Etienne Van Vaerenbergh in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, en tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de overeenkomsten afgesloten door de zes Vlaams-Brabantse faciliteitengemeenten met Franstalige initiatieven inzake PMS en medisch schooltoezicht
– 1045 (1997-1998) – Nr. 1.

- Met redenen omklede motie van de heren Jan Penris en Frans Wymeersch tot besluit van de op 14 mei 1998 door de heer Emiel Verrijken in commissie gehouden interpellatie tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de overheidssteun van de Vlaamse regering aan het bedrijf Hermes Europe Railtel
– 1046 (1997-1998) – Nr. 1.

- Met redenen omklede motie van de heer Karel De Gucht tot besluit van de op 14 mei 1998 door de heer Karel De Gucht in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de ministeriële omzendbrief van 25 maart 1998 betreffende dringende maatregelen voor het schooljaar 1998-1999 in het kader van de hervorming van het secundair onderwijs
– 1048 (1997-1998) – Nr. 1.

- Met redenen omklede motie van de heren Karel De Gucht en Jean-Marie Bogaert tot besluit van de op 18 mei 1998 door de heer Karel De Gucht in commissie gehouden interpellatie tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese

Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de weigering van zijn kabinetschef om in het openbaar gehoord te worden door de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden in het kader van de hoorzittingen over het dossier van de scheepskredieten
– 1050 (1997-1998) – Nr. 1.

MEDEDELING VAN EEN GEMEENTE**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededeling van een gemeente werd ingediend :

- Motie van de gemeente Lint betreffende maatregelen die kunnen bijdragen tot de verzoening tussen alle Vlamingen, goedgekeurd door de gemeenteraad op 30 maart 1998
(DOC 140/1997-1998).

Deze mededeling van een gemeente ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

JAARVERSLAGEN**Indiening**

De voorzitter : Het volgende jaarverslag werd ingediend :

- Activiteitenverslag 1996-1997 van de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid
(DOC 139/1997-1998).

Dit jaarverslag ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

KENNISGEVINGEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De voorzitter : De volgende kennisgevingen van het Arbitragehof betreffende beroepen tot vernietiging en prejudiciële vragen liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Rolnummer 1324 ;
- Rolnummer 1327 ;
- Rolnummer 1316 ;
- Rolnummer 1306 ;
- Rolnummer 1331 ;
- Rolnummers 1321 en 1332 (samen-gevoegde zaken) ;
- Rolnummers 1315, 1318, 1319 en 1320 (samen-gevoegde zaken).

ONTWERP VAN DECREET houdende bepalingen tot wijziging van het wetboek van de inkomstenbelastingen voor wat betreft de onroerende voorheffing

– 927 (1997-1998) – Nrs. 1 tot 7

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Chris Vandenbroeke en Johan Sauwens houdende wijziging van artikel 253 van het wetboek van de inkomstenbelasting, wat betreft de onroerende voorheffing voor open monumenten

– 873 (1997-1998) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde zijn het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot wijziging van het wetboek van de inkomstenbelastingen voor wat betreft de onroerende voorheffing, en het voorstel van decreet van de heren Vandenbroeke en Sauwens houdende wijziging van artikel 253 van het wetboek van de inkomstenbelasting, wat betreft de onroerende voorheffing voor open monumenten, die door de commissie in samenhang werden behandeld met dien verstande dat het ontwerp van decreet als basis voor de bespreking werd genomen. Wij volgen hier dezelfde werkwijze.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Vandenbroeke, verslaggever, heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, gezien de omvang en de techniciteit van het verslag, zal ik me beperken tot een synthese onder de vorm van enkele krachtlijnen.

Gelijktijdig met het decreet werd een voorstel ingediend door de heer Sauwens en mezelf. De commissie heeft toen beslist artikel 24, tweede lid van het Reglement toe te passen, wat inhoudt dat slechts één tekst als basis van de bespreking in aanmerking wordt genomen. Vandaar dat het voorstel Vandenbroeke-Sauwens onder de vorm van amendementen wordt ingebracht bij de artikelsgewijze bespreking.

Op 12 februari 1998 gaf de minister een eerste toelichting bij haar ontwerp van decreet, voorzien van de nodige slides, cijfers en grafieken. Meteen werden de nodige doelstellingen nader omschreven. Daarbij beoogt men onder meer een eigen inning, het opnemen van fiscale verantwoordelijkheid met eigen accenten, de automatische toekenning van de verminderingen en een vlottere doorstorting van de opcentiemen naar gemeenten en provincies, met dien verstande dat de hervorming budgettair neutraal moet zijn.

De huidige regelgeving van het wetboek van inkomstenbelasting onderscheidt vier categorieën waarvoor, op aanvraag, een vermindering wordt verleend : kinderlast, handicap, groot oorlogsverminkte of bescheiden woning.

De voorgestelde wijzigingen met automatische toekenning houden onder meer in dat de verminderingen voor kinderen niet meer percentueel zouden worden toegekend, maar wel via een forfaitair bedrag dat jaarlijks wordt aangepast aan het indexcijfer van de consumptieprijzen. Tot dusver werden de verminderingen op de onroerende voorheffing afgetrokken van het totale bedrag, verschuldigd aan het Vlaams Gewest en via opcentiemen aan de gemeenten en provincies. Met het nieuwe systeem worden de verminderingen bij de aanvang van de berekeningen van het gewestelijk deel van de onroerende voorheffing afgetrokken zodat de opcentiemen op dit startbedrag worden berekend. Tevens wordt een herschikking beoogd, in die zin dat de herziening voordeliger uitvalt voor lagere KI's en omgekeerd.

Tijdens dezelfde commissievergadering werd besloten een hoorzitting te organiseren op 17

Vandenbroeke

februari. We hoorden daar achtereenvolgens de heer Jonckheere, docent aan de VUB, en vertegenwoordigers van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen, van het Vlaams Overleg Bewonersbelangen en van de Vlaamse afdeling van het Eigenaarssyndicaat. Het verslag van deze hoorzitting is opgenomen in bijlage B.

Zowel bij de toelichting van de minister als aansluitend op de hoorzitting werden door alle fracties tal van vragen gesteld. In essentie gingen ze over de volgende onderwerpen : de evolutie van de gemeente-inkomsten ; de positie bij de vermindering voor de huurders ; de positionering voor de gehandicapten en het inbrengen van alle gehandicapten ; het bereiken van de budgettaire neutraliteit en of die eigenlijk wel mogelijk is ; en de redenen tot een vervanging van de percentuele aftrek door een forfaitaire aftrek.

Tijdens de commissievergaderingen van 5 en 24 maart gaf de minister een omstandig antwoord op al die vragen. De neerslag daarvan vindt u in het verslag, dat zoals gebruikelijk heel zorgvuldig werd voorbereid door de diensten. Uit de discussie over de evolutie van de gemeente-inkomsten uit de onroerende voorheffing leidt de minister af dat de fiscale perequatie ter harte moet worden genomen.

Tevens werd aangekondigd dat de inning door de Vlaamse Gemeenschap om organisatorische redenen pas op 1 januari 1999 zal ingaan. De administratie zal de organisatie van de inning verzorgen, terwijl de eigenlijke inning aan een privé-partner wordt uitbesteed. Wel moeten nog de nodige initiatieven worden genomen opdat die beslissing op 1 januari 1999 in werking kan treden.

De eindstemming werd gehouden tijdens twee commissievergaderingen. Allereerst werden de artikelen 1 en 2 en de amendementen van de heer Sauwens en mezelf tot invoeging van een nieuw artikel 2 bis en ter, afzonderlijk ter stemming voorgelegd. De artikelen 1 en 2 werden met tien stemmen voor eenparig aangenomen. De amendementen werden met vier stemmen voor en zes tegen verworpen.

Bij de eindstemming over artikel 3 werden amendementen ingediend door de heren Denys, Verlinden en Platteau namens de VLD, de heren Bogaert en Vandenbroeke namens de VU en mevrouw De Schamphelaere en de heren Cannaerts, Lisabeth, Vanvelthoven en Taylor namens de meerderheid.

Het amendement van de VLD, dat voorstelde om het forfaitaire karakter opnieuw door het percentuele karakter te vervangen en dat de discussie over de verhouding tussen stad en platteland aanreikte, werd verworpen met vier stemmen voor en negen tegen. Het amendement van de VU om voor een verhoging van de forfaitaire bedragen te opteren, werd verworpen met drie stemmen voor en acht tegen bij twee onthoudingen.

Het amendement van de meerderheid werd aangenomen met acht stemmen voor bij vijf onthoudingen. Het houdt onder meer in dat de forfaitaire bedragen lichtjes worden verhoogd. Aangezien het ontwerp niet langer voorziet in de mogelijkheid om een vermindering toe te kennen aan een nog restend kind dat deel uitmaakt van het gezin, blijft er een budgettaire ruimte over van 10,9 miljoen frank, die deze verhoging mogelijk maakt. Bovendien wordt een sterkere progressie bij de verminderingen per kind ten laste ingebouwd. Voorts strekt het amendement ertoe de vermindering te verlenen aan alle gehandicapten die daarvoor volgens de huidige reglementering in aanmerking komen. Dat betekent wel dat het automatisme van de verminderingen niet langer kan worden gewaarborgd.

Het geamendeerde artikel 3 werd aangenomen met acht stemmen voor bij vijf onthoudingen. Bij de artikelen 4 tot en met 28 werden geen opmerkingen geformuleerd. Ze werden eveneens met acht stemmen voor bij vijf onthoudingen aangenomen. Bij de eindstemming werd het decreet aangenomen met acht stemmen voor en twee tegen bij drie onthoudingen.

Mijnheer de voorzitter, tot zover mijn verslag. Ik zou nu graag de impressies van onze fractie verwoorden.

Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, in het verslag heb ik reeds vermeld dat de Volksunie twee amendementen heeft ingediend, één namens de heer Bogaert en mezelf en één namens de heer Sauwens en mezelf. Ik zal het eerst hebben over het amendement van de heer Bogaert en mezelf.

Enkele uitgangspunten van de minister waren om fiscale verantwoordelijkheid op te nemen, accenten te bepalen en een sociale dimensie aan te brengen. Vrij spoedig, na de eerste met de nodige cijfers en grafieken gestoffeerde uiteenzetting van de minister, bleken die basisbedragen heel laag te zijn. Mijn fractie heeft terzake enige simulaties verricht. Zoals u allen weet, is dat niet zo gemakkelijk : men

Vandenbroeke

moet immers rekening houden met de verschillen per gemeente. In het algemeen kwam dit er toch op neer dat de sociale dimensie allesbehalve aanwezig was, wat trouwens ook blijkt uit het amendement van de meerderheid waarnaar ik verwees in het verslag. Dit amendement houdt in dat de basisbedragen waarin oorspronkelijk werd voorzien, door minister Demeester worden opgetrokken met iets minder dan 10 percent. Dit meerderheidsvoorstel houdt in dat het zogenaamde break-evenpoint, het punt vanaf waar men er voor- of achteruit op gaat, vanaf het tweede kind neerkomt op ongeveer 43.000 frank. Dit lijkt allerminst aan te sluiten bij de sociale dimensie die men in dit ontwerp wou introduceren. Ik wijs er u allen trouwens op dat deze dimensie werd geïntroduceerd door de Bond van Grote en Jonge Gezinnen.

We kunnen dit voor de eerste maal zelf doen, en we moeten dit dan ook doen op een correcte, eerlijke en genereuze wijze, zonder in excessen te vervallen. Daarom stellen we voor om de basisbedragen iets te verhogen, zodat het break-evenpoint iets minder dan 50.000 frank bedraagt. Ons inziens is dat veel redelijker. We willen dit in het bijzonder doen voor de modale gezinnen. We breiden dit zelfs uit tot vier kinderen. Vanaf het vijfde kind willen we de progressie stabiliseren, zodat we nog wat kunnen terugwinnen.

Uiteraard contrasteert dit scherp met het meerderheidsvoorstel, een voorstel dat uitgaat van vrij lage bedragen en dus niet sociaal verantwoord is. Bovendien is er sprake van een blijvende progressie voor alle kinderen, wat ons vrij onverantwoord lijkt. Alhoewel ons amendement werd verworpen, wou ik nog even onze argumentatie onder de aandacht brengen.

Dan was er het amendement van de heer Sauwens en mezelf. Oorspronkelijk was dit een voorstel van decreet, maar zoals reeds werd opgemerkt moesten we er door omstandigheden amendementen van maken. Ik wil deze graag opnieuw even onder de aandacht brengen van deze vergadering.

Ons oorspronkelijk voorstel werd verworpen op basis van een heel vreemde redenering. De Vlaamse regering neemt allerlei initiatieven om ons patrimonium te beschermen. Zo wordt er 1,5 miljard frank gereserveerd voor renovatie. Wie echter een pand renoveert en het vervolgens openstelt als museum, moet uiteindelijk weer meer betalen door de stijging van het KI. We weten allen hoe moeilijk het gaat met de museumsector. Normaliter

staat deze sector het water reeds aan de lippen. Nu wordt hen enerzijds wel een geschenk gegeven door de renovatie, maar anderzijds is er na de renovatie sprake van een vestzak-broekzakoperatie : door een verhoging van het KI neemt men hen de meerwaarde weer af. In de commissie verklaarden sommige leden het voorstel sympathiek te vinden. Deze aanpak functioneert trouwens in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Nu wil ik geenszins beweren dat we de handelwijze van dit gewest steeds moeten imiteren, integendeel. Maar als ze dan eens het goede voorbeeld geven, dan kunnen we dat toch wel volgen. Dit gebeurt echter niet.

Onder meer de heer Taylor wees er tijdens de discussie op dat er heel wat VZW's zijn in de milieu- en de sociale sector die dit ook kunnen inroepen. Uit de discussie volgde, mee onder impuls van de heer De Batselier, dat er een werkgroep zou moeten worden opgericht om al deze mogelijkheden in hun geheel te bekijken. Dat hebben we ook gedaan, collega's. We hebben in ieder geval de aanzet gegeven tot een inventarisatie. Op mij komt dat echter over als een procedure van 'de vis verdrinken'. Houd het dus bij een eenvoudig voorstel : gerenoveerde panden die worden aangewend als open monumenten, meteen vrijstelling geven. De heer Sauwens en ik nemen ons voor om dit met bekwame spoed opnieuw in te dienen als voorstel van decreet. We willen het opnieuw onder de aandacht brengen als aanvulling bij het ontwerp van decreet van minister Demeester. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, sommigen beweren dat de fiscaliteit niet langer een belangrijk politiek item is. In dit debat gaat het over de onroerende voorheffing : een van de weinige fiscale instrumenten waarover we op Vlaams niveau beschikken. Als ik zie hoe weinig parlementsleden hiervoor belangstelling hebben, kan ik enkel met spijt in het hart beamen dat de fiscaliteit op dit moment inderdaad weinig interesse wekt. Ik denk wel dat ik weet waaraan die matige belangstelling te wijten is. Dit ontwerp van decreet wordt namelijk al te zeer voorgesteld als een technisch voorstel. Mijns inziens bevat het echter een aantal belangrijke politieke keuzes. Bovendien kunnen aan de hand van dit ontwerp nog meer belangrijke politieke keuzes worden gemaakt.

De heer Vandenbroeke heeft een degelijk verslag gebracht. Het ontwerp heeft drie grote aspecten. Als eerste punt willen we in Vlaanderen zelf onze onroerende voorheffing innen. Uiteraard steunt de

Denys

VLD deze eis ten volle. Als tweede punt vragen we dat de vrijstellingen automatisch aan de mensen worden gegeven. Ook daarover zijn we het allemaal eens.

Het grote discussiepunt is echter het derde punt. Binnen dit ontwerp van decreet zorgt men voor een belangrijke verschuiving. Men wil de operatie budgettair neutraal houden, en tegelijk een forfaitair bedrag geven in plaats van de verminderingen percentueel toe te kennen. Dit heeft tot gevolg dat gezinnen voor een eerste eigen woning met een kadastraal inkomen van boven de 45.000 frank in de toekomst meer zullen moeten betalen, terwijl dat voor een kadastraal inkomen beneden de 45.000 frank – met kinderlast – minder zal zijn.

Ik wil eerst iets zeggen over de eigen inning. Mevrouw de minister, ik was zeer verbaasd toen ik deze morgen in een krant las dat de aanbesteding voor die eigen inning reeds is gebeurd. De firma die nu al zorgt voor de inning van het kijk- en luistergeld, zal voortaan ook zorgen voor de inning van de onroerende voorheffing. Ik vind deze werkwijze toch wel het tegendeel van behoorlijk bestuur. Op een ogenblik dat we in dit parlement het creëren van een decretaal kader nog volop bespreken, heeft de uitvoerende macht reeds een aanbesteding uitgeschreven en firma's aangesproken om offertes te maken. Mevrouw de minister, dit is zeker geen daad van behoorlijk bestuur. Volgens mij had u moeten wachten tot er een decretaal kader is.

De voorzitter : Minister Demeester heeft het woord.

Mevrouw Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer Denys, ik wil nog eens herhalen wat ik al tijdens de commissievergaderingen heb gezegd. Ten eerste hebben we de beslissing genomen om dit alles voor te bereiden. We hadden trouwens het doel om de eigen inning een jaar eerder te realiseren. Dat blijkt duidelijk uit het ontwerp dat we hebben ingediend. Ten tweede hebben we een aantal maanden geleden ook gezegd dat we een normale aanbestedingsprocedure zouden volgen. Ik denk dat ik u dienaangaande steeds heb ingelicht over de stand van zaken.

Mijnheer Denys, na onderzoek werd beslist om het contract op te stellen. Ik zeg er uitdrukkelijk bij dat dit afhankelijk is van de stemming over het ontwerp van decreet. Straks worden er een aantal elementen aan toegevoegd die dit duidelijk formule-

ren. Dit is geen teken van onbehoorlijk bestuur maar van goed bestuur. Men kan de procedure, die men niet zomaar kan afwerken, tijdig voorbereiden. Men mag zeker niet over één nacht ijs gaan.

De heer André Denys : Ik ben voor snel en vlug werken, maar blijf bij mijn standpunt. Dit is een teken van onbehoorlijk bestuur. Het is niet verantwoord een aanbestedingsprocedure uit te schrijven alvorens het decreetale kader definitief is goedgekeurd. Firma's moeten al offertes maken, zonder dat men de zekerheid heeft dat dit ontwerp van decreet wordt goedgekeurd. U weet nooit wat er kan gebeuren in de openbare zitting.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : U was toch ingelicht tijdens de bespreking van het ontwerp van decreet ?

De heer André Denys : U hebt dit toen medege-deeld en ik heb dan ook mijn bezwaren geuit. Ik wist niet dat u nu reeds, vóór de goedkeuring van het ontwerp van decreet, de aanbestedingsprocedure zou starten. Ik heb dit pas vandaag vernomen. Ik ben een voorstander van snel en goed werk. Hier zet men echter de zaken op hun kop : men begint met de uitvoering van een decreet voor het is goedgekeurd. Dit is de essentie van mijn opmerking.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Nochtans was iedereen in de commissie voorstander van de eigen inning.

De heer André Denys : Deze inning wordt wel gekoppeld aan andere zaken, waar bepaalde partijen het niet mee eens zijn.

Wij zijn het niet eens met het zwaar politieke luik in dit ontwerp van decreet. Voor de vermindering van de kinderlast wil men het forfaitaire stelsel invoeren in de plaats van het percentueel stelsel. Hierdoor zullen al diegenen met een woning waarvan het kadastraal inkomen hoger is dan 45.000 frank, meer betalen. Ik ben niet tegen herverdeling, maar wel tegen een herverdeling die alleen een uiting van rancune is in het kader van onze afgunstaatschappij. Ik ben wel voor een herverdeling die eerlijk en correct kan worden verantwoord. Wie een kadastraal inkomen heeft van meer dan 45.000 frank, zal straks meer moeten betalen om de mensen met lagere kadastrale inkomens te vergoeden. Is dit eerlijk ? Dit is de cruciale vraag waarover het parlement zich vandaag moet buigen.

Denys

Om die vraag te beantwoorden, moet men zich eerst afvragen welke filosofie er achter de belasting als beleidsinstrument schuilt. Tijdens de bespreking in de commissie hebben de parlementsleden dit aspect vanuit drie verschillende invalshoeken belicht. Onroerende voorheffing kan als een gezinsbelasting worden beschouwd. De VLD vindt onroerende voorheffing een vorm van belasting op huisvesting. Anderen meenden dat de onroerende voorheffing een vermogensbelasting is.

Ik wil dit debat in de openbare zitting heropenen en aantonen dat ons standpunt het meest evenwichtige is bij de bespreking van dit ontwerp van decreet. Wie zegt dat het een belastinginstrument is om een gezinsbeleid te voeren, kan terecht pleiten voor de invoering van het forfaitaire stelsel met het argument dat elk kind gelijk is voor de wet. Voor mij is het duidelijk : als men de vermindering op de onroerende voorheffing wegens kinderlast beschouwt als een instrument om een gezinsbeleid te voeren, dan is het juist dat men een vast forfaitair bedrag als basis aanneemt. Elk kind is gelijkwaardig.

Als men de vermindering daarentegen beschouwt als een instrument voor het voeren van een huisvestingsbeleid, dan lijkt het ons logisch dat men uitgaat van de procentuele berekening van die belasting. Het kadastraal inkomen is een vast bedrag, maar er wordt nog 2,5 percent aan toegevoegd en de gemeenten heffen er nog eens opcentiemen op. Het is logisch dat men bij het berekenen van de vermindering dezelfde weg volgt.

Aan de hand van de manier waarop deze belastingen zijn tot stand gekomen, wil ik aantonen dat het duidelijk gaat om een instrument van het huisvestingsbeleid en niet van het gezinsbeleid. Het gaat om de structuur van de onroerende fiscaliteit. In de commissie maakten enkele collega's de foute redenering dat bij de personenbelasting ook een forfaitair bedrag wordt gehanteerd bij de berekening van de vermindering wegens kinderlast. Ze maakten het onderscheid niet tussen de verschillende filosofieën die ten grondslag lagen aan de toekenning van de vermindering op de personenbelasting en de vermindering op de onroerende voorheffing.

– *De heer Marc Olivier, eerste ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

Het kadastraal inkomen wordt gebruikt als basis voor de berekening van twee vormen van belasting. Enerzijds wordt het gebruikt als basis voor de

personenbelasting, anderzijds voor de onroerende voorheffing. Er lag echter een verschillende filosofie aan de basis van beide belastingvormen.

Voor de berekening van de personenbelasting worden de onroerende inkomsten, met uitzondering van de laagste beroepsinkomsten van een van de huwelijkspartners, gecumuleerd met al de andere inkomsten en onderworpen aan het progressieve belastingtarief. Aangezien de regering bij de fiscale hervorming van 1988 er duidelijk voor koos het gezin als belastingentiteit te behouden, wordt het draagkrachtbeginsel voldoende gewaarborgd door de gedeeltelijke samenvoeging van de gezinsinkomens en de progressiviteit van de tariefstructuur.

Daarom is het verantwoord dat de vermindering wegens kinderlast op het vlak van de personenbelasting wordt toegekend in de vorm van vaste bedragen. Rekening houdend met de filosofie achter de hervorming van 1988, mag deze vermindering dan ook worden beschouwd als een instrument voor het voeren van een gezinsbeleid. Omdat ieder kind gelijk is, lijkt het ons logisch dat men werkt met een vast bedrag.

De onroerende voorheffing daarentegen bedraagt in Vlaanderen 2,5 percent van het kadastraal inkomen en de provincies, de agglomeraties en de gemeenten zijn gemachtigd om opcentiemen te heffen op de onroerende voorheffing. In tegenstelling tot de personenbelasting gaat het hier dus om een vast percentage van het kadastraal inkomen, zodat de onroerende voorheffing procentueel verloopt met de hoogte van het kadastraal inkomen.

Ik heb er alle parlementaire Handelingen op nagelezen die destijds geleid hebben tot de invoering van de onroerende voorheffing, en die verband hielden met de invoering van de vermindering op de onroerende voorheffing wegens kinderlast. Daaruit blijkt dat de wetgever ongetwijfeld een stimulans heeft willen geven aan gezinnen met meerdere kinderen, om bij de keuze van hun woning de kinderen de nodige levensruimte te geven. Met andere woorden, collega's, het was ruimte voor de kinderen, de huisvestingsfactor, die de basis vormde voor het invoeren van het stelsel van de vermindering voor kinderlast. Iedereen acht het rechtvaardig dat deze gezinnen op fiscaal vlak worden beloond wanneer ze een inspanning willen leveren om hun kinderen een minimum aan wooncomfort te bieden. De verminderingen wegens kinderlast zijn op het vlak van de onroerende voorheffing dan ook in de eerste plaats een instrument voor het voeren van een huisvestingsbeleid. Welnu collega's, aangezien de onroerende voorheffing een vast per-

Denys

centage bedraagt van het kadastraal inkomen, en de provinciale en gemeentelijke opcentiemen recht evenredig verlopen met de onroerende voorheffing, is het niet meer dan eerlijk dat de verminderingen inzake de onroerende voorheffing eveneens recht evenredig verlopen met de hoogte van deze belasting en dus ook met de hoogte van het kadastraal inkomen. Op die manier betaalt iemand met een hoger kadastraal inkomen een hogere onroerende voorheffing, maar krijgt hij ook een hogere vermindering wegens kinderlast dan iemand met een lager kadastraal inkomen. Bij toepassing van deze berekeningswijze bestaat er een rechtstreeks verband tussen de grootte van de woning en de hoogte van het fiscaal voordeel voor kinderlast.

Mijnheer de voorzitter, er was niet alleen de discussie of we deze belasting moeten beschouwen als een gezinsbelasting of een huisvestingsbelasting. Voor mij was het een grote verrassing dat een aantal collega's de onroerende voorheffing op de eerste woning beschouwden als een vorm van vermogensbelasting. Het heeft me vooral verrast dat de CVP deze stelling verdedigt. Dat de SP dit doet, kan ik begrijpen, want tijdens het congres is gebleken dat men nog altijd het marxisme aankleeft. Ik heb het gecontroleerd bij alle fiscale hervormingen in het buitenland : nergens wordt de eerste woning in aanmerking genomen bij de vermogensbelasting. De reden is vrij eenvoudig : in de andere landen beschouwen de meeste politici het eigendomsrecht als fundamenteel. Men beschouwt met name de eerste eigen woning als de meest concrete invulling van het principe van het eigendomsrecht. Er is echter niet alleen het eigendomsrecht, maar uiteraard ook het recht op wonen en op huisvesting, een sociaal grondrecht. Wie aan de personen die zelf investeren om dat recht in te vullen, een vermogensbelasting wil opleggen, zal ons altijd in zijn vaarwater vinden.

De voorzitter : De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, waarde collega's, we gaan de debatten die we in de commissie hebben gevoerd, hier niet uitvoerig herhalen. Dat heeft geen zin. Onze partij en het grootste deel van de Vlamingen zijn er heel grote voorstanders van om de eigendomsverwerving van een woning te stimuleren. Dat is evident. Dat proberen we op alle mogelijke manieren waar te maken. Wat u, mijnheer Denys, en de VLD hier als stelling ontwikkelen, namelijk dat verminderingen in verhouding zouden moeten

staan tot de grootte van het kadastraal inkomen, is niets anders dan het toepassen van het principe dat de rijken rijker moeten worden en de armen armer. Er is niets rechtvaardiger dan dat er een basisgelijkheid bestaat in de aftrek van iedereen. Het zou toch heel onrechtvaardig zijn dat men voor een grote woning met een kadastraal inkomen van 150.000 frank, die zeer veel comfort heeft en zeer veel prestige uitstraalt, in verhouding nog eens een extra vermindering zou moeten krijgen.

Wij willen dat iedereen voor het verwerven van zijn eerste woning verminderingen krijgt toegekend wanneer hij voldoet aan de voorwaarden, ongeacht of het nu om een kleine of een grote woning gaat. Het is evident dat die vermindering daartoe dan niet in verhouding mag staan. Ze moet verbonden zijn aan het aantal kinderen dat men heeft. Iemand die een riante villa bezit, moet geen grotere vermindering krijgen dan iemand die een kleine sociale woning heeft. Hoe u dat vandaag in het postkapitalistische tijdperk durft te verdedigen, weet ik niet.

De heer André Denys : Mijnheer Taylor, ik ken u als iemand die de zaken correct en eerlijk weet weer te geven, maar nu ben ik toch verbaasd.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Hoewel ik er zeer gerust in ben, ben ik toch bijzonder benieuwd naar het antwoord van de voorzitter van mijn fractie aan het adres van de heer Taylor.

De heer André Denys : Ik dank u voor uw vertrouwen, een vertrouwen dat meer dan ooit gewettigd is. De heer Taylor vindt echter geen argumenten om wat ik heb gezegd, te weerleggen. Misschien gooit hij het daarom, een beetje tegen zijn gewoonte in, over een demagogische boeg. Het gaat hier immers niet over grote villa's of over kapitalisten. Zoals in de commissie aangetoond, gaat het hier om woningen in de meeste gemeenten met een KI van meer of minder dan 45.000 frank. Ik stel aan iedereen hier aanwezig de duidelijke vraag of alle woningen met een KI van meer dan 45.000 frank stuk voor stuk aan rijke mensen toebehoren. Ik kan u verzekeren dat Jan Modaal, zeker als hij twee kinderen heeft, een woning met een KI van 45.000 frank heeft.

We moeten hier een politieke keuze maken. Ik pleit niet voor een nieuw systeem, wel voor wat vandaag van toepassing is. Het is belachelijk te spreken over postkapitalisme. Ik doe niet meer en

Denys

ook niet minder dan wat tot op heden steeds is goedgekeurd door een meerderheid in dit en het federale parlement. U bent het die een wijziging en een herverdeling vraagt, waardoor degenen met een KI van meer dan 45.000 frank moeten inleveren ten gunste van degenen met een KI van minder dan 45.000 frank. Ik heb duidelijk gezegd geen enkel probleem te hebben met een herverdeling op voorwaarde dat die eerlijk en correct verloopt.

Ik heb toen ook gezegd – maar u was op dat ogenblik nog niet aanwezig – dat, indien men die belastingvorm beschouwt als een instrument voor het voeren van een gezinsbeleid, het eerlijk is om over te stappen van een percentueel naar een forfaitair stelsel. Als men het daarentegen beschouwt als een instrument om een huisvestingsbeleid te voeren, dan is het niet eerlijk omdat de berekening ervan percentueel is. Ik vind dat ook de vermindering dan percentueel moet zijn. Dat – niet meer maar ook niet minder – was de essentie van mijn betoog.

Ik heb ook gezegd dat een aantal collega's die belastingvorm beschouwden als een vermogensbelasting. Ik heb toen geantwoord niets te hebben tegen een vermogensbelasting, behalve wanneer het om de eerste eigen woning gaat. Als men een vermogensbelasting heft op een eerste eigen woning, dan is dat een aantasting van het principe van het eigendomsrecht en dan is men ook asociaal ten overstaan van het grondrecht om over een eigen huisvesting te beschikken.

Ik wens daar nog aan toe te voegen dat de herverdeling, zoals hier ingevoerd, indruist tegen een belangrijke beleidsprioriteit van de Vlaamse regering, met name dat het stedelijk woonbeleid moet worden gestimuleerd. Deze vorm van herverdeling betekent dat men in de steden verhoudingsgewijs meer zal moeten betalen. Iedereen weet dat het KI in de steden hoger ligt dan op het platteland. Ik heb dit nagetrokken en uit mijn bevindingen blijkt dat op het platteland – dus in de cruciale zone – gelegen woningen met een KI van 40.000 tot 45.000 frank in de stad een KI zouden hebben van 50.000 tot 60.000 frank. Er is dus een verschil tussen nieuwe en oude woningen, maar er is ook een essentieel verschil tussen stedelijke agglomeraties en de gebieden tussenin.

De voorzitter : Mijnheer Denys, andere parlementsleden willen ook nog aan het woord komen. Het is niet de bedoeling dat u uw uiteenzetting overdoet.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, ik ben niet van plan om in herhaling te vallen, maar als iemand te laat binnenkomt en daardoor mijn woorden in een verkeerde context plaatst, moet u me toestaan de puntjes op de i te zetten.

De voorzitter : De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : Mijnheer Denys, dat ik wat later ben binnengekomen, heeft niets te maken met wat ik daarnet heb gezegd. U had het net over de vraag of verminderingen forfaitair moeten zijn of niet. Daarover hebt u het ook in de commissie al gehad. Het principe aanvaarden is kiezen voor het nog rijker maken van de rijken, en nog armer maken van de armen.

Ik geeft u echter gelijk over één aspect van de zaak. De maatregel past inderdaad in onze beperkte fiscale autonomie. U pleit voor een ruimere fiscale bevoegdheid, waardoor we zelf de kadastrale perequaties zouden kunnen doorvoeren, en een veel algemener en homogener beleid zouden kunnen voeren. Aan de hand van de mogelijkheden waarover we nu beschikken, is deze optimale maatregel verantwoord, want gebaseerd op een grotere rechtvaardigheid. Iedereen moet er recht op hebben, want tot nu toe hebben vooral kansarmen onder de maatregelen geleden, omdat deze mensen onmondig zijn of slecht met papieren kunnen omgaan.

Als u voor iets nieuws pleit, moet u ook toegeven dat dat meer zal kosten. U mag pleiten voor meer middelen, maar dan moet u ook kunnen zeggen waar u die zal vinden. U beweert echter dat u met de bestaande budgettaire mogelijkheden en zonder financiële repercussies op een andere manier te werk wilt gaan. Ik vraag me af waar u het nodige geld zult vinden. Ik vind de maatregel rechtvaardig zoals ze is, omdat alles voor iedereen gelijk wordt.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : De heer Denys heeft een interessante inleiding gegeven op onze standpunten, die de heer Verougstraete straks zal vertolken.

Ik wil het nu even niet hebben over het sociale aspect, maar het volgende punt onder de aandacht brengen. In België ligt de onroerende voorheffing te hoog in vergelijking met de andere West-Europese landen. Dit heeft vele gevolgen, ook op sociaal vlak. Het is een van de redenen voor de verloedering van veel stadswijken. De grootste oorzaak hiervan zijn echter de ongelooflijk hoge registratie-

Verrijken

rechten op de overdracht van goederen, die heel nefaste gevolgen heeft voor België en Vlaanderen.

Niettegenstaande de prachtige ligging van Vlaanderen, bestaan we niet als het erop aankomt grote onroerende fondsen te investeren. België wordt niet in overweging genomen omwille van deze ongelooflijk hoge registratierechten. In onze buurlanden Duitsland, Frankrijk en Nederland wordt daarin wel geïnvesteerd, waardoor duidelijk wordt dat ons beleid voor de onroerende voorheffing op niets lijkt. We kunnen niet genieten van de enorme voordelen die onder meer Brussel als hoofdstad van Europa en de omliggende Vlaamse steden ons zouden kunnen bieden. Ik leg dus even de vinger op de wonde : dit is de reden voor de verloedering.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de voorzitter, ik stel met genoegen vast dat de heer Denys niet uitsluit dat er in België ooit een, weliswaar algemene, vermogensbelasting zou komen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer Geysels, ik heb niets tegen de hervorming die in Nederland wordt doorgevoerd, waarbij men een groot aantal zaken afschaft en een aantal aspecten vereenvoudigt, maar waar men nooit raakt aan de eerste eigendom, de eerste woning. Ik bekritiseer een aantal parlementsleden, onder meer van de SP, die dit standpunt wel hebben verdedigd en het een vermogensbelasting noemen. Het moet duidelijk zijn dat wij ons nooit achter dit punt zullen scharen.

Mijnheer de voorzitter, ik wil nog even antwoorden op wat de heer Taylor heeft gezegd. Hij wekte de indruk dat ons standpunt asociaal en oneerlijk zou zijn. Mijnheer Taylor, wij zijn wel sociaal. De Vlaamse regering, die door u wordt gesteund, is daarentegen asociaal. Vandaag las ik in Het Volk dat de Vlaamse regering de tegemoetkoming in de leninglast bij het bouwen van een woning halveert voor de lagere inkomens. De regering doet dit sluipend, zonder dat het Vlaams Parlement er iets over weet. Dat is het voeren van een asociaal beleid. Wij bieden een antwoord op de vraag of er binnen een belastingsfilosofie forfaitair of percentageel moet worden gewerkt. U zou beter uw eigen regering daarover interpelleren.

De voorzitter : Mijnheer Denys, laat de commentaar in de dagbladen voor wat hij is. Mocht u lid

zijn van de betrokken commissie, zou u weten hoe de vork werkelijk aan de steel zit.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, als de heer Taylor me aanvalt, verdedigt u me niet. Als ik echter iets zeg, verdedigt u de regering. Dat is uw rol niet als voorzitter.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, ik heb de indruk dat de heer Taylor bepaalde woorden in de mond van de heer Denys legt. De heer Geysels gaat zelfs nog verder. De heer Denys heeft gezegd dat het uitgesloten is dat er een vermogensbelasting op de eerste woning wordt geïnd. De heer Geysels interpreteert dat onmiddellijk alsof de heer Denys akkoord gaat met de rest. Op een congres van enkele weken geleden heeft de VLD zich tegen elke vorm van vermogensbelasting gekant. (*Rumoer*)

De heer Jos Geysels : Ik heb een andere klok horen luiden.

De heer Francis Vermeiren : Ik heb daarnet het woord zondaars horen vallen. Men doet alsof mensen die hun spaarcentjes in een tweede woning investeren, zondaars zijn. Dat klopt niet. Zij spijzen de economie en verschaffen werk. Ze zijn veel beter dan zij die massaal hun geld naar Luxemburg versassen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Ik heb mijn doel bereikt. Dit werd aangekondigd als een technisch debat. Ik heb aangetoond dat het een politiek debat is. Er moeten politieke keuzes worden gemaakt. De VLD heeft ervoor gekozen beschermers van het eigendomsrecht te zijn. De eerste woning is daar een uiting van. We zijn beschermers van het grondrecht op huisvesting. We willen hen die daarin investeren, niet afstraffen.

Als er een herverdeling moet komen tussen woningen met een kadastraal inkomen hoger en lager dan 45.000 frank, mag dit niet ten laste vallen van de woningen met een KI boven de 45.000 frank. Onroerende voorheffing is in de eerste plaats een belastingsinstrument voor huisvesting. De verminderde kinderlast heeft de bedoeling om aan gezinnen met kinderen een grotere leefruimte te geven zonder meer belasting te moeten betalen.

Denys

Er zijn twee goede kanten aan dit decreet : de eigen inning van de onroerende voorheffing in Vlaanderen en de automatische toekenning van de verminderingen. De nadelen aan dit decreet zijn echter te groot, met name een onterechte, oneerlijke en asociale verschuiving. Daarom zal de VLD dit ontwerp van decreet niet goedkeuren.

De voorzitter : De heer Cannaerts heeft het woord.

De heer Leo Cannaerts (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, ik wil mijn waardering voor de verslaggever uitspreken en hem bedanken. Deze tekst zal nog menigmaal zijn nut bewijzen voor belastingontvanger, notaris, fiscalist, studiedienst en belangengroepering.

Met de goedkeuring van dit ontwerp van decreet zet het Vlaams Parlement een nieuwe stap in de uitwerking van de Vlaamse autonomie. Inhoudelijk zijn nogal wat verschillende standpunten opgedoken, toch er was ontegensprekelijk een bijna-consensus over het principe van de eigen inning van de onroerende voorheffing.

De CVP-fractie gaat 100 percent akkoord met de idee dat eigen inning zou leiden tot een vereenvoudiging van de inkohiering en van de regeling van de verminderingen, en dit nog altijd binnen een budgettair neutraal kader. We beogen ook een snellere inning, hetgeen niet alleen de Vlaamse maar alle gedecentraliseerde besturen ten goede zal komen.

Deze nieuwe regelgeving mag echter geenszins aanleiding geven tot enige rechtsonzekerheid, noch tot vermindering van de slagkracht van dit fiscaal instrument. Ik wil eraan herinneren dat deze inning niet even eenvoudig is als die van het kijk- en luistergeld. We moeten ons degelijk voorbereiden. Het nieuwe systeem zou dan ook best in werking treden vanaf het aanslagjaar 1999. Tegen het einde van de bespreking in de commissie is dit uitstel ons een beetje ontgaan. Het amendement daarover werd niet ingediend. Ik heb dat gisteren gedaan. Ik verwacht daarover een consensus.

De erkenning van het principe van eigen inning houdt nieuwe mogelijkheden in om allerhande verminderingen aan te passen. Terwijl de procedure voor het bekomen van verminderingen voor bescheiden woningen en voor groot-oorlogsverminkten zo goed als onveranderd blijft, beoogt het ontwerp wel een ingrijpende wijziging voor de ver-

minderingen voor kinderlast en voor gehandicapte bewoners van de gezinswoning. Het grootste deel van het debat concentreert zich dan ook rond de billijkheid van het nieuwe systeem.

Om het debat over de onroerende voorheffing aan te trekken, moeten we eerst zoeken naar de doelstelling die aan de basis ligt van deze heffing. In tegenstelling tot de benaming gaat het hier al lang niet meer om een voorheffing : ze valt niet te verrekenen met de personen- of vennootschapsbelasting. Het gaat om een reële taks op onroerend eigendom.

Ook ik moet u verrassen, mijnheer Denys. Dit is voor de CVP geen gezins- of huisvestingsbelasting, maar een vermogensbelasting. We moeten de onroerende voorheffing situeren naast de successierechten, registratierechten en schenkingsrechten. Dit zijn allemaal belastingen op overdracht of bezit van onroerend of roerend vermogen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : U verrast me inderdaad, mijnheer Cannaerts. Als de CVP de eerste woning – ik spreek absoluut niet over een tweede of derde – wil belasten als een vermogen, gaat ze in tegen haar eigen ideeën. Dit gaat in tegen het eigendomsrecht, tegen het recht op een eigen woning. Ik begrijp niet dat de CVP dit als officieel standpunt naar voren durft brengen.

De voorzitter : De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : Mijnheer Denys, ik vraag me af of u vindt dat iemand die drie kleine woningen bezit, waarvan het KI gemiddeld 20.000 frank bedraagt en waarvan hij er twee verhuurt, zwaarder moet worden aangepakt dan iemand die eigenaar is van een riante villa waarvan het KI 300.000 bedraagt. Zulke gevallen bestaan.

De heer André Denys : Mijnheer Taylor, het gaat hier om de eerste woning.

De heer John Taylor : De eigenaar van een woning met een KI-waarde van 200.000 à 300.000 frank moet dus milder worden behandeld dan iemand die drie kleine woningen bezit waarvan hij er twee verhuurt aan 5.000 à 6.000 frank per maand.

De voorzitter : Mijnheer Denys, als u het woord wenst te nemen, vraag het dan tenminste.

De heer Cannaerts heeft het woord.

De heer Leo Cannaearts : Mijnheer Denys, het is niet omdat er BTW wordt geheven op brandblusapparaten dat de CVP zich verzet tegen de verkoop van die toestellen. Men moet het juiste instrument kiezen om een beleid te voeren. Dat is onze visie.

De heer André Denys : Mijnheer Cannaearts, ik zal u niet lang onderbreken. Indien u bedoelt dat de vermindering door de kinderlast van de onroerende voorheffing geen filosofie van gezinsbeleid is en geen instrument is voor een huisvestingsbeleid, maar wel één om het vermogen te belasten, dan klopt dit niet met het door u aangehaalde voorbeeld van de brandblusapparaten.

De heer Leo Cannaearts : Mijnheer Denys, ik zal dadelijk aantonen dat voor een overgroot deel van de gezinnen de financiële impact van de voorgestelde verminderingen erg klein is. Om een huisvestingsbeleid te voeren, moet men dit middel niet aangrijpen. Het is duidelijk dat voor een gezinswoning met een KI-waarde tot 57.000 frank, de impact per jaar niet groter is dan 1.000 frank. Het is niet met die 1.000 frank meer of minder dat men een huisvestingsbeleid kan voeren. Ik zal dit met cijfers aantonen.

De nieuwe aftrekregeling is billijk. De Bond van Grote en Jonge Gezinnen, die tijdens de hoorzitting haar standpunt heeft uiteengezet en algemeen wordt erkend en aanvaard als een neutrale en gezaghebbende belangenverdediger van de gezinnen, heeft vrij enthousiast gereageerd op de voorstellen. Hun commentaren klonken nog positiever nadat via amendementen van de meerderheid de hoogte van de vermindering werd bijgestuurd.

Vooraleer een polemiek aan te gaan over verlies en winst tegenover het huidige systeem, wens ik toch te benadrukken dat voor de overgrote meerderheid van de gezinnen met kinderen of gehandicapte personen ten laste de financiële impact erg klein is. Het kantelmoment tussen winst en verlies hangt af van het aantal personen ten laste. Voor twee personen ten laste ligt dit op ongeveer 44.200 frank KI, zoals het is geïndexeerd op het aanslagjaar 1998. Voor drie personen ten laste is dit ongeveer 46.660 frank KI en voor zeven personen op 56.114 frank. Ik haal deze cijfers uit het vandaag verschenen en gezaghebbende tijdschrift 'De Fiskoloog'.

Ik heb een rekenoefening gedaan om me de impact van de maatregel te kunnen voorstellen. Daarbij nam ik een gemeente als voorbeeld waar men rekening moet houden met een multiplicator 13. Het gaat dus om 950 gemeentelijke en 250 provin-

ciale opcentiemen. In dit voorbeeld geldt dat voor een eigendom waarvan de KI-waarde 57.500 is en waarvan de eigenaar drie personen ten laste heeft, het verlies ten nadele van de belastingplichtige slechts 1.118 frank per jaar bedraagt. Dit bewijst dat we de zaken moeten relativiseren. Een gezinshoofd met vier personen ten laste en die een eigendom bezit met een KI-waarde van 35.000 frank, maakt een winst van 1.729 frank per jaar.

We moeten kiezen voor de gemakkelijkerheid, de eenvoud en de eerlijkheid van inning en van toepassing van verminderingen. De verschillen waarvan het bedrag groter is dan 1.000 frank, gelden maar voor ongeveer 20 percent van de woningen. Uit de statistieken van de KI's heb ik kunnen afleiden dat 80 percent van de KI's van onze gezinswoningen lager dan 57.500 frank zijn. Ik heb het dan over de percelen met bebouwde woningen, met uitzondering van appartementsgebouwen. Voor 80 percent van de gezinnen zal de negatieve impact van de nieuwe regeling uitermate klein zijn, of zelfs een verbetering opleveren.

Ik moet wel toegeven dat in het nieuwe systeem één vorm van vermindering verdwijnt. Het gaat dan over de gezinnen met minstens twee kinderen in leven, waarvan slechts één kind ten laste is. Deze gezinnen kunnen geen beroep meer doen op het recht op vermindering wegens kinderlast. De vraag blijft of het verantwoord is om voor deze eigenaars in een aparte procedure te voorzien. Ze moeten een schriftelijke aanvraag indienen, hoewel een automatische toekenning van verminderingen mogelijk is.

In de commissie werd terecht werd kritiek geleverd op de omschrijving van het begrip gehandicapten. In het eerste ontwerp werd dat begrip enger opgevat dan vandaag het geval is. Dat had ook te maken met praktische overwegingen : men wilde een automatische vaststelling mogelijk maken. De CVP-fractie is erg verheugd dat tijdens de bespreking een amendement werd aanvaard waardoor het begrip van toepassing is op alle gehandicapten. Dat houdt bijvoorbeeld ook in dat chronisch zieken, of personen met een handicap uit hoofde van een arbeidsongeval, beroepsziekte of ongevallen van gemeen recht ook in aanmerking komen voor deze vermindering.

Ten slotte wil ik hier nog enkele eerder technische aspecten bespreken. Als ik het heb over de billijkheid, dan blijft nog altijd het probleem bestaan van de noodzakelijke perequatie van de KI's. In dat verband moeten we van de federale overheid niet veel initiatieven verwachten. Die is niet gemoti-

Cannaerts

veerd, en heeft niet de politieke moed om een dure en ingewikkelde procedure op te starten waarvan de voordelen voornamelijk de gewesten ten goede zullen komen.

Een tweede probleem betreft de financiële repercussies die dit decreet, samen met andere wijzigingen in de onroerende voorheffing, teweegbrengt voor de financiële gezondheidstoestand van de gemeenten. Bij de invoering van deze maatregelen streven we naar een budgettair evenwicht. Maar wat de gevolgen betreft, kunnen er tussen de gemeenten onderling grote verschillen opduiken. In dat verband is de CVP vragende partij. We herinneren er de minister nogmaals aan dat, indien dat nodig mocht blijken, men eventueel via het Gemeentefonds corrigerende maatregelen moet nemen.

Verder vraag ik ook de aandacht van het parlement en de regering voor de gevolgen die een meer autonome Vlaamse fiscaliteit zal hebben op de fiscale procedures. We moeten vermijden dat onze eigen regelgeving zal leiden tot situaties van potentiële rechtsonzekerheid. Ik wil er daarom bij de minister van Financiën op aandringen om spoedig een protocol met de federale overheid af te sluiten. Dat moet ertoe leiden dat niet alleen de gegevensverstrekking vlot zal gebeuren, maar ook en vooral dat er vaste afspraken kunnen worden gemaakt in verband met de procedures voor invordering, indiening van bezwaarschriften, vaststelling van verjaring, enzovoort. We moeten te allen prijze vermijden dat misbruiken van recht mogelijk worden. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de rangregeling bij faillissementen en aan de BTW- en belastingsprocedures die notarissen moeten respecteren bij de verkoop van onroerende goederen.

De CVP zal dit decreet met veel overtuiging goedkeuren. Het vormt immers een nieuwe stap in de richting van een volwaardige Vlaamse fiscaliteit, die bovendien ook ruimte heeft vrijgemaakt voor vereenvoudiging en verbeterde efficiëntie. *(Applaus bij de CVP en de SP)*

De voorzitter : De heer Lisabeth heeft het woord.

De heer Carlos Lisabeth *(Op de tribune)* : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ook de SP zal dit ontwerp van decreet goedkeuren, omwille van twee belangrijke redenen. Toch wil ik ook een aantal bekommernissen naar voren brengen.

Onze partij was opgelucht toen tijdens de commissievergadering een consensus werd bereikt om de inwerkingtreding pas op 1 januari 1999 te laten ingaan. Het is essentieel dat het decreet pas op dat moment in werking treedt. Bij een inwerkingtreding vanaf het aanslagjaar 1998 was het risico groot dat de gemeenten en provincies volgend jaar minder inkomsten zouden hebben gehad. De procedure die was ingezet en het tijdschema dat moest worden gevolgd voor een inwerkingtreding in 1998 waren zo krap, dat het noodzakelijk was een aanbesteding uit te schrijven en de procedure daarvan te laten verlopen om die voor april-mei 1998 te kunnen afronden. Zo niet zou het faliekant zijn geweest om vanaf 1998 in een eigen inning te voorzien zonder voorbereidende stappen. Als de procedure eenmaal is ingezet, is het normaal dat ze wordt afgehandeld. Het zou een bewijs van onbehoorlijk bestuur zijn geweest indien men had vastgehouden aan een inwerkingtreding in 1998, met alle risico's die daaraan waren verbonden.

De Vereniging van Steden en Gemeenten heeft er ons op gewezen dat de inkohiering, in tegenstelling tot vroeger, de jongste jaren sterk is verbeterd. Vanaf april 1997 is die toegenomen.

Wat de eigen inning betreft, wil ik de nodige aandacht vragen voor de opmerkingen en vragen van de VVSG, die betrekking hebben op de koppeling met andere belastingen. Wat zal er bijvoorbeeld gebeuren als een compensatie nodig blijkt? Hoe zal de informatieverstrekking aan de gemeenten verlopen? Zullen inning en inkohiering nog even snel kunnen gebeuren? Zal aan de gemeenten een betaalkalender worden verstrekt zodat ze maandelijks met kennis van zaken hun inkomsten uit onroerende voorheffing kunnen ontvangen? Ik wil de minister vragen om bij de verdere uitwerking van het decreet rekening te houden met de voormelde aandachtspunten.

De voornaamste reden waarom onze fractie dit ontwerp van decreet zal goedkeuren, is dat het een aantal belangrijke verbeteringen inhoudt op sociaal vlak. Een eerste verbetering is de automatische toekenning van de verminderingen. Dit is een zeer belangrijke maatregel voor eenieder die over een bescheiden kadastraal inkomen beschikt en voor alle gezinnen. Het is één van de kernpunten uit dit ontwerp.

Het tweede punt betreft de vermindering van het forfaitair bedrag per kind. Zoals de heer Denys zei, kan dat vanuit verschillende invalshoeken worden bekeken, bijvoorbeeld vanuit het gezins-, huisvestings- en vermogensbeleid. Ik ben het niet eens met

Lisabeth

zijn bewering dat het hier enkel gaat om iets van het huisvestingsbeleid, terwijl andere soorten belastingen op andere aspecten zijn gericht. Elke belasting, ook de personenbelasting, is gedeeltelijk gericht op het gezins-, huisvestings- en vermogensbeleid. Ik kan u daar trouwens een aantal voorbeelden van geven. Het is dan ook onjuist te beweren dat de onroerende voorheffing op kadastrale inkomens enkel betrekking heeft op huisvesting. Volgens ons is hier zowel sprake van een element van vermogensherverdeling als van gezinsbeleid.

We steunen het ontwerp van decreet omdat de hogere KI's een kleinere vermindering krijgen en de lagere KI's een grotere. Ik begrijp niet waarom de heer Denys dat geen goed element vindt. Waarom mogen de KI's van meer dan 45.000 frank niet meer betalen? Waarom moeten de KI's van minder dan 45.000 frank evenveel betalen?

In het ontwerp van decreet wordt trouwens voor de bescheiden woningen niet over de eerste woning gesproken, maar wel over een vermindering als het kadastraal inkomen van de gezamenlijke in het Vlaams Gewest gelegen onroerende goederen niet meer bedraagt dan 30.000 frank. Dat is niet hetzelfde dan wanneer men het enkel over de eigen woning heeft.

Mijnheer de voorzitter, ik wil nog een tweede kanttekening maken. De heer Denys heeft het misschien niet nominatim vermeld, maar in de commissie en in het amendement van de VLD werd verwezen naar bepaalde standpunten van de heer De Jonckheere. Het uitgangspunt van zijn uiteenzetting was het volgende: 'Het onroerend goed dat wordt gebruikt, vormt een goede indicatie van de draagkracht van de persoon die dat goed gebruikt. Vaak zal het gebruikte onroerend goed zelfs een beter beeld verschaffen van de draagkracht dan bijvoorbeeld de betaalde personenbelasting.'

Naar aanleiding van de discussie over de studiebeurzen bleek inderdaad heel vaak dat niet de personenbelasting of het belastbaar inkomen in de personenbelasting, maar wel het kadastraal inkomen een goede indicatie vormt van het vermogen waarover personen beschikken. Dat uitgangspunt is essentieel in de discussie over de herverdeling, die door de VLD wordt bestreden.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, wat de heer Lisabeth over de uitspraak van de heer De

Jonckheere zegt, ontken ik niet. Ik ben het wel niet volledig met hem eens, want de discussie gaat niet over het onroerend vermogen in zijn geheel. Voor de vermindering komt immers enkel de eigen woning in aanmerking.

Mijnheer Lisabeth, wat is uw opinie over de bewering van de heer De Jonckheere dat het verstedelijkingsbeleid dat de Vlaamse regering wil voeren, wordt afgeremd door het feit dat het kadastraal inkomen voor een gelijkwaardige woning hoger is in de steden dan in de plattelandsgemeenten?

De heer Carlos Lisabeth : Wij steunen een combinatie van beleidselementen. Voor een deel past dit ook in een gezinsbeleid: het is positief voor het gezin wanneer er grotere verminderingen worden toegekend naargelang het aantal kinderen. Ook is het positief dat de groep gehandicapten die gezinshoofd zijn, nu een groter deel krijgen dan vroeger. Dat zijn dus sociaal te verdedigen elementen. Het klopt wel dat dit gedeeltelijk zou ingaan tegen opties en prioriteiten van het eng-stedelijk beleid. Ik heb die kanttekening reeds gemaakt in de commissie. Het klopt dat er in de steden waarschijnlijk hogere KI's zijn en dat ook de aanslagpercentages hoger liggen. In die zin is dit voorstel misschien niet onmiddellijk bevorderlijk om de leegloop tegen te gaan. Men moet evenwel keuzen maken. Zoals de heer Cannaerts reeds verklaarde, zou men, indien dat nodig blijkt, op dat punt eventueel correcties moeten uitvoeren via de criteria van het Gemeentefonds.

De voorzitter : Minister Demeester heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Het is misschien gepast te herhalen wat een aantal leden reeds hebben gezegd. De discussie die u nu voert, heeft, wanneer we het over de steden hebben, te maken met de bepaling van het KI. Met andere woorden, dat is de bevoegdheid van de federale overheid. Het is heel merkwaardig te moeten vaststellen dat de aanpassing van het kadastraal inkomen, de bepaling van de waarde in verhouding tot de omgeving en wat zich daar de voorbije vijftien tot twintig jaar heeft afgespeeld, in een aantal gebieden niet meer heeft plaatsgevonden. Dit heeft niets te maken met het ontwerp van decreet dat we vandaag bespreken, maar met de bepaling van het KI.

Wat nu de hoegrootheid van de opcentiemen betreft die door de gemeenten worden ingevoerd, deze gaan dikwijls niet van de situatie in de stad zelf uit. Er kan binnen een stedelijk gebied niet

Demeester-De Meyer

worden gedifferentieerd tussen de verkommerde en de andere gebieden.

De combinatie van deze twee elementen, die een federale materie zijn, leidt vandaag inderdaad tot problemen. Dit kan men echter niet rechtzetten met het beleid van de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Ik vind het betoog van de heer Lisabeth zeer interessant : hoewel het om een invalshoek gaat waarmee ik het niet eens ben, geeft hij deze zaak correct weer. Mevrouw de minister, men kan niet ontkennen dat het vastleggen van het KI, de perequatie en dergelijke, een federale materie is. We hebben daar geen greep op. Maar in afwachting daarvan komt u aanzetten met een ontwerp van decreet dat wel degelijk gevolgen heeft en dus niet neutraal is wat het beleid terzake betreft. De heer Lisabeth verklaart dat men keuzes moet maken. U kiest duidelijk voor een herverdeling op het vlak van het vermogen en een gezinsbeleid, ten koste van het huisvestingsbeleid. U geeft immers toe dat het stedelijk beleid hierdoor min of meer wordt benadeeld.

De heer Carlos Lisabeth : Mijnheer Denys, aan politiek doen is inderdaad steeds keuzes maken. Mijn inziens zijn er voldoende elementen om te pleiten voor een verdere, zij het geringe, stap in de richting van verdere herverdeling, ook op het vlak van onroerende inkomsten. Ik kom meteen nog even terug op de kadastrale inkomens, omdat dit aspect inderdaad een belangrijk minpunt vormt in dit ontwerp van decreet.

Ik wil wel nog een tweede kanttekening maken, namelijk met betrekking tot de huurders. Het is belangrijk dat ze erover worden geïnformeerd dat die aftrekmogelijkheid ook voor hen bestaat. Men moet daarbij de nadruk leggen op het feit dat ze dit zelf kunnen aanvragen, dat dit met andere woorden niet via de eigenaar dient te gebeuren. Ik wil de regering dus vragen om daarover een uitgebreide informatiecampagne te voeren.

Tot slot van mijn uiteenzetting wil ik nog een aantal bezorgdheden uiten. Vooralnog hebben we inderdaad geen invloed op de KI's zelf. Ik zal daar nu niet uitgebreid op ingaan, want aan dit probleem moeten we een afzonderlijk debat wijden. Ik wil wel het volgende zeggen. Als men de evolutie vergelijkt van het inkomen uit vermogen – met

name onroerend vermogen – en het inkomen uit arbeid, is er de voorbije 15 tot 20 jaar tussen beide een onverantwoorde wanverhouding ontstaan. Om die reden alleen al zou men die KI's moeten herzien.

Bij dit alles spelen heel wat aspecten een rol : onder meer elementen van ruimtelijk en stedelijk beleid. De minister stelt terecht dat we deze elementen momenteel onvoldoende naar voren kunnen brengen omdat we er te weinig invloed op kunnen uitoefenen. In de toekomst moet het mogelijk zijn dat het gewest vat krijgt op de kadastrale inkomens. Dan pas zal men in staat zijn om inzake ruimtelijke visie en stedelijk beleid voor een grotere impact te zorgen. Ik denk bijvoorbeeld aan onroerende goederen die door omstandigheden in de loop der jaren in waarde zijn gedaald terwijl het KI ongewijzigd is gebleven. Ik herhaal echter dat we dit vandaag niet zullen kunnen oplossen.

Een volgende bezorgdheid heeft te maken met het feit dat we met het nu voorliggende ontwerp van decreet voor de inning nog altijd afhankelijk blijven van de medewerking van het kadaster. Op dat vlak zal dit dus ook inspanningen vergen van een federale instantie.

Mijn derde bezorgdheid betreft het aspect van de budgettaire neutraliteit. Inzake budgettaire impact krijgen we hier immers te maken met een aantal onzekere factoren. De vraag rijst hoeveel meer mensen er ingevolge de automatische toekenning vermindering zullen genieten. Vroeger wisten ze misschien niet dat ze het konden aanvragen. Hoe zit de verdeling van de KI's eigenlijk in elkaar ? We hebben daar geen duidelijk beeld van. We kunnen er enkel van uitgaan dat steden meestal hogere KI's kennen. Echt zeker kunnen we daar vandaag echter niet van zijn. Hoeveel meer gehandicapten zullen van deze verminderingen kunnen genieten ?

Al deze vragen houden verband met de budgettaire neutraliteit. Deze neutraliteit is niet zozeer belangrijk voor het Vlaams Gewest dan wel voor de gemeenten. We moeten immers rekening houden met het volgende uitgangspunt : in de mate dat er een budgettaire invloed is en die neutraliteit dus niet volledig is, moet die invloed met veertien of vijftien worden vermenigvuldigd voor de gemeenten. Daarom is het belangrijk aan te dringen op een resultaatsverbintenis bij de instanties die hun medewerking verlenen aan de eigen inning. Indien achteraf wordt vastgesteld dat deze budgettaire neutraliteit niet wordt gehaald, kan men via het Gemeentefonds de gemeenten compenseren die hiervan nadeel hebben ondervonden. We zullen de

Lisabeth

aandacht van de regering blijven vestigen op deze punten, maar keuren dit ontwerp van decreet goed. Ten eerste betekent het een grote vooruitgang inzake automatische toekenning. Ten tweede voert het een aantal belangrijke verbeteringen door op sociaal vlak. (*Applaus bij de CVP en de SP*)

De voorzitter : De heer Verougstraete heeft het woord.

De heer Christian Verougstraete (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot wijziging van het wetboek van inkomstenbelastingen voor wat betreft de onroerende voorheffing, houdt zowel voor- als nadelen in. Dit bleek reeds duidelijk uit de bespreking in de commissie.

Bepaalde doelstellingen van dit ontwerp van decreet kunnen rekenen op onze volledige steun, in de eerste plaats de eigen inning van de onroerende voorheffing. Dit is een stimulans om de eigen verantwoordelijkheid op te nemen inzake belastingen. De fiscaliteit kan als Vlaams beleidsinstrument worden gehanteerd. De eigen inning betekent tevens een verdere stap naar de fiscale autonomie van Vlaanderen. Dit past in ons streefdoel om tot een volledige onafhankelijkheid van Vlaanderen te komen. Wat we zelf doen, doen we beter : ook hier moet dit onze leidraad wezen. De automatische toekenning van verminderingen betreffende de onroerende voorheffing, vastgelegd in het wetboek van inkomstenbelastingen, zal verhinderen dat heel wat gezinnen uit de boot vallen, zoals thans het geval is. De beoogde efficiëntere, snellere inning van de onroerende voorheffing en de snellere doorstorting naar gemeenten en provincies kunnen enkel worden toegejuicht.

De voorgestelde wijziging om de vermindering niet percentueel, maar forfaitair toe te kennen, kan onze goedkeuring niet wegdragen. De percentuele vermindering die heden van toepassing is, beantwoordt beter aan de realiteit. We vrezen dat heel wat grote gezinnen die in de groep terecht komen met een KI groter dan 43.500 frank de dupe zullen zijn. Gezinnen met een groot aantal kinderen verblijven nu eenmaal in grotere woonhuizen, dus huizen met een hoog kadastraal inkomen. Als deze woningen dan ook nog in de stad zijn gelegen, bezitten deze een hoger kadastraal inkomen dan woningen op het platteland. Er wonen meer mensen in de steden dan op het platteland. Grote gezinnen in de steden zullen door deze hervorming

financieel nadeel ondervinden. De kadastrale inkomens liggen in de steden hoger dan op het platteland. Ik vrees dan ook dat deze hervorming een extra prikkel zal betekenen om de stad te ontvluchten, wat indruist tegen het huidige stedelijke beleid en het beleid inzake ruimtelijke ordening.

Het gebrek aan voldoende juiste statistische gegevens brengt tevens mee dat zowel voor- als tegenstanders van deze hervorming alle kanten uit kunnen. Het lijkt me dan ook onwaarschijnlijk dat deze begroting de beoogde budgettaire neutraliteit zal kunnen waarborgen.

Deze hervorming brengt geen oplossing voor de automatische toekenning van de vermindering voor de huurders, die hierop recht hebben. Deze categorie blijft dus in de kou staan. Dit kan slechts worden verholpen door een specifieke informatie-campagne voor de huurders. Heel wat huurders weten niet dat ook zij recht hebben op deze verminderingen.

Niettegenstaande het feit dat dit ontwerp van decreet positieve elementen inhoudt, zullen we het niet goedkeuren. We zijn immers de mening toegedaan dat de meeste grote gezinnen door de overgang van percentuele naar forfaitaire verminderingen financieel nadeel zullen ondervinden. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, over dit ontwerp van decreet wil ik kort twee elementen naar voor brengen. Het eerste sluit aan bij wat de heer Taylor in de commissie heeft gezegd en bij het debat dat daarstraks werd gevoerd met de heer Denys over de vermogensbelasting. Het tweede omvat meer specifieke vragen en opmerkingen over het ontwerp van decreet zelf.

Blijkens het verslag stelde de heer Taylor in de commissie dat we het hier eigenlijk hebben over een bepaalde vorm van vermogensbelasting, waarvan, ik citeer : 'er weinig zijn in België'. Hij heeft een pleidooi gehouden om het dossier te veralgemenen. Ik weet dat dit decreet niet alles kan oplossen, en dat we niet voor alles bevoegd zijn.

Toch wil ik enkele cijfers geven over de evolutie van de vermogens, niet alleen de onroerende, maar vooral de roerende. Die twee mogen niet met elkaar worden verward. Ik baseer me op twee studies, een van de heer Vuchelen en een van de heer Praet van de Generale Bank. De cijfers van de

Geysels

heer Praet zijn iets ouder dan die van de heer Vuchelen. Ik beschik ook nog over deelstudies, maar baseer me toch vooral op deze twee gezaghebbende studies om bepaalde tendensen weer te geven.

Het gehele vermogen van alle Belgen samen bedraagt naar schatting 38.000 miljard frank. Dat is bijna vier maal de staatsschuld. Daarvan hebben de 10 procent rijksten 55 procent in handen. 1 procent van de Belgen bezit 25 procent van dat vermogen. Deze erg ongelijke verdeling kan de vergelijking doorstaan met landen waarvan we het niet zouden verwachten. In de Verenigde Staten van Amerika is de ongelijkheid niet veel groter.

De bijdrage van de vermogens in het totstandkomen van het nationaal inkomen is tussen 1970 en 1995 gestegen met 70 procent. In dezelfde periode is het aandeel van de inkomens uit arbeid, behoudens fluctuaties, op lange termijn ongeveer hetzelfde gebleven. Voor de samenleving is het belangrijk te weten of dit een goede evolutie is. De bijdrage in het nationaal inkomen van inkomens uit arbeid is de laatste twintig tot vijfentwintig jaar ongeveer stabiel gebleven, terwijl dat van inkomens uit vermogens significant is gestegen. Dit is een perverse evolutie. De gemiddelde belastingvoet op arbeid is in dezelfde periode nagenoeg hetzelfde gebleven of lichtjes gedaald, terwijl de belastingen op vermogens daalden tot 30 procent. We kunnen ons afvragen of deze perverse evolutie niet voldoende werd gecorrigeerd. Ik denk het niet.

Uit cijfers van professor Franck en van de senaatscommissie onder leiding van de heer Geens blijkt dat de fiscale fraude het hoogst is bij de inkomenscategorieën die beschikken over het grotere aandeel van de vermogens.

Ik wil hiermee een pleidooi houden om de discussie over belastingen en over vormen van belastingen op vermogen en op inkomens uit vermogen – wat niet hetzelfde is – opnieuw op de politieke agenda te krijgen en om decreten, wetsvoorstellen en wetsontwerpen die te maken hebben met fiscaliteit, en dan zeker met de vermogensfiscaliteit, vanuit dit kader te benaderen.

Dit decreet wijzigt het aspect 'onroerend vermogen'. Het is een zeer interessante evolutie dat het aandeel van het onroerend vermogen binnen het totaal vermogen drastisch is gedaald vanaf het eind van de jaren zestig tot nu, namelijk van 62 procent naar 36 procent. Men ziet dus een stijging van het

roerend vermogen in het hele vermogen en een daling van het onroerend vermogen. Vanuit de hierboven geschetste evaluatie stellen wij voor vier criteria te hanteren bij wijzigingen en/of aanpassingen van de belastingwetgeving en dus ook van aspecten ervan die te maken hebben met vermogens. Ten eerste : transparantie en eenvoud. Dit verhoogt niet alleen de rechtszekerheid van de burgers, maar is ook beschermend voor de zwakkeren : hoe eenvoudiger het stelsel, hoe beter voor de zwakkeren die niet beschikken over adviseurs allerhande.

Ten tweede : rechtvaardigheid en herverdeling. De evolutie van de jongste 25 jaar werkt niet herverdelend, daar kan men niets anders over zeggen, want ze laat de ongelijkheid toenemen. Het parlement en de regering kunnen en moeten deze evolutie corrigeren. Wie de dualisering van de samenleving als een politieke probleemstelling aanvaardt, moet dit ook durven doortrekken naar de fiscaliteit.

Ten derde : men moet fiscaliteit, ook vermogensfiscaliteit, in een breder kader zien. Een aantal sprekers heeft hier terecht op gewezen. Misschien moeten we een andere kijk krijgen op de functie van belastingen en op hoe belastingen moeten worden geformuleerd.

Om mijn pleidooi voor een breder kader te onderbouwen, wil ik een en ander illustreren aan de hand van een voorbeeld. Het gebeurt steeds meer in Vlaanderen dat iemand bericht krijgt van de overheid dat hij of zij best geen groenten meer eet uit zijn eigen tuin, of dat eigenaars bericht krijgen dat ze hebben gebouwd of een huis hebben verworven op vervuilde grond. Dit is niet alleen betreurenswaardig en onaanvaardbaar voor de betrokkenen, maar dit heeft ook rechtstreeks gevolgen voor de waarde van het goed. In mijn streek wonen heel wat mensen die lang hebben moeten werken om een eigen huis te kunnen verwerven en nu moeten vaststellen dat ze in de omgeving van vervuilde grond wonen. Dat is voor deze mensen niet alleen onleefbaar op termijn, ook de waarde van hun goed daalt. Dit gegeven moet op één of andere manier in de discussie worden betrokken.

Dit is geen rechtstreeks verwijt aan dit ontwerp, maar deze nieuwe gegevens moeten ons dwingen op een andere manier te praten over onder meer deze vormen van vermogensbelasting. Het kan zijn dat iemand, zelfs in de stad, een hoog kadastraal inkomen heeft, maar dat dit niet meer aan de realiteit beantwoordt. Dat is de discussie over de grond-

Geysels

slag. Een aantal bekommernissen van de VU-fractie gaan ook in de richting om een en ander in een breder kader te bekijken en het niet te beperken tot wat we gewoon zijn te erkennen.

De voorzitter : De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : Mijnheer de voorzitter, eigenlijk zegt Agalev nu ook dat er door de staats-hervorming een aantal zaken zijn gebeurd die niet kloppen en dat er nog verdere stappen moeten worden gezet. Ik ben blij dat ook Agalev hier langzaamaan van overtuigd geraakt. Ik zeg niet dat u tot nu toe niet constructief bent geweest, maar ik had de indruk bij de discussies omtrent de staats-hervorming dat Agalev en Ecolo niet enthousiast waren over verdere federalisering.

De heer Jos Geysels : Heb ik daarvoor een pleidooi gehouden ?

De heer John Taylor : Ik denk dat dit een gevolg is van wat u zegt. De onvolmaaktheid van wat we in dit federale land meemaken, onder meer op het vlak van fiscaliteit, en de beperktheid van de instrumenten waarover Vlaanderen kan beschikken om op tal van vlakken een volwaardig eigen beleid te voeren, bijvoorbeeld inzake stedelijk beleid, pleiten inderdaad voor een verdere grondige staats-hervorming, zeker op fiscaal vlak.

De heer Jos Geysels : Ik interpreteer uw bijval voor de analyses en de criteriavoorstellen voor belastinghervorming die ik hier heb gemaakt als een pleidooi om nu reeds initiatieven te nemen in het federale parlement om een en ander te versnellen. Niets weerhoudt ons daarvan ! Ik wil van die gelegenheid graag gebruik maken om, eventueel via onze fractie in de Kamer, samen met uw collega's initiatieven terzake te nemen. Dat – en niet de eventuele verdere opsplitsing – was de essentie van mijn pleidooi.

De voorzitter : Minister Demeester heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Ik denk dat dit debat duidelijk aantoont dat de bepaling van het KI bij uitstek een gewestmaterie is. Niemand twijfelt er dan ook nog aan dat dit debat een belangrijk politiek debat is. Vroeger was dit wel anders.

Ik ben het eens met de heer Geysels dat de waardebepaling niet alleen afhankelijk is van een aantal

factoren met betrekking tot bijvoorbeeld het uitzicht en – tussen aanhalingstekens – de rijkdom van een gebied, maar ook wordt bepaald door milieufactoren.

De heer Jos Geysels : Ik kan alleen maar vaststellen dat de algemene discussie over de vermogensbelasting in het federale parlement de jongste jaren – braafjes uitgedrukt – weinig is gevoerd. Er rust bijna een taboe op het woord belastingen, zeker op het woord belastingverhoging.

Ik pleit hiermee niet voor een verhoging van de belastingen in het algemeen. In het licht van de duidelijk aangetoonde toename van de vermogens – in tegenstelling tot het inkomen uit arbeid – pleit ik wel voor een globalisering van de discussie en voor het op de agenda plaatsen van de vermogensbelasting. Dit blijkt bijzonder moeilijk te zijn.

Indien uit deze discussie blijkt dat het maatschappelijk draagvlak nu vergroot, dan staan we al een hele stap verder.

De voorzitter : Mevrouw De Schamphelaere heeft het woord.

Mevrouw Mia De Schamphelaere : Mijnheer Geysels, u wijst terecht op de duidelijk negatieve evolutie in de verhouding tussen inkomsten uit vermogens en inkomen uit arbeid. Ik moet in dit verband benadrukken dat de belangrijkste oorzaak daarvan in de budgettaire ontsporing ligt van onze openbare financiën van pakweg twintig jaar geleden. Nu nog moeten de belastingbetalers – veelal jonge en actieve mensen – daardoor jaarlijks 600 miljard frank rente betalen. Het gaat hier in de meeste gevallen over een transfer van de jonge naar de rentenierende bevolking en van de jongere naar de oudere generatie.

Daarom geef ik mijn steun aan een Vlaams budgettair beleid dat duidelijk een dergelijke negatieve evolutie en – op termijn – een herverdeling tussen generaties wil vermijden.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Het is niet mijn bedoeling het debat al te technisch te maken. Er zijn inderdaad verbanden, maar of de ene evolutie volstrekt correleert met de andere durf ik in twijfel trekken. Ik kan dienaangaande verwijzen naar andere landen die inzake inkomsten en uitgaven van de overheid veel minder in budgettaire problemen zitten, maar waar toch dezelfde tendens merkbaar is.

Geysels

U illustreert ook goed het perverse effect, namelijk dat een gedeelte van die vermogens – niet allemaal! – nog rijker worden van de staatsschuld. Als de staat boven haar stand leeft, dan betekent dat ook dat de mensen die daardoor rente opstrijken uit de leningen die de overheid om die reden moet uitschrijven, daar nog beter van worden. U hebt wellicht gedeeltelijk gelijk dat er een verband bestaat. Als we echter het totale vermogen bekijken, dan durf ik te betwijfelen of die stelling voor 100 procent opgaat. Ten tweede illustreert dit net het perverse effect dat een aantal rijke of middelrijke Belgen niet slecht varen bij een hogere staatsschuld.

Mevrouw de minister, naast de transparantie, het hervreiden en het breder kader, is ook de maatschappelijke context een criterium. Een samenleving waarin mensen die werken, minder inkomen verwerven dan mensen die niet werken maar wel vermogen verwerven is niet houdbaar. In een aantal vrije tribunes in de Financieel-Economische Tijd komen reeds een aantal werkgevers op voor vormen van vermogensbelasting, vooral op vermogens die niet of te weinig productief zijn. Het komt misschien vreemd over als mensen uit het bedrijfsleven dit doen, maar dat gebeurt wel degelijk. Dat is een belangrijk element in het maatschappelijk debat.

Ik heb nog een aantal opmerkingen over het ontwerp van decreet. Ten eerste vinden we, misschien in tegenstelling tot de VLD, dat het een aantal goede elementen bevat. Zo is het automatisch toekennen van verminderingen een element tot verhoging van transparantie en eenvoud. Aan de andere kant is er natuurlijk een schaduwzijde. De heer Lisabeth en anderen hebben aangetoond dat de zwakkeren in deze categorie, namelijk de huurders, nog steeds worden getroffen. Verschillende fracties hebben opgeroepen een oplossing te zoeken. De minister heeft in het verslag verklaard niet over een onmiddellijke oplossing te beschikken omdat er een aantal administratieve problemen zijn, en roept op om deze mensen genoeg informatie te bezorgen. Dit is een heel belangrijke intentie, maar daar blijft het bij, en de schaduwzijde is een feit.

Ten tweede is het positief dat met een centenbenadering wordt gewerkt en niet langer met een procentenbenadering. Of het nu gaat over de index of over een loonsverhoging, het werken met centen is me steeds rechtvaardiger voorgekomen dan het

werken met procenten. Men mag mij komen uitlegen wat men wil, ik blijf bij die mening.

Ten derde maken de opmerkingen in het commissieverslag duidelijk dat er nog een groot aantal problemen blijven bestaan, bijvoorbeeld met de perequatie en de grondslag van het KI. Ik geloof dat de heer Taylor erop wees dat sommige mensen die recht hebben op kindergeld, de vermindering niet krijgen. Deze bekommernis wordt door iedereen gedeeld, maar een oplossing hebben we niet. Mevrouw de minister, ik weet dat u niet voor alles bevoegd bent en dat de doelstelling van het decreet beperkt is, maar het Mattheüseffect bij dit soort vermogen wordt onvoldoende gecorrigeerd. Wij vinden dan ook onvoldoende redenen om dit decreet goed te keuren.

Ik wil afronden met een drietal bedenkingen. Ten eerste staan er een aantal goede zaken in het ontwerp van decreet, omdat de doorzichtigheid en rechtvaardigheid worden geconcretiseerd door het automatisme en de centenbenadering. Ten tweede noopt het dit ontwerp echter tot een debat over fiscaliteit, vermogensfiscaliteit en de moduleringen daarvan. Ten derde moeten we ook een debat voeren over de functie van de fiscaliteit en de manier waarop die in een breder kader kan worden geplaatst.

Ten slotte wil ik het parlement oproepen om tijdens de discussie over de fiscale autonomie, ook de invulling daarvan ten gepaste tijde te bespreken. Vanuit onze huidige en toekomstige bevoegdheden moeten we ons afvragen wat de visie van dit parlement op dit soort van fiscaliteit is, en moeten we een aantal principes nu meer durven concretiseren. Mevrouw de minister, collega's, daarvoor zijn wij vragende partij. Ik dank u. (*Applaus bij AGALEV*)

De voorzitter : Mevrouw De Schamphelaere heeft het woord.

Mevrouw Mia De Schamphelaere (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, bij de toelichting van dit ontwerp van decreet verklaarde de minister dat het invoeren van een eigen inning van de gewestbelastingen, strookt met de ambitie van de Vlaamse regering om eigen verantwoordelijkheid te nemen inzake belastingen en middelen. Bovendien past dit ontwerp binnen de beleidskeuze van de Vlaamse regering om de fiscale mogelijkheden niet enkel als inkomstenverwerving te benutten, maar ook te hanteren als een beleidsinstrument.

De Schamphelaere

Bij de concrete bespreking van de nieuwe voorstellen voor vermindering wegens kinderlast bleek echter een voorname belemmering om de onroerende voorheffing als autonoom Vlaams beleidsinstrument te hanteren. In de huidige institutionele stand van zaken is de vaststelling van het kadastraal inkomen als grondslag voor de Vlaamse belasting een federale aangelegenheid.

Het is een algemeen gegeven dat sedert de laatste kadastrale perequatie – en die is reeds 20 jaar oud, ook al had die normaal om de vijf jaar moeten plaatsvinden – een enorme verschuiving in de opbrengstwaarde van onroerende goederen is opgetreden. Bovendien zijn er grote regionale verschillen gegroeid.

Veel politici staan inderdaad huiverig tegenover een perequatie waarvan zeer veel mensen een rechtstreekse fiscale weerslag ondervinden. Nochtans is een regelmatige aanpassing van de geschatte waarde van het onroerend goed als belastingsbasis, de meest rechtvaardige weg. Hierover ondervraagd door federaal collega Maurice Didden, gaf federaal minister van Financiën Maystadt recent een verhelderend antwoord. De minister stelde dat een dergelijke operatie niet wordt overwogen en dat die een administratieve uitgave vergt die tot 3 miljard frank kan oplopen ten laste van de federale begroting. De federale minister stipte bovendien aan, en dit voor de eerste keer, dat een perequatie geen belastingsopbrengst voor de centrale overheid oplevert. Om het met andere woorden te stellen : hij is er niet in geïnteresseerd.

We kunnen dan ook pleiten voor een volledige bevoegdheid inzake de onroerende fiscaliteit voor de gewesten. De redenen daartoe liggen voor de hand. De federale overheid heeft er geen belangstelling voor. De onroerende goederen zijn perfect lokaliseerbaar. Reeds van bij het begin van de staatshervorming gaat men uit van lokaliseerbare belastingen, die inmiddels de gewestelijke belastingen zijn geworden. Bovendien is dit voorstel eenvoudig en kan het niet stuiten op communautaire gevoeligheden. Het gaat immers niet om een vraag tot uitbreiding van de fiscale capaciteit van het Vlaams Gewest, maar eerder om een vraag naar efficiënte fiscaliteit in het kader van het aflijnen van homogene bevoegdheidspakketten voor de deelstaten.

Het voorstel bestaat erin dat de volledige fiscale bevoegdheid inzake onroerende goederen wordt overgedragen aan de gewesten.

'Volledig' wil zeggen : niet alleen de vaststelling van de tarieven, van de vrijstellingen, van de inning, van de overdracht van de opcentiemen naar de provincies en gemeenten, maar ook en in de eerste plaats van de vaststelling van de belastbare grondslag. Het kernstuk is dus dat de kadastrale perequatie aan de gewesten wordt overgedragen, zo niet komt er van een herziening nooit meer iets in huis.

Uiteraard houdt dit ook in dat de volledige administratie van het kadaster, overigens een uitstekend werkende dienst, naar de gewesten wordt overgedragen. De gewesten zullen dus integraal bevoegd zijn om de aanpassing van de kadastrale inkomens door te voeren, de notificatie aan de eigenaars te verrichten, de bezwaarschriften te behandelen, enzovoort.

We zullen dit voorstel dan ook, ondersteund door argumentaties uit dit debat, inbrengen in de bespreking over de fiscale autonomie in de commissie voor Staatshervorming. Naast de toekomstige verruiming van de Vlaamse fiscaliteit, mag de verdieping en de slagkracht van het actueel fiscaal instrumentarium niet uit het oog worden verloren. *(Applaus bij de CVP en de SP)*

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, mijnheer de minister, collega's, ik wil nog een laatste bedenking formuleren over het initiatief van de heren Sauwens en Vandenbroeke, dat omwille van de stemming in de commissie vandaag niet meer aan bod komt.

Het betrof een inspanning naar de monumentenzorg via de weg van de vrijstelling van de onroerende voorheffing. Het niet-goedkeuren van het voorstel door mijn fractie had te maken met het gekozen instrument, maar niet met de gestelde problematiek. Dat wil ik nog eens benadrukken.

Zoals in het verslag van de heer Vandenbroeke werd verwoord, moeten vrijstellingen van onroerende voorheffing in een groter geheel worden bekeken en de geplande inventarisering van de aanvragen moet in haar geheel worden uitgewerkt.

Nochtans – en dit is de essentie van mijn betoog – dringt een algemeen debat over het monumentenzorgbeleid zich op. Vlaanderen heeft dringend instrumenten nodig om de achterstand tegenover onze buurlanden weg te werken. De synergie met beleidsdomeinen zoals werkgelegenheid, huisves-

Van Hecke

ting, stedelijk beleid en dergelijke, werd en wordt onvoldoende onderkend. Ik wil uitdrukkelijk de studiedag van morgen over monumentenzorg en tewerkstelling vernoemen. Mijn fractie blijft aandringen op een resultaatgericht totaaloverleg.

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, ik apprecieer het betoog van mevrouw Van Hecke. Het strookt echter niet met de uitlatingen van de vorige spreker. Mevrouw De Schampelaere bepleit een algemene regeling met inbegrip van de perequatie. Laat ons dan ook voor monumentenzorg dezelfde redenering volgen. Het is niet omdat we nog niet aan een algemene regeling toe zijn, dat we geen enkele stap kunnen zetten.

Mevrouw Van Hecke, ik betreur dat de CVP de stapsgewijze opbouw verwerpt en een brede discussie vraagt : u bent de vis aan het verdrinken.

De voorzitter : Minister Demeester heeft het woord.

Minister Wivina Demeester-De Meyer (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het werd duidelijk een politiek debat. Het fiscaal bewustzijn in het Vlaams Parlement groeit. Na de successierechten hebben we vandaag de onroerende voorheffing vervlaamst. Net zoals voor de successierechten zijn de gewesten bevoegd om het tarief vast te stellen en om vrijstellingen te regelen. Zoals door vele collega's werd opgemerkt zijn we nog niet volledig bevoegd en dit houdt een aantal handicaps in.

De eerste doelstelling van dit ontwerp van decreet, namelijk het zelf innen van de onroerende voorheffing, vindt haar oorsprong in een resolutie over de fiscale autonomie van Vlaanderen, aanvaard door het Vlaams Parlement op 10 juli 1996. De eerste doelstelling was zeker niet technisch. De tweede was dat evenmin, want die betreft de reorganisatie van de verminderingen met het oog op de automatische toekenning ervan.

Die reorganisatie is nodig om de eerste doelstelling op een efficiënte manier te realiseren. De eigen inning, een politieke optie van het Vlaams Parlement, zal geld kosten. De federale overheid ver richt tot nu toe de inning voor de gewesten gratis. Maar ondanks de kosten hebben we geopteerd voor een eigen inning. Deze kosten blijven immers

relatief beperkt en uiteindelijk kunnen we door versnelde inning zelfs renteopbrengst realiseren.

Gezien de moeilijkheden die dit meebrengt, kan het vreemd lijken dat we zelf gaan innen, maar toch is dit niet zo. Ik wens daarvoor terug te gaan in de geschiedenis. Over twintig dagen vieren we de 783ste verjaardag van de Magna Charta. 783 jaar geleden kwam het parlement samen, niet om zich uit te spreken over de uitgaven van de koning, maar wel om aan de vorst te dicteren hoeveel en hoe belastingen bij de ingezetenen konden worden geïnd. Dat is de ware eigenheid van een parlement. Tot op heden ontbrak dit ten dele bij het Vlaams Parlement.

Ik ben ervan overtuigd dat we vandaag in dit half-rond de eigenheid van het parlement zelf mee vastleggen. Het vastleggen van hoeveel en hoe een belasting wordt gevorderd bij de burger is een parlementaire verantwoordelijkheid en duidt ook aan dat het parlement deze burgers vertegenwoordigt.

De Vlaamse regering wenst, samen met het parlement, deze zaak zo efficiënt mogelijk te organiseren. In de middeleeuwen werden belastingen vooral ten behoeve van de vorst zelf en zijn dienaren geïnd. In deze tijden worden belastingen niet geheven om de dienaren, zijnde de belastingontvangers, te betalen, maar om een sociaal-rechtvaardige en welvarende maatschappij uit te bouwen.

Gisteren heeft de Vlaamse regering beslist om de uitvoeringstaken toe te wijzen aan een groep toonaangevende bedrijven onder leiding van Cival, die hiervoor samenwerkt met COI en IBM. Het contract zal uiteraard pas worden getekend en in voege treden nadat het parlement zijn fiat heeft verleend.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Er is natuurlijk een verschil tussen de eigen inning en de geprivatiseerde inning. In dit geval wordt de onroerende voorheffing op een geprivatiseerde wijze geïnd. De heer Taylor heeft destijds samen met mij een resolutie ingediend die werd goedgekeurd door het Vlaams Parlement. Ideologisch gezien zijn we niet tegen outsourcen, wel willen we een regelgeving creëren en een discussie voeren over wat wel en wat niet kan worden geoutsourcet. Tot nu toe hebben we die discussie niet gevoerd. We zetten een nieuwe stap naar outsourcing, en op zich heb ik daar geen probleem mee.

Denys

Ik stel ook vast dat het om een consortium gaat. De verschillende bedrijven hebben deelgenomen aan een aanbesteding. Uiteindelijk werd een consortium gevormd. Zal dit niet leiden tot een oligopolie waarbij de voordelen van een aanbesteding in de toekomst ten dele worden uitgehold ?

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Ik weet dat de discussie over wat kan worden geoutsourcet belangrijk is. Ik wens te benadrukken dat we de wettelijke en uitvoerende taken splitsen. Wettelijke taken blijven uiteraard voorbehouden aan de administratie zelf. Wij en ook de heer Taylor hebben dit steeds duidelijk gesteld. Om binnen de inningskosten te blijven waarin werd voorzien, worden de uitvoeringstaken aan derden toevertrouwd. Op de één of andere manier wordt hier sterk gerationaliseerd. De wettelijke taken, die de kernopdracht vormen van de overheid, vallen onder de verantwoordelijkheid van de administratie.

De voorzitter : De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : Ik deel principieel de visie van de minister. Het moet mogelijk zijn dat niet-wettelijke taken worden geoutsourcet.

Ik heb wel een ander principieel probleem. In een resolutie stelden we dat vooraleer zulke essentiële zaken worden doorgevoerd, men een aantal afspraken met ons moet maken. Het loont zeker de moeite daarover een debat te voeren om de randvoorwaarden te kennen waarbinnen bepaalde zaken worden uitbesteed, ook wanneer het gaat om delicate zaken als belastingen.

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Ik kan de heer Taylor geruststellen. We hebben de geschreven debatten daarover bestudeerd, en we hebben rekening gehouden met de bekommernissen die in het Vlaams Parlement leven. We zullen ook werk maken van het kwaliteitstoezicht. Dat toezicht zal zich uitstrekken over de wettelijke taken zelf, maar ook en vooral over de uitvoeringstaken.

De heer André Denys : Maar is de Vlaamse regering al dan niet bereid om een debat te voeren over wat de privé-sector voor zijn rekening kan nemen ?

Minister Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer Denys, we doen dat, en u mag dat controleren. We willen zelf binnen afzienbare tijd goed functioneren. We willen daarbij de ISO-9001-kwaliteitsnorm,

die in de privé-sector wordt toegepast, respecteren. Eenmaal alles op kruissnelheid draait, zal dat kwaliteitstoezicht worden uitgevoerd voor alle belastingen die door de Vlaamse Gemeenschap worden geïnd. Ook in de belastingssfeer telt de klantvriendelijkheid. Dat is fundamenteel. De snelheid en correctheid van uitvoering zijn belangrijk.

De informatiecampagne ten aanzien van de huurders beoogt de introductie van de klantvriendelijkheid, de snelheid en de correctheid van uitvoering. We willen ook evolueren naar een snellere inning en doorstorting van de opcentiemen naar de gemeenten en provincies. Dat laatste zal niet onmiddellijk worden verwezenlijkt. Het spreekt vanzelf dat dit tijd zal vergen. Hoe dan ook, moeten we het minstens even goed doen als de federale administratie vandaag. De heer Lisabeth uitte hier de bezorgdheid over de snelheid van inning en doorstorting van de Vlaamse Vereniging voor Steden en Gemeenten. We willen het dus nog beter doen.

De vermindering van de onroerende voorheffing wordt met respect voor sociale principes verlaagd. Eenvoud en transparantie staan daarbij voorop. Deze wijziging steunt op sociaal-rechtvaardige principes. Dat heeft geleid tot een centen-in plaats van-percentenregeling. Tot de heer Geysels zou ik willen zeggen dat deze regeling bijna helemaal beantwoordt aan datgene wat u terzake zo mooi had verwoord. Misschien kunt u overwegen om deze tekst alsnog goed te keuren. We gaan er immers van uit dat voor elk kind het recht op een gelijke vermindering ontstaat. Volgens deze regeling zijn alle kinderen gelijk voor de wet. Ik denk dat dit een belangrijke stap voorwaarts is.

Bovendien proberen we de inning van de onroerende voorheffing te rationaliseren en te moderniseren, door de automatische toekenning van de vermindering zoveel als mogelijk in te voeren. We zullen in de toekomst proberen om die automatische toekenning maximaal toe te passen. Dat is ook een rechtvaardige zaak.

De eigen inning kan niet worden doorgevoerd als de overdracht van de gegevens door de federale administratie niet of traag zouden gebeuren. Het Vlaams Gewest rekent op de loyaliteit van de federale ambtenaren om deze overdracht, en daardoor de omschakeling naar de eigen inning, vlekkeloos te laten verlopen. Onlangs heb ik overlegd met de secretaris-generaal en de administrateur-generaal van het federale ministerie om dat alles voor te bereiden. Hun pragmatische en coöperatieve hou-

Demeester-De Meyer

ding sterkt mij in de overtuiging dat deze overdracht vlekkeloos kan verlopen.

Het Vlaams Gewest heeft niet de bedoeling om het federale ministerie te ontmantelen. Ik zou zelfs willen zeggen : integendeel. Dat ministerie doet grote inspanningen om met de beschikbare mankracht zijn taken behoorlijk uit te voeren. Dankzij de eigen inspanningen van het Vlaams Gewest kunnen her en der federale manuren vrijkomen in de diverse kantoren van het ministerie van Financiën. Deze manuren kunnen worden ingezet voor de talrijke controletaken die het federale ministerie momenteel nauwelijks kan uitvoeren. Ik wil me dan ook aansluiten bij de stelling van mevrouw De Schamphelaere, namelijk dat het zeer belangrijk is dat het kadaaster en de bepaling van het KI zo snel mogelijk deel zouden uitmaken van de gewestelijke fiscale autonomie.

Ik wil nog een paar elementen aanbrengen bij het voorstel, dat niet aan de orde is gesteld, met betrekking tot de vrijstelling van onroerende voorheffing. Uit het debat is immers gebleken dat we het niet alleen hebben gehad over het ontwerp van vandaag, maar ook over politieke en fiscale aspecten die te maken hebben met dit ontwerp, maar die terzelfder tijd ook veel ruimer zijn. Wanneer we het debat zullen voeren in de commissie, dan moeten we niet alleen aandacht besteden aan de problematiek van monumenten en landschappen. Als we van mening zijn dat er een vrijstelling moet komen, dan moeten we ons in de eerste plaats durven afvragen waarom er geen vrijstelling wordt doorgevoerd voor percelen die gelegen zijn in beschermd landschappen, voor privé-bossen, voor bedrijven die hun activiteiten openstellen voor het publiek, voor architecturaal bekroonde bouwwerken, enzovoort. We kennen wel het begin, maar niet het einde.

Op zichzelf is dit geen probleem. Naar aanleiding van elementen die tijdens het debat zijn aangebracht, ligt het probleem veeleer in de betekenis van belastingen in de ruime zin van het woord. Het parlement moet zich bezinnen over de fiscale politiek als een coherent geheel. Daarbij moet een rechtvaardige herverdeling van de middelen binnen de maatschappij in zijn geheel worden bestudeerd. Belastingen dienen niet enkel om inkomsten te genereren voor de overheden. Overheden functioneren immers in dienst van de maatschappij. Belastingen hebben in de eerste plaats een verticale en horizontale verdelende functie. In die zin is het belangrijk dat het debat wordt losgekoppeld van één klein onderwerp.

In dit geval moet men precies weten welk beleid men wil voeren. Subsidies geven is één vorm van politiek, werken aan de fiscale uitgaven een andere. Hier moet men een keuze maken. Ik vrees dat het zeer moeilijk is om beide permanent te combineren. Om subsidies te kunnen geven aan bijvoorbeeld monumenten en landschappen en andere domeinen, moet men belastingen innen. Wanneer men echter terzelfder tijd gaat werken aan fiscale uitgaven, wordt het beleid minder transparant. Een rechtvaardige belasting is een eenvoudige belasting die voor iedereen begrijpelijk is. Een combinatie van subsidies en fiscale uitgaven wordt al veel minder transparant. Sommige fiscale, vooral federale wetten zijn zo complex dat ze niet meer voor iedereen toegankelijk zijn. Dit is één van de grootste uitdagingen van vandaag. Het ontwerp dat we vandaag hebben geconcipieerd binnen de beperkte fiscale autonomie waarover we momenteel beschikken, is een stap in de richting van transparantie en eenvoud. Verder kunnen we voorlopig niet gaan. Daarom hoop ik dat ik nog een aantal mensen heb kunnen overtuigen om dit voorstel met de grootst mogelijke unanimité goed te keuren. (*Applaus*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot wijziging van het wetboek van de inkomstenbelastingen voor wat betreft de onroerende voorheffing.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

HOOFDSTUK I**Algemene bepalingen****Artikel 1**

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 2

Het Vlaams Gewest zorgt in eigen beheer voor de dienst van de belasting bedoeld in artikel 3, eerste lid, 5°, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van Gemeenschappen en Gewesten.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK II

Wijzigingsbepalingen

Artikel 3

Voor wat het Vlaams Gewest betreft wordt artikel 257 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen, zoals gewijzigd bij decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994 van 22 december 1993, vervangen door wat volgt :

"Artikel 257

§ 1. Aan de belanghebbende wordt verleend :

- 1° een vermindering van een vierde van de onroerende voorheffing in verband met de door de belastingplichtige volledig betrokken woning, wanneer het kadastraal inkomen van zijn gezamenlijke in het Vlaams Gewest gelegen onroerende goederen niet meer bedraagt dan 30.000 frank ;
- 2° een vermindering van de onroerende voorheffing berekend overeenkomstig onderstaande tabel voor de kinderen die in aanmerking komen voor een kinderbijslag, voor de woning die op 1 januari van het aanslagjaar wordt betrokken door een gezin met ten minste twee kinderen die daar hun woonplaats hebben blijkens een inschrijving in het bevolkingsregister en die in aanmerking komen voor kinderbijslag. Hierbij worden de als gehandicapt aangemerkte kinderen voor twee gerekend ;

Aantal in aanmerking komende kinderen	Totaal bedrag van de vermindering in frank
2	218
3	345
4	483
5	633
6	794
7	967
8	1.152
9	1.348
10	1.557

Eenheden boven het tiende geven recht op een verhoging van de vermindering met 218 frank.

De in bovenstaande tabel opgenomen totale bedragen en het bedrag vernoemd in het vorig lid, worden jaarlijks aangepast aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk.

De aanpassing gebeurt met behulp van een coëfficiënt die verkregen wordt door het gemiddelde van de indexcijfers van het jaar dat het jaar van de inkomsten voorafgaat te delen door het gemiddelde van de indexcijfers van het jaar 1996.

Na toepassing van de coëfficiënt worden de bedragen afgerond door weglating van de decimale frankgedeelten.

Een kind dat gedurende de veldtochten 1914-1918 of 1940-1945 als militair, weerstander, politiek gevangene of burgerlijk oorlogsslachtoffer overleden of vermist is, wordt meegerekend alsof het in leven was en recht geeft op kinderbijslag.

3° een vermindering van de onroerende voorheffing per gehandicapt persoon, andere dan bedoeld onder 2°, in verband met de woning waar ze hun woonplaats hebben op 1 januari van het aanslagjaar blijkens een inschrijving in het bevolkingsregister. Deze vermindering wordt berekend alsof het een gehandicapt kind betrof.

§ 2. Op aanvraag van de belanghebbende wordt :

- 1° de vermindering van de onroerende voorheffing als bedoeld in §1, 1° op 50 procent gebracht voor een tijdperk van 5 jaar dat aanvangt met het eerste jaar waarvoor de onroerende voor-

Voorzitter

heffing is verschuldigd, voor zover het een woning betreft die de belastingplichtige heeft doen bouwen of nieuwgebouwd heeft aangekocht, zonder het voordeel van een in de desbetreffende wetgeving bepaalde bouw- of aankooppremie ;

2° een vermindering van 20 procent verleend in verband met de woning die wordt betrokken door een groot-oorlogsverminkte die het voordeel geniet van de wet van 13 mei 1929 of van artikel 13 van de wetten op de vergoedingspensioenen, gecoördineerd op 5 oktober 1948 ;

3° kwijtschelding of proportionele vermindering van de onroerende voorheffing verleend voor zover het belastbare kadastraal inkomen ingevolge artikel 15 kan worden verminderd, daarboven kan geen kwijtschelding of proportionele vermindering worden verleend als het onroerend goed langer dan 12 maanden niet in gebruik is genomen, rekening houdende met het vorige aanslagjaar.

§ 3. Onder gehandicapt persoon in de zin van § 1 wordt bedoeld de in artikel 135, 1° van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen als gehandicapt aangemerkte personen.

Onder gehandicapt kind in de zin van § 1 wordt bedoeld, hetzij het kind dat voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 47, 56septies of 63 van het koninklijk besluit van 19 december 1939 tot samenvatting van de wet van 4 augustus 1930 betreffende de kinderbijslagen voor loonarbeiders en de koninklijke besluiten krachtens een latere wetgevende delegatie genomen, hetzij het kind dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 26, § 1 van het koninklijk besluit van 8 april 1976 houdende regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen."

– *Aangenomen.*

Artikel 4

In artikel 258, eerste lid van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat het Vlaams Gewest betreft, de woorden "artikel 257, 1° tot 3°" vervangen door de woorden "artikel 257, § 1, 1° tot en met 3° en § 2, 1° en 2°".

– *Aangenomen.*

Artikel 5

In artikel 258 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen wordt, voor wat het Vlaams Gewest betreft, het tweede lid vervangen door wat volgt : "Deze verminderingen mogen slechts slaan op een enkel, eventueel door de betrokkene aan te wijzen onroerend goed."

– *Aangenomen.*

Artikel 6

Artikel 259 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen wordt, voor wat het Vlaams Gewest betreft, vervangen door wat volgt :

"Artikel 259

De verminderingen ingevolge artikel 257, § 1, 2° en 3° en § 2, 2° zijn van de huur aftrekbaar, niettegenstaande elk hiermee strijdig beding ; zij zijn niet van toepassing op het gedeelte van de woning of van het onroerende goed dat wordt bewoond door personen die geen deel uitmaken van hetzelfde gezin of niet tot het gezin van de betrokken groot-oorlogsverminkte of van de gehandicapte behoren".

– *Aangenomen.*

Artikel 7

In artikel 260 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat het Vlaams Gewest betreft, de woorden "in artikel 257, 1°" vervangen door de woorden "in artikel 257, § 1, 1°".

– *Aangenomen.*

Artikel 8

In het artikel 335 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, de woorden "of elke ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd" ingelast na de woorden "Elke ambtenaar van een fiscaal bestuur".

Voorzitter

– *Aangenomen.*

Artikel 9

In het artikel 336 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, de woorden "of een ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd" ingelast na de woorden "een ambtenaar van een fiscaal bestuur".

– *Aangenomen.*

Artikel 10

In artikel 374 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "de administratie der directe belastingen, met een hogere graad dan die van controleur" ingelast de woorden "en de ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd".

– *Aangenomen.*

Artikel 11

In de artikelen 413, 414, 427 en 434 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "de Schatkist" ingelast de woorden "of van het Vlaams Gewest".

– *Aangenomen.*

Artikel 12

In de artikelen 431 en 435 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "de Staat" ingelast de woorden "of het Vlaams Gewest".

– *Aangenomen.*

Artikel 13

In het artikel 422 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "de Openbare Schatkist" ingelast de woorden "of het Vlaams Gewest".

– *Aangenomen.*

Artikel 14

In de artikelen 445 en 446 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "De Minister van Financiën" ingelast de woorden "of de Vlaamse minister bevoegd voor Financiën".

– *Aangenomen.*

Artikel 15

In artikel 447 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "door een ambtenaar van het Ministerie van Financiën met een hogere graad dan degene die de feiten geconstateerd heeft, doch op zijn minst met de graad van inspecteur" toegevoegd de woorden "of door de ambtenaar van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd".

– *Aangenomen.*

Artikel 16

In artikel 327, § 1 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "voor de vestiging of de invordering van de door de Staat" ingelast de woorden "of door het Vlaams Gewest" ingevoegd.

– *Aangenomen.*

Artikel 17

In artikel 461 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voor-

Voorzitter

heffing in het Vlaams Gewest betreft, de woorden "of door ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap daartoe gemachtigd door de Vlaamse regering" ingevoegd na de woorden "van het Ministerie van Financiën die daartoe behoorlijk gemachtigd zijn".

– *Aangenomen.*

Artikel 18

In de artikelen 297, 299, 314, § 1, 314, § 2, 314, § 3, 314, § 4, 319, 337 eerste, tweede en derde lid, 338 eerste, tweede, derde, vierde en vijfde lid, 339, 344, 442 bis, 463, 469 en 496 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "administratie der directe belastingen" ingelast de woorden "of het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap".

– *Aangenomen.*

Artikel 19

In het artikel 314, § 4, 1° van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "het Ministerie van Financiën" ingelast de woorden "of het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap".

– *Aangenomen.*

Artikel 20

In de artikelen 298, 355, 356, 366, 367, 375, 376, § 1, 376, § 3, 378, 381, 394 bis, eerste en derde lid, 410, 417 en 469 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "directeur der belastingen" ingelast de woorden "of de ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd".

– *Aangenomen.*

Artikel 21

In het artikel 377 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "de directeur" ingelast de woorden "of de ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd" en na de woorden "de directeurs der belastingen" ingelast de woorden "of de ambtenaren daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd".

– *Aangenomen.*

Artikel 22

In het artikel 382 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing, in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "directeur der directe belastingen" ingelast de woorden "of de ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd".

– *Aangenomen.*

Artikel 23

In de artikelen 414, §2 en 421 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "directeur" ingelast de woorden "of de ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd".

– *Aangenomen.*

Artikel 24

In het artikel 420 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "gewestelijke directeur der directe belastingen" ingelast de woorden "of de ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd".

– *Aangenomen.*

Artikel 25

In het artikel 445 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende

Voorzitter

voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "gewestelijke directeur gemachtigde ambtenaar" ingelast de woorden "of de ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd of de door hem gedelegeerde".

– *Aangenomen.*

Artikel 26

In het artikel 461 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, de woorden "of door ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap daartoe gemachtigd door de Vlaamse regering" ingevoegd in de eerste zin tussen de woorden "van het Ministerie van Financiën die daartoe behoorlijk gemachtigd zijn" en de woorden ", moet hij indien hij een vervolging wil instellen" en worden na de woorden "gewestelijke directeur der directe belastingen" en na de woorden "gewestelijke directeur" ingelast de woorden "of de ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd".

– *Aangenomen.*

Artikel 27

In het artikel 469 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen worden, voor wat de onroerende voorheffing in het Vlaams Gewest betreft, na de woorden "de administratie der directe belastingen" ingelast de woorden "of aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap" en worden na de woorden "de directeur der belastingen" ingelast de woorden "of de ambtenaar daartoe door de Vlaamse regering gemachtigd".

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK III**Slotbepaling****Artikel 28**

De artikelen 1 en 3 tot en met 7 van dit decreet treden in werking vanaf het aanslagjaar 1998.

De artikelen 2 en 8 tot en met 27 treden in werking op een door de Vlaamse regering te bepalen datum.

Op dit artikel is er een amendement van de heer Cannaerts dat luidt als volgt :

Dit artikel vervangen door wat volgt :

"Artikel 28

De artikelen 1 tot en met 7 van dit decreet treden in werking vanaf het aanslagjaar 1999.

De artikelen 8 tot en met 27 treden in werking op een door de Vlaamse regering te bepalen datum."

De stemmingen over het amendement en het artikel worden aangehouden.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET betreffende de Hogere Zeevaartschool
– 1006 (1997-1998) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet betreffende de Hogere Zeevaartschool.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Van Nieuwenborgh, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in zijn toelichting stelde de minister dat de Hogere Zeevaartschool als enige onderwijsinstelling rechtstreeks onder de regering ressorteert. Ze organiseert bovendien een heel gespecialiseerde opleiding, die toegang moet verlenen tot een internationale carrière.

De Hogere Zeevaartschool werd in het decreet van 13 juli 1994 bij de hogeschoolhervorming betrok-

Van Nieuwenborgh

ken. Haar bijzondere structuur vereiste van in het begin aangepaste regels. Dit ontwerp van decreet bevat die regels. De algemene bepalingen van het hogescholendecreet blijven grotendeels van toepassing op de Hogere Zeevaartschool. De belangrijkste afwijkingen zijn terug te vinden in de financiering, de personeelsformatie en de bestuursstructuur. De school is bijvoorbeeld te klein voor enveloppenfinanciering. De personeelsleden worden door het departement voor Onderwijs betaald en voor de werking werd in een dotatie voorzien.

Om de kwaliteit van een zo gespecialiseerde opleiding te garanderen, moet de hogeschool over voldoende en goed gekwalificeerd personeel beschikken. De omkaderingsnorm ligt dan ook nog steeds hoog, want voor een relatief klein aantal studenten moeten twee hooggespecialiseerde opleidingen worden ingericht, telkens in twee talen en op een verschillend niveau, namelijk in één cyclus en in twee cycli.

Ten slotte kunnen de bestuursorganen, in casu de raad van bestuur en het bestuurscollege, hetzelfde beleid voeren als de andere hogescholen. Een verschil is dat alle belangrijke bestuurshandelingen slechts van kracht worden na goedkeuring door de Vlaamse regering. Decretaal wordt dan ook geen controle door een commissaris opgelegd. Om de verplichte communicatie met de overheid vlot te laten verlopen, wil de minister een van de commissarissen de opdracht geven het beleid van het hogeschoolbestuur van nabij te volgen.

Tijdens de algemene bespreking vroeg een commissielid waarom de Franse Gemeenschap geen samenwerkingsverband wil afsluiten, zodat de Vlaamse Gemeenschap niet alleen hoeft op te draaien voor de financiering van de Hogere Zeevaartschool, die toch een tweetalige instelling is. De minister antwoordde dat de Vlaamse Gemeenschap heeft gekozen om autonoom te kunnen beslissen. Hij verwees ook naar de Raad van State, die opmerkte dat een verplichte inbreng in de organisatie door de Franse Gemeenschap strijdig is met de Grondwet.

Een ander commissielid stelde een vraag over de hoge kostprijs. Zij vroeg of die in verband met de financiering van het afstandsonderwijs tot een verhoging van de dotatie kan leiden. De minister antwoordde dat er in de onmiddellijke toekomst geen verhoging is te verwachten. Het is ook niet de bedoeling nu reeds van start te gaan met het afstandsonderwijs.

Ten slotte pleitte een commissielid ervoor dat de minister de autonomie van de Hogere Zeevaartschool een maximale invulling zou geven. Voor de artikelsgewijze bespreking verwijs ik naar het schriftelijk verslag. Het ontwerp van decreet werd aangenomen met tien stemmen voor bij drie onthoudingen. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, ik heb een zeer korte opmerking. Technisch kan onze fractie het eens zijn met dit ontwerp van decreet. Maar het Vlaams Blok blijft het wel zeer moeilijk hebben met het feit dat de Vlaamse Gemeenschap opdraait voor de kosten van de opleiding van de Franstalige studenten. Met andere woorden, de Vlaamse administratie van Onderwijs moet de Franstalige studenten betalen voor hun opleiding. Dat kan voor ons niet blijven duren.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik verwijs naar het verslag. Daaruit blijkt dat minister Van den Bossche dit probleem heeft aangesneden. Hij verklaarde dat de Raad van State ons de mogelijkheid geeft om autonoom bevoegd te zijn. Dit is een onderwijsinstelling die ons een aantal bijkomende mogelijkheden biedt en onze internationale uitstraling kan verhogen. We moeten de kans die dit ontwerp van decreet ons geeft, dan ook maximaal benutten.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet betreffende de Hogere Zeevaartschool.

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

TITEL I

Algemene bepalingen

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder : het hogescholendecreet : het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, inclusief alle wijzigingen.

– *Aangenomen.*

Artikel 3

Titel I van het hogescholendecreet is van overeenkomstige toepassing op de Hogere Zeevaartschool.

– *Aangenomen.*

TITEL II

Organisatie van onderwijs, onderzoek en dienstverlening

Artikel 4

Titel II van het hogescholendecreet is van overeenkomstige toepassing op de Hogere Zeevaartschool, met uitzondering van de artikelen 14 en 16.

– *Aangenomen.*

Artikel 5

De Hogere Zeevaartschool kan in het studiegebied industriële wetenschappen en technologie de basisopleiding nautische wetenschappen van twee cycli en de optie scheepswerktuigkunde van de basisopleiding elektromechanica van een cyclus organiseren.

– *Aangenomen.*

TITEL III

Rechtspositieregeling

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 6

Onverminderd de hierna volgende bepalingen is titel III van het hogescholendecreet van overeenkomstige toepassing op de personeelsleden van de Hogere Zeevaartschool die behoren tot de categorieën van het bestuurs- en onderwijzend personeel en het administratief en technisch personeel, met uitzondering van de artikelen 101, 102, 105, 108, 109, 110, 115, 116, 122, 123, 127, 130, 132, 136, 137, 138, 141 tot en met 146, 155 en 157 tot en met 162. Artikel 334, § 1 van het hogescholendecreet is van overeenkomstige toepassing op de Hogere Zeevaartschool.

– *Aangenomen.*

Artikel 7

De Vlaamse regering legt jaarlijks, per academiejaar, de personeelsformatie vast van het bestuurs- en onderwijzend personeel en van het administratief en technisch personeel. De Vlaamse regering verricht de aanstellingen, benoemingen en bevorderingen van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel. De Vlaamse regering verricht eveneens de aanstellingen, benoemingen en bevorderingen van de leden van het administratief en technisch personeel in een graad die voorkomt in de tabel van de loopbaanstructuur van het administratief en technisch personeel van de Hogere Zeevaartschool.

– *Aangenomen.*

Artikel 8

De Vlaamse regering bepaalt de bezoldigingsregeling van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel en van het administratief en technisch personeel van de Hogere Zeevaartschool, met inbegrip van de salarisschalen.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 9

Het departement Onderwijs van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap betaalt de salarissen van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel en van het administratief en technisch personeel, met inbegrip van het vakantiegeld en de eindejaarstoelage.

– *Aangenomen.*

Artikel 10

De Hogere Zeevaartschool zorgt voor de uitbetaling van de personeelsleden aangeworven bij arbeidsovereenkomst, voor de uitbetaling van de onkostenvergoedingen alsmede voor de uitbetaling van de tegemoetkoming in de vervoerskosten van zijn personeelsleden.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK II

Bestuurs- en onderwijzend personeel

Artikel 11

Tot het bestuurspersoneel van de Hogere Zeevaartschool behoren de ambten van directeur en adjunct-directeur.

– *Aangenomen.*

Artikel 12

De opdrachten van het bestuurspersoneel zijn steeds voltijds.

– *Aangenomen.*

Artikel 13

Het vereiste bekwaamheidsbewijs voor aanstelling en benoeming in de ambten van adjunct-directeur en directeur is : een diploma van de 2de cyclus van het academisch onderwijs of de 2de cyclus van het

hoger onderwijs van academisch niveau of het brevet van kapitein ter lange omvaart.

– *Aangenomen.*

Artikel 14

§ 1. De ambten van het onderwijzend personeel van de Hogere Zeevaartschool worden in de volgende drie groepen ingedeeld : 1° groep 1 : de praktijklector, de hoofdpraktijklector de lector en de hoofdlector ; 2° groep 2 : het assisterend personeel : de assistent en de werkleider ; 3° groep 3 : de docent, de hoofddocent en de hoogleraar.

§ 2. De ambten van de eerste groep kunnen uitsluitend verleend worden in het hoger onderwijs van een cyclus, die van de tweede groep uitsluitend in het hoger onderwijs van twee cycli. De ambten van de derde groep kunnen worden verleend, zowel in het hoger onderwijs van een cyclus, als in het hoger onderwijs van twee cycli.

§ 3. De combinatie van een ambt uit de derde groep met een ambt uit de tweede groep is niet toegestaan. Binnen een groep kunnen de ambten onderling niet gecombineerd worden behalve wat de combinatie lector met praktijklector betreft.

– *Aangenomen.*

Artikel 15

§ 1. De Hogere Zeevaartschool kan aan de Vlaamse regering voorstellen om contractueel bij arbeidsovereenkomst en buiten de personeelsformatie, zoals bedoeld in artikel 7, voltijdse en deeltijdse gastprofessoren te werk te stellen en te belasten met onderwijsactiviteiten voor een periode van maximum vijf jaar. Opeenvolgende tewerkstellingen van voltijdse gastprofessoren mogen in ieder geval de totale duur van vijf opeenvolgende jaren niet overschrijden. Tewerkstellingen van deeltijdse gastprofessoren zijn hernieuwbaar.

§ 2. Het totale aantal gastprofessoren wordt per academiejaar beperkt tot 10 procent van het aantal voltijdse eenheden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, zoals bedoeld in artikel 35.

§ 3. De gastprofessoren kunnen ten hoogste het salaris genieten dat verbonden is aan het ambt van hoogleraar. De gastprofessoren hebben recht op

Voorzitter

een vergoeding voor de werkelijke kosten gemaakt voor hun overkomst en tijdelijk verblijf.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK III**Administratief en technisch personeel****Artikel 16**

§ 1. De Vlaamse regering stelt de tabel vast van de loopbaanstructuur van het administratief en technisch personeel van de Hogere Zeevaartschool. Deze tabel bepaalt per niveau waarin dit personeel wordt ingedeeld, de graden, de graadbenamingen, alsook de toelatings- en diplomavooraarden

§ 2. Het administratief en technisch personeel van de Hogere Zeevaartschool bekleedt een graad die voorkomt in de tabel van de loopbaanstructuur.

§ 3. Als diplomavooraarde bij werving geldt het bezit van het desbetreffende Belgische diploma of getuigschrift, of het bezit van een diploma of getuigschrift dat krachtens de wet of het decreet of met toepassing van de Europese richtlijnen of een bilateraal akkoord daarmee als gelijkwaardig erkend is.

– *Aangenomen.*

Artikel 17

De Vlaamse regering kan op voorstel van de Hogere Zeevaartschool contractuele personeelsleden bij arbeidsovereenkomst in dienst nemen. Deze personeelsleden kunnen enkel belast worden met administratieve of technische taken.

HOOFDSTUK IV**Overgangsbepalingen****AFDELING 1****Algemeen****Artikel 18**

§ 1. In afwachting dat de Vlaamse regering de verlostelsels bepaalt, zijn de betreffende geldende wettelijke en reglementaire bepalingen voor de personeelsleden van de Vlaamse autonome hogescholen van toepassing op de personeelsleden van de Hogere Zeevaartschool. Indien daarvoor een toestemming vereist is, wordt de afwezigheid toegestaan door de raad van bestuur.

§ 2. In afwachting dat de Vlaamse regering de voorwaarden bepaalt waaronder de personeelsleden zich in de stand non-activiteit kunnen bevinden, zijn de betreffende geldende wettelijke en reglementaire bepalingen voor de personeelsleden van de Vlaamse autonome hogescholen van toepassing op de personeelsleden van de Hogere Zeevaartschool. Indien daarvoor een toestemming vereist is, wordt de afwezigheid toegestaan door de raad van bestuur.

§ 3. In afwachting dat de Vlaamse regering de voorwaarden bepaalt waaronder de personeelsleden ter beschikking gesteld kunnen worden en waaronder zij een wachtgeld kunnen genieten, zijn de betreffende geldende wettelijke en reglementaire bepalingen voor de personeelsleden van de Vlaamse autonome hogescholen van toepassing op de personeelsleden van de Hogere Zeevaartschool. Indien daarvoor een toestemming vereist is, wordt de terbeschikkingstelling toegekend door de raad van bestuur.

§ 4. De personeelsleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit decreet geheel of gedeeltelijk afwezig zijn ingevolge een reglementair toegestane terbeschikkingstelling, een reglementair toegestaan verlof of afwezigheid, blijven deze genieten voor de toegestane periode.

§ 5. In afwachting dat de Vlaamse regering de regels inzake ziektecontrole vastlegt, blijven de op het ogenblik van het van kracht worden van dit decreet geldige wettelijke en reglementaire bepalingen inzake controle op de afwezigheid wegens ziekte van toepassing.

– *Aangenomen.*

Artikel 19

§ 1. Alle aanstellingen, benoemingen en salarismvastellingen die voor 1 januari 1996 gebeurd zijn aan

Voorzitter

de Hogere Zeevaartschool worden geacht te zijn gebeurd overeenkomstig :

- het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende vaststelling van het statuut van het rijksperoneel ;
- de wet op het zeevaartonderwijs, gecoördineerd op 20 september 1960 ;
- de wet van 22 juni 1964 betreffende het statuut der personeelsleden van het Rijksonderwijs ;
- de wet van 7 juli 1970 betreffende de algemene structuur van het hoger onderwijs ;
- de wet van 15 juli 1985 tot organisatie van het maritiem hoger onderwijs en de studiën in de nautische wetenschappen ;
- het koninklijk besluit van 15 april 1958 houdende bezoldigingsregeling van het onderwijzend, wetenschappelijk en daarmee gelijkgesteld personeel van het Ministerie van het Openbaar Onderwijs ;
- het koninklijk besluit van 27 juni 1974 waarbij op 1 april 1972 de schalen worden vastgesteld verbonden aan de ambten van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel en van het paramedisch personeel bij de rijksinrichtingen, aan de ambten van de leden van de inspectiedienst van het schriftelijk onderwijs en van het gesubsidieerd lager onderwijs en de schalen verbonden aan de graden van het personeel van de psychomedische-sociale centra van de Staat ;
- het artikel 92 van het decreet van 8 juli 1996 betreffende het onderwijs-VII.

§ 2. De salarisschalen die aan de personeelsleden van het bestuurs- en onderwijzend personeel van de afdeling machines van de Hogere Zeevaartschool werden toegekend met toepassing van hoofdstuk E – Bestuurs- en onderwijzend personeel van het hoger onderwijs (korte type) – van het koninklijk besluit van 27 juni 1974, zoals nadien gewijzigd, waarbij op 1 april 1972 worden vastgesteld de schalen verbonden aan de ambten van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel en van het paramedisch personeel bij de rijksonderwijsinrichtingen, aan de ambten van de leden van de inspectiedienst belast met het toezicht op deze inrichtingen

en aan de ambten van de leden van de inspectiedienst van het schriftelijk onderwijs en van het gesubsidieerd lager onderwijs en de schalen verbonden aan de graden van het personeel van de psycho-medisch-sociale centra van de Staat, worden bekrachtigd.

§ 3. De benoemde leden van het opvoedend hulppersoneel van de Hogere Zeevaartschool die op 1 oktober 1992 nog in dienst zijn, worden geacht met ingang van dezelfde datum ter beschikking gesteld te zijn wegens ontstentenis van betrekking en wedertewerkgesteld te zijn als administratief personeel met toepassing van hoofdstuk 11 van Titel I van het decreet betreffende het onderwijs III van 9 april 1992 en van het besluit van de Vlaamse regering van 29 april 1992 en van het besluit van de Vlaamse regering van 29 april 1992 betreffende de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reffectatie, de wedertewerkstelling en de toekenning van een wachtgeld of wachtgeldtoelage.

– *Aangenomen.*

AFDELING 2**Bestuurs- en onderwijzend personeel****Artikel 20**

Overgangsbepalingen worden toegekend aan de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel voor zover zij : 1° op 31 december 1995 benoemd zijn of 2° voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 318, 2° van het hogescholendecreet.

– *Aangenomen.*

Artikel 21

De overgangsbepalingen gelden voor het ambt, de salarisschaal en het bekwaamheidsbewijs .

– *Aangenomen.*

Artikel 22

§ 1. De Vlaamse regering stelt voor de personeelsleden bedoeld in artikel 20, de concordantie vast

Voorzitter

van de vervangen ambten met de nieuwe ambtsbenamingen zoals bepaald in de artikelen 11 en 14.

§ 2. De concordantie geldt voor het ambt en voor het volume van het ambt waarin de personeelsleden benoemd zijn of als titularis aangesteld zijn op 31 december 1995. Zij bevinden zich in het nieuwe ambt na concordantie in dezelfde statutaire toestand als in hun vorige ambt.

§ 3. De personeelsleden, bedoeld in artikel 20, mogen in het nieuwe ambt fungeren, ongeacht of zij beschikken over het vereiste bekwaamheidsbewijs voor dit ambt. Tijdelijke personeelsleden kunnen evenwel niet benoemd worden in een ambt waarvoor zij niet in het bezit zijn van het vereiste bekwaamheidsbewijs.

§ 4. De personeelsleden bedoeld in artikel 20, van wie de opdracht binnen de hogeschool na de concordantie uit een combinatie van ambten bestaat die strijdig is met artikel 14, § 3 van dit decreet, kunnen deze opdracht verder blijven uitoefenen.

§ 5. Wanneer een benoemd personeelslid aan de Hogere Zeevaartschool op basis van artikel 318, 2° van het hogescholendecreet voor de omvorming van het ambt kiest waarin hij als tijdelijk titularis is aangesteld, behoudt hij het recht op benoeming in het ambt waarvoor hij benoemd werd en dat met toepassing van § 1 van dit artikel overeenkomstig geconcordeerd werd.

– *Aangenomen.*

Artikel 23

§ 1. De personeelsleden bedoeld in artikel 20 behouden na concordantie de salarisschaal die hun mocht worden verleend op grond van de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen van kracht voor de inwerkingtreding van dit decreet, tenzij het bekwaamheidsbewijs waarover zij beschikken recht geeft op een hogere salarisschaal in het nieuwe ambt.

§ 2. Zij verkrijgen het jaarsalaris dat overeenstemt met hun nuttige anciënniteit op 31 december 1995 overeenkomstig de op die datum geldende bezoldigingsregeling.

§ 3. De personeelsleden bedoeld in artikel 20 die op 31 december 1995 belast waren – met het ambt van werkleider, behouden de salarisschaal die hun werd toegekend op grond van de wettelijke en

reglementaire bepalingen van kracht voor de inwerkingtreding van dit decreet, voor ten hoogste het volume van hun opdracht als werkleider op 31 december 1995.

§ 4. De geldelijke anciënniteit wordt evenwel aangepast indien de aanvangsleeftijd van de nieuwe schaal verschilt van die van de vroegere schaal.

§ 5. De personeelsleden van wie de anciënniteit op 31 december 1995 beperkt is wegens onvolledige prestaties, worden ingeschaald met een geldelijke anciënniteit berekend volgens de op 31 december 1995 geldende bezoldigingsregeling voor een ambt met volledige prestaties.

– *Aangenomen.*

Artikel 24

In afwachting van de door de Vlaamse regering vastgelegde bezoldigingsregeling, zoals bepaald in artikel 8, blijft het koninklijk besluit van 15 april 1958 houdende bezoldigingsregeling van het onderwijzend, wetenschappelijk en daarmee gelijkgesteld personeel van het Ministerie van Openbaar onderwijs van kracht met uitzondering van de artikelen 4, 5, 16, § 1, B, 17 en 41 tot en met 49.

– *Aangenomen.*

Artikel 25

§ 1. De personeelsleden die op 1 oktober 1995 tijdelijk belast waren met het ambt van directeur en adjunct-directeur worden benoemd in het betreffende ambt met ingang van 1 september 1998.

§ 2. Het tijdelijk ambt van adjunct-directeur geeft in de periode van 1 januari 1996 tot 31 augustus 1998 geen recht op een bezoldiging aan de organieke salarisschaal van het betreffende ambt. Het personeelslid dat in deze periode tijdelijk belast is met het ambt van adjunct-directeur wordt bezoldigd aan de salarisschaal van de ambten waarin het benoemd en/of aangesteld is.

– *Aangenomen.*

AFDELING 3

Administratief en technisch personeel

Voorzitter

Artikel 26

De Vlaamse regering stelt de concordantie vast van de vervangen ambten met de overeenstemmende nieuwe ambtsbenamingen in een graad die voorkomt in de tabel van de loopbaanstructuur van het administratief en technisch personeel van de Hogere Zeevaartschool.

– *Aangenomen.*

Artikel 27

§ 1. De benoemde leden van het administratief personeel, het meesters-, vak en dienstpersoneel en de kok-onderrichter aan wie een betrekking op de formatie van het administratief en technisch personeel werd toegewezen ingevolge de concordantie, worden op 1 januari 1996 ingeschaald in de salarisschaal van de overeenstemmende graad.

§ 2. De personeelsleden nemen in de nieuwe salarisschaal hun nuttige anciënniteit op 31 december 1995 mee die vastgesteld werd met toepassing van de op die datum geldende bezoldigingsregeling. De geldelijke anciënniteit wordt wel aangepast indien de aanvangsleeftijd van de nieuwe schaal verschilt van die van de vroegere schaal.

§ 3. Op het ogenblik van de inschaling is de schaal-anciënniteit in de nieuwe salarisschaal met het oog op inschaling in een hogere salarisschaal van dezelfde graad gelijk aan nul.

– *Aangenomen.*

Artikel 28

Totdat uitvoering gegeven is aan artikel 8 blijft het koninklijk besluit van 1 december 1970 houdende bezoldigingsregeling van het administratief personeel, het meesters-, vak- en dienstpersoneel van de rijksinrichtingen voor kleuteronderwijs, voor lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van toepassing op de leden van het administratief- en technisch personeel van de Hogere Zeevaartschool.

– *Aangenomen.*

TITEL IV

Financiering en beheer

HOOFDSTUK I

Financiering

AFDELING 1

Werkingsuitkeringen

Artikel 29

De Vlaamse regering draagt jaarlijks bij in de financiering van de werking van de Hogere Zeevaartschool via een dotatie.

– *Aangenomen.*

Artikel 30

Het bedrag van de dotatie van de Hogere Zeevaartschool is voor het begrotingsjaar 1998 gelijk aan 56,9 miljoen frank. Dit bedrag wordt jaarlijks aangepast aan de verhouding tussen de geraamde index van de consumptieprijzen op het einde van het betrokken begrotingsjaar en de index van de consumptieprijzen op het einde van het begrotingsjaar 1998.

– *Aangenomen.*

Artikel 31

De dotatie aan de Hogere Zeevaartschool wordt uitbetaald in 2 schijven : een eerste schijf van 60 procent in de maand januari en het saldo van 40 procent in de maand september.

– *Aangenomen.*

Artikel 32

De dotatie draagt bij tot de dekking van alle kosten van de Hogere Zeevaartschool, inclusief de kosten voor onderwijs, voor projectmatig wetenschappelijk onderzoek, maatschappelijke dienstverlening, financiering van investeringen, afbe-

Voorzitter

taling van leningen, administratie van de Hogere Zeevaartschool, met inbegrip van de roerende uitrustingen en voor de betaling van contractueel personeel.

– *Aangenomen.*

Artikel 33

§ 1. De dotatie wordt uitbetaald aan de dienst met afzonderlijk beheer van de Hogere Zeevaartschool.

§ 2. De in § 1 bedoelde dienst van de Vlaamse Gemeenschap met afzonderlijk beheer wordt geleid door het in artikel 48 bedoelde bestuurscollege.

§ 3. De Vlaamse regering legt nadere regels vast met betrekking tot het financiële en materiële beheer van de dienst met afzonderlijk beheer van de Hogere Zeevaartschool.

– *Aangenomen.*

Artikel 34

De bepalingen betreffende de rijkscomptabiliteit zijn van toepassing op de Hogere Zeevaartschool.

– *Aangenomen.*

AFDELING 2**Personeelskosten****Artikel 35**

§ 1. De ambten op de personeelsformatie worden uitgedrukt in eenheden die overeenstemmen met voltijdse betrekkingen. Onverminderd § 2, bestaat het personeelskader van de Hogere Zeevaartschool uit 1 directeur, 1 adjunct-directeur, ten minste 35 voltijdse eenheden behorend tot het onderwijzend personeel en ten minste 3 personeelsleden behorend tot het administratief en technisch personeel.

§ 2. Wanneer het aantal financierbare studenten van de Hogere Zeevaartschool op 1 februari van het voorgaand academiejaar hoger is dan 200, wordt het personeelskader uitgebreid met :

– 1 bijkomende voltijdse eenheid voor het onderwijzend personeel, per volledige schijf van 15 studenten boven de 200, met een maximum van 10 voltijdse eenheden ;

– 1 bijkomende voltijdse eenheid voor het administratief en technisch personeel, per volledige schijf van 100 studenten boven de 200, met een maximum van 2 voltijdse eenheden.

§ 3. In afwijking van § 1 worden alle benoemde personeelsleden en de tijdelijke personeelsleden bedoeld in artikel 20 beschouwd als behorend tot het personeelskader.

§ 4. Het aantal financierbare studenten wordt berekend overeenkomstig artikel 177 van het hogescholendecreet.

– *Aangenomen.*

Artikel 36

Een benoeming of aanstelling in een ambt van het onderwijzend personeel is slechts mogelijk met inachtneming van de volgende regels :

– het aantal benoemde leden van het personeel, uitgedrukt in voltijdse eenheden, bedraagt ten hoogste 64 procent van het aantal leden van het personeel uitgedrukt in voltijdse eenheden. Hierbij wordt de bevordering of ambtswijziging van een reeds in de Hogere Zeevaartschool benoemd personeelslid niet beschouwd als een nieuwe benoeming ;

– het aantal betrekkingen van hoofdpraktijklector en hoofdlector samen bedraagt ten hoogste 20 procent van het aantal betrekkingen van praktijklector, hoofdpraktijklector, lector en hoofdlector samen ;

– het aantal betrekkingen van het assiterend personeel bedraagt ten minste 36 procent van het aantal betrekkingen van assistent, werkleider, docent, hoofddocent en hoogleraar samen verbonden aan de basisopleidingen van twee cycli ;

– het aantal betrekkingen van hoofddocent en hoogleraar bedraagt ten hoogste 25 procent van

Voorzitter

het aantal betrekkingen van assistent, werkleider, docent, hoofddocent en hoogleraar samen ;

– het aantal voltijdse eenheden van werkleiders is beperkt tot 20 procent van het aantal voltijdse eenheden van assistenten.

Wanneer de bestaande personeelsformatie niet voldoet aan de bovenvermelde verhoudingen of aan de bepalingen van artikel 35, §2, kan geen benoeming of aanstelling gebeuren, die tot gevolg heeft dat een van de verhoudingen nog verder afwijkt van het streefcijfer.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK II**Financiering en beheer van de sociale voorzieningen****Artikel 37**

Hoofdstuk III van titel IV en hoofdstuk V, afdeling 3 van titel IV van het hogescholendecreet zijn van overeenkomstige toepassing op de Hogere Zeevaartschool.

– *Aangenomen.*

TITEL V**Bestuur, medezeggenschap en controle****HOOFDSTUK I****De bestuursorganen****AFDELING I****Algemeen****Artikel 38**

De bestuursorganen van de Hogere Zeevaartschool zijn de raad van bestuur, het bestuurscollege, de directeur en de adjunct-directeur.

– *Aangenomen.*

AFDELING 2**De raad van bestuur****Artikel 39**

§ 1. De raad van bestuur is samengesteld als volgt :

- 1° de directeur, voorzitter van de raad ;
- 2° vier vertegenwoordigers van het bestuurs- en onderwijzend personeel, verkozen door en onder de leden van dit personeel ;
- 3° een vertegenwoordiger van het administratief en technisch personeel verkozen door en onder de leden van dit personeel ;
- 4° twee vertegenwoordigers van de studenten verkozen onder de studenten die ten minste één jaar aan de Hogere Zeevaartschool regelmatig zijn ingeschreven ;
- 5° vier vertegenwoordigers, gekozen door de Vlaamse regering op voorstel van de overige leden van de raad van bestuur, op grond van hun deskundigheid in de beroepssector van de basisopleidingen nautische wetenschappen en elektromechanica, optie scheepswerktuigkunde.

De Vlaamse regering kiest uit een lijst van acht personen vier effectieve vertegenwoordigers en voor iedere effectieve vertegenwoordiger een plaatsvervanger die bij afwezigheid van de effectieve vertegenwoordiger als gemandateerde kan optreden.

§ 2. Het mandaat van de leden van de raad van bestuur duurt vier academiejaren en is hernieuwbaar. Het mandaat van de vertegenwoordigers van de studenten duurt twee academiejaren en is eenmaal hernieuwbaar.

De vertegenwoordigers van het personeel en de studenten genieten van de nodige faciliteiten om hun mandaat naar behoren te kunnen vervullen. Zij kunnen voor de daden gesteld in de uitoefening van hun mandaat geen tuchtsanctie oplopen.

§ 3. De verkiezingen van de raad van bestuur worden georganiseerd door de Hogere Zeevaartschool. De directeur van de Hogere Zeevaartschool is voorzitter van het kiescollege. Het kiesreglement voor de verkiezingen van de leden en de opvolgers van de raad van bestuur wordt bepaald door de Vlaamse regering.

Voorzitter

§ 4. De eerste raad van bestuur wordt ten laatste op 1 januari 1999 verkozen.

– *Aangenomen.*

Artikel 40

De directeur van de Hogere Zeevaartschool zit van ambtswege de raad van bestuur voor. De raad van bestuur kiest onder zijn leden een ondervoorzitter.

– *Aangenomen.*

Artikel 41

§ 1. De voorzitter roept de raad van bestuur bijeen.

§ 2. Indien de voorzitter verhinderd is, worden zijn bevoegdheden door de ondervoorzitter uitgeoefend.

– *Aangenomen.*

Artikel 42

Voor elk van de leden van de raad van bestuur, bedoeld in artikel 39, § 1, 2°, 3° en 4° wordt terzelfdertijd een opvolger verkozen. Als een lid zijn mandaat voortijdig beëindigt of niet langer de hoedanigheid bezit op basis waarvan het mandaat is verleend, voltooit de opvolger het mandaat van de voorganger. Indien ook de opvolger het mandaat niet kan voltooien, worden tussentijdse verkiezingen georganiseerd.

– *Aangenomen.*

Artikel 43

De raad van bestuur :

1° bepaalt zijn bestuursreglement ;

2° bepaalt het tuchtreglement en de evaluatieregeling voor het personeel en legt deze ter goedkeuring voor aan de Vlaamse regering ;

3° bepaalt het algemeen examenreglement en het tuchtreglement voor de studenten en legt deze ter goedkeuring voor aan de Vlaamse regering ;

4° legt de algemene richtlijnen vast voor de organisatie en coördinatie van de Hogere Zeevaartschool en legt deze ter goedkeuring voor aan de Vlaamse regering ;

5° legt de meerjarenbegroting vast en legt ze voor aan de Vlaamse regering ;

6° legt de personeelsformatie voor aan de Vlaamse regering ;

7° stelt de aanstellingen in vacante ambten en benoemingen van de leden van het bestuurs-, onderwijzend-, administratief- en technisch personeel voor, aan de Vlaamse regering. De raad moet 3 kandidaturen voorleggen behoudens toegestane afwijking door de Vlaamse regering. De Vlaamse regering kan een expert aanduiden om de kandidaturen te onderzoeken ;

8° legt rechtsvorderingen als eiser of verweerder voor aan de Vlaamse regering ;

9° formuleert voorstellen aan de Vlaamse regering voor het afsluiten van leningen ;

10° oefent alle andere bij of krachtens een decreet toegekende bevoegdheden uit ;

11° laat de sociale voorzieningen beheren door een v.z.w. ;

12° kan bevoegdheden delegeren ;

13° formuleert voorstellen aan de Vlaamse regering voor alle materies die bij of krachtens dit decreet niet aan het bestuurscollege of de directeur zijn toegewezen ;

14° legt de criteria voor nuttige beroepservaring ter goedkeuring voor aan de Vlaamse regering en kent deze op grond van deze criteria toe.

– *Aangenomen.*

Artikel 44

§ 1. De raad van bestuur kan slechts geldig beraadslagen en besluiten indien ten minste de helft van de leden aanwezig is.

Voorzitter

Indien na een eerste samenroeping van een vergadering van de raad van bestuur het bedoelde quorum niet wordt bereikt, kan de raad van bestuur ten vroegste een en ten hoogste tien dagen later geldig vergaderen na een tweede samenroeping van een vergadering van die raad met dezelfde agenda, ongeacht het aantal aanwezige leden.

§ 2. In spoedeisende omstandigheden neemt de voorzitter de beslissingen die zich opdringen.

De beslissingen worden op de eerstvolgende vergadering van de raad van bestuur voorgelegd, die ze kan herroepen, wijzigen of bekrachtigen.

– *Aangenomen.*

Artikel 45

Behoudens wanneer anders bepaald in dit decreet, worden de beslissingen van de raad van bestuur genomen bij gewone meerderheid. Voor het bepalen van dit meerderheidsquorum worden onthoudingen, ongeldige en blancostemmen niet in aanmerking genomen. Bij staking van stemmen wordt een nieuwe stemming gehouden. Indien er bij deze tweede stemming opnieuw staking van stemmen is, beslist de voorzitter.

De leden van de raad van bestuur onthouden zich van het beraadslagen en het stemmen over aangelegenheden die henzelf, hun echtgenote(s)n, en hun bloed- of aanverwanten tot en met de derde graad persoonlijk aanbelangen. Bij aangelegenheden die betrekking hebben op de persoon van de directeur kan de directeur de raad van bestuur niet voorzitten.

– *Aangenomen.*

Artikel 46

De raad van bestuur formuleert een voorstel aan de Vlaamse regering inzake de evaluatieprocedure met inbegrip van de criteria en inzake de leden van het college van beroep inzake evaluatie.

– *Aangenomen.*

Artikel 47

§ 1. De raad van bestuur formuleert een voorstel aan de Vlaamse regering inzake de tuchtprocedure vast en inzake de leden van het college van beroep inzake tucht.

§ 2. De tuchtprocedure wordt ingeleid door de voorzitter van de raad van bestuur van de Hogere Zeevaartschool.

§ 3. De tuchtstraffen, met uitzondering van het ontslag bij tuchtmaatregel, worden uitgesproken door de raad van bestuur. De Vlaamse regering keurt deze beslissingen goed. Het ontslag bij tuchtmaatregel wordt uitgesproken door de Vlaamse regering, op voorstel van de raad van bestuur.

§ 4. De voorzitter van de raad van bestuur is bevoegd om bij de Vlaamse regering een voorstel in te dienen over het geven van ontslag om dringende redenen. Hij legt deze beslissing op de eerstvolgende vergadering van de raad van bestuur voor.

– *Aangenomen.*

AFDELING 3**Het bestuurscollege****Artikel 48**

§ 1. Het bestuurscollege is samengesteld uit :

1° de directeur, die ambtshalve voorzitter is van het bestuurscollege ;

2° de adjunct-directeur ;

3° twee leden, personeelsleden van de Hogere Zeevaartschool of leden van de raad van bestuur, voor een periode van vier academiejaren door de raad van bestuur aangesteld op voorstel van de directeur ;

§ 2. De secretaris van het bestuurscollege is het lid van het administratief en technisch personeel dat aangesteld is als rekenplichtige van de dienst met afzonderlijk beheer. De secretaris neemt met raadgevende stem deel aan de vergaderingen van het bestuurscollege.

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 49

Het bestuurscollege is belast met :

- 1° het opstellen van zijn bestuursreglement ;
  - 2° het dagelijks bestuur en de voorbereiding, bekendmaking en uitvoering van de besluiten van de raad van bestuur ;
  - 3° de beschikking over de financiën van de dienst met afzonderlijk beheer van de Hogere Zeevaartschool, binnen de perken van de begrotingskredieten en het door de raad van bestuur opgestelde beleids- en financieringsplan ;
  - 4° het formuleren van voorstellen aan de Vlaamse regering inzake het sluiten van overeenkomsten en het verrichten van andere rechtshandelingen binnen de door de Vlaamse regering vastgestelde personeelsformatie en begroting ;
  - 5° de vaststelling van vacatures en de voorstellen tot de vacantverklaring van vacante ambten te bekrachtigen door de raad van bestuur ;
  - 6° het aanstellen van tijdelijk onderwyzend, administratief- en technisch personeel in niet-vacante betrekkingen en de werving van contractuele personeelsleden van het administratief en technisch personeel .
- De aanstellingen en wervingen worden bekrachtigd door de raad van bestuur en ter goedkeuring voorgelegd aan de Vlaamse regering ;
- 7° het vaststellen van de staten van ontvangsten en uitgaven en van de beheersrekening alsmede voor het opmaken van de rekening van de uitvoering van de begroting van de dienst met afzonderlijk beheer en van de staat van activa en passiva ;
  - 8° de taken die bij delegatie door de raad van bestuur worden toegewezen.

– *Aangenomen.*

Artikel 50

De beslissingen van het bestuurscollege worden genomen bij gewone meerderheid. Voor het bepalen van dit meerderheidsquorum worden onthoudingen, ongeldige en blancostemmen niet in aanmerking genomen. Bij staking van stemmen wordt

een nieuwe stemming gehouden. Indien er bij deze tweede stemming opnieuw staking van stemmen is, beslist de voorzitter.

De leden van het bestuurscollege onthouden zich van het beraadslagen en het stemmen over aangelegenheden die henzelf, hun echtgenoten en hun bloed- of aanverwanten tot en met de derde graad persoonlijk aanbelangen.

– *Aangenomen.*

Artikel 51

Het bestuurscollege is verantwoording verschuldigd aan de Vlaamse regering en aan de raad van bestuur. Het verschaft de Vlaamse regering en de raad van bestuur informatie over zijn beslissingen en licht hen op hun verzoek in over al zijn handelingen.

Het bestuursreglement van het bestuurscollege bevat hieromtrent nadere regels.

– *Aangenomen.*

Artikel 52

Het bestuurscollege kan bepaalde van zijn bevoegdheden overdragen aan de directeur. Hij brengt omtrent de uitoefening van deze bevoegdheden verslag uit aan het bestuurscollege.

– *Aangenomen.*

Artikel 53

Het eerste bestuurscollege wordt ten laatste op 1 januari 1999 samengesteld.

– *Aangenomen.*

AFDELING 4

De directeur en de adjunct-directeur

Artikel 54

De adjunct-directeur en de directeur worden aangesteld en benoemd door de Vlaamse regering op

Voorzitter

advies van de raad van bestuur. De raad van bestuur stelt maximaal drie kandidaten voor en rangschikt deze naar geschiktheid. De oproep tot de kandidaten voor deze betrekkingen wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

De raad van bestuur draagt de kandidaten voor bij geheime stemming en met gewone meerderheid, onthoudingen niet inbegrepen.

Het ontslag van de adjunct-directeur en de directeur gebeurt door de Vlaamse regering.

– *Aangenomen.*

Artikel 55

De directeur vertegenwoordigt de Hogere Zeevaartschool. Hij is verantwoordelijk voor het optimaal functioneren van de Hogere Zeevaartschool op pedagogisch, administratief, technisch en financieel vlak. Hij voert de beslissingen uit van hetzij de Vlaamse regering, hetzij de raad van bestuur, hetzij het bestuurscollege. Hij coördineert de werking van de administratieve diensten en kan na goedkeuring door het bestuurscollege bevoegdheden aan de adjunct-directeur overdragen.

– *Aangenomen.*

Artikel 56

De adjunct-directeur staat de directeur bij in de uitvoering van zijn taken en vervangt de directeur bij verhindering in de uitoefening van de gangbare administratieve taken.

– *Aangenomen.*

HOOFDSTUK II

De medezeggenschapsorganen en onderhandelingscomités

AFDELING I

Algemeen

Artikel 57

De medezeggenschapsorganen en onderhandelingscomités van de Hogere Zeevaartschool zijn respectievelijk de studentenraad en het hogeschoolonderhandelingscomité of in voorkomend geval de organen opgericht bij of krachtens de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel.

– *Aangenomen.*

AFDELING 2

Het hogeschoolonderhandelingscomité

Artikel 58

§ 1. In het hogeschoolonderhandelingscomité wordt onderhandeld over de aangelegenheden, bedoeld in en krachtens de artikelen 2, 6, 9 en 11 van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel, in zoverre deze betrekking hebben op de Hogere Zeevaartschool.

Bovendien bezorgt het hogeschoolbestuur het hogeschoolonderhandelingscomité de volgende inlichtingen, verslagen en bescheiden :

- 1° algemene informatie met betrekking tot de werking en de organisatie van de Hogere Zeevaartschool ;
- 2° het organogram van de Hogere Zeevaartschool, met de interne organisatiestructuur, de verdeling van bevoegdheden en verantwoordelijkheden ;
- 3° de begroting van de dienst met afzonderlijk beheer ;
- 4° de meerjarenbegroting ;
- 5° een overzicht van de inkomsten van welke aard dan ook ;
- 6° de personeelsformatie ;
- 7° de evolutie van het aantal personeelsleden en de vooruitzichten met betrekking tot de tewerkstelling ;

Voorzitter

- 8° de evolutie van de studentenaantallen en van de slaagcijfers per opleiding ;
- 9° de samenwerkingsakkoorden en de samenwerkingsverbanden ;
- 10° een toelichting bij het systeem van de specifieke financiering en het resultaat hiervan op de Hogere Zeevaartschool ;
- 11° de programmatieplannen en rationalisatieplannen met betrekking tot opleidingen en opties ;
- 12° de inlichtingen met betrekking tot het nascholingsbeleid, het projectmatig wetenschappelijk onderzoek en de maatschappelijke dienstverlening ;
- 13° de sociale voorzieningen voor de studenten ;
- 14° de prioriteiten inzake de uitrusting van de Hogere Zeevaartschool.

§ 2. Het hogeschoolonderhandelingscomité bestaat uit een aantal gemandateerde vertegenwoordigers van de raad van bestuur en ten minste evenveel afgevaardigden van het personeel. Er zijn evenveel plaatsvervangende als effectieve afgevaardigden. Het aantal effectieve afgevaardigden van het personeel bedraagt ten hoogste drie per representatieve vakorganisatie. Beide delegaties kunnen een beroep doen op technici.

§ 3. De afgevaardigden van het personeel in het hogeschoolonderhandelingscomité genieten van de nodige faciliteiten om hun mandaat naar behoren te vervullen. Zij kunnen voor de daden gesteld in de uitoefening van hun mandaat geen tuchtsancties oplopen.

– *Aangenomen.*

AFDELING 3**De studentenraad****Artikel 59**

De Hogere Zeevaartschool richt een studentenraad op. De studentenraad bestaat uit ten minste zes en ten hoogste twaalf democratisch gekozen

vertegenwoordigers van de studenten. De raad van bestuur bepaalt de samenstelling van de studentenraad en de wijze waarop de vertegenwoordigers van de studenten worden gekozen. De raad van bestuur en het bestuurscollege raadplegen vooraf de studentenraad voor alle aangelegenheden die de studenten direct aanbelangen, en inzonderheid voor de onderwijs- en examenregeling en de evaluatie – in het kader van de kwaliteitsbewaking – van het bestuurs- en onderwijzend personeel door de studenten. De studentenraad is ook bevoegd om hierover uit eigen beweging advies uit te brengen.

– *Aangenomen.*

TITEL VI**Opheffings- en slotbepalingen****HOOFDSTUK I****Opheffingsbepalingen****Artikel 60**

§ 1. De volgende wetten, decretale bepalingen, besluiten, reglementen en overeenkomsten, zoals tot op heden gewijzigd, worden opgeheven voor zover ze betrekking hebben op de Hogere Zeevaartschool :

- 1° het koninklijk besluit van 7 februari 1958 tot inrichting van het zeevaartonderwijs van de staat ;
- 2° het koninklijk besluit van 30 mei 1958 houdende rangschikking van de in de inrichtingen voor zeevaartonderwijs gegeven soorten van onderwijs en van zekere getuigschriften, diploma's en brevetten voor de zeevaart ;
- 3° het ministerieel besluit van 3 juli 1958 vaststelling van de periodes van de examens en praktische proeven ;
- 4° de gecoördineerde wetten van 20 september 1960 op het zeevaartonderwijs, met uitzondering van artikel 14 ;
- 5° het ministerieel besluit van 30 december 1960 tot vaststelling van de criteria inzake geneeskundig onderzoek van de kandidaat-leerling voor de Rijksinrichtingen voor Zeevaartonderwijs ;

Voorzitter

- 6° het koninklijk besluit van 23 mei 1961 betreffende de uniform van het personeel van het Bestuur van het Zeewezen en van de Binnenvaart ;
- 7° het koninklijk besluit van 17 augustus 1965 houdende vakantie- en verlofregeling in het zeevaartonderwijs ;
- 8° de overeenkomst van 28 mei 1973 betreffende de verkeersvoordelen ;
- 9° het koninklijk besluit van 30 juni 1972 tot vaststelling van de regelen van toekenning van de vergoeding voor het dragen van de uniform en van de kosteloze uitreiking van de uniformstukken aan sommige personeelsleden van het Bestuur van het Zeewezen en van de Binnenvaart ;
- 10° het reglement van 2 december 1974 betreffende de verkeersvoordelen ;
- 11° het ministerieel besluit van 4 maart 1977 tot regeling van de toekenning van studiebeurzen aan leerlingen van de Hogere Zeevaartschool en van de Zeevaartschool ;
- 12° het ministerieel besluit van 22 maart 1977 tot regeling van de toekenning van studiebeurzen van de Hogere Radionavigatieschool ;
- 13° het koninklijk besluit van 1 augustus 1977 tot vaststelling van het organiek reglement van de rijksinrichtingen voor hoger onderwijs van het lange type en met volledig leerplan ;
- 14° het ministerieel besluit van 26 september 1978 tot vaststelling van de regelen van toekenning van de vergoeding voor het dragen van de uniform aan sommige personeelsleden van het Bestuur van het Zeewezen en van de Binnenvaart ;
- 15° de wet van 15 juli 1985 tot organisatie van het maritiem hoger onderwijs en de studiën in de nautische wetenschappen ;
- 16° het koninklijk besluit van 18 mei 1987 betreffende de organisatie en de samenstelling van de Hoge Raad voor het Maritiem Hoger Onderwijs en tot regeling van zijn werking ;
- 17° het besluit van de Vlaamse regering van 17 januari 1990 betreffende de organisatie en de samenstelling van de Hoge Raad voor het
- Maritiem Hoger Onderwijs en tot regeling van zijn werking ;
- 18° de artikelen 127 tot en met 130 van het decreet van 31 juli 1990 betreffende het onderwijs-II ;
- 19° het besluit van de Vlaamse regering van 4 december 1991 betreffende de samenstelling, de bevoegdheid en de werking van het bestuurscollege van de Hogere Zeevaartschool Antwerpen/Oostende ;
- 20° artikel 84 van het decreet van 21 december 1994 betreffende het onderwijs VI.
- § 2. Artikel 311 van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap wordt opgeheven met ingang van 1 september 1995.
- *Aangenomen.*

HOOFDSTUK II**Inwerkingtreding****Artikel 61**

Heeft uitwerking met ingang van het academiejaar 1994-1995 : hoofdstuk II van titel IV.

Heeft uitwerking met ingang van 1 september 1995 : titel I en titel II.

Heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1996 : titel III.

Treden in werking op 1 oktober 1998 : hoofdstuk I van titel IV en titel V.

Treden in werking op door de Vlaamse regering te bepalen data : de bepalingen van hoofdstuk I van titel VI met uitzondering van artikel 60, § 2 dat uitwerking heeft op 1 september 1995.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van mevrouw Nelly Maes, de heer Jef Sleeckx, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heer Herman Suykerbuyk betreffende de bescherming van de inheemse volkeren van het Amazonegebied in Ecuador

– 625 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 3

Bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van resolutie van mevrouw Maes, de heer Sleeckx, mevrouw Verwimp en de heer Suykerbuyk betreffende de bescherming van de inheemse volkeren van het Amazonegebied in Ecuador dat luidt als volgt :

Het Vlaams Parlement,

– verwijzend naar de resolutie betreffende de problematiek van de inheemse volkeren, aangenomen door de Belgische Senaat op 3 november 1993 ;

– vraagt aan de Vlaamse regering om

1° bij de regering van Ecuador erop aan te dringen de territoriale akkoorden van 1992 te respecteren, de rechten van de inheemse volkeren op de grond die ze traditioneel bewonen te erkennen, en de vertegenwoordigers van de inheemse organisaties zoals het OPIP te betrekken bij de onderhandelingen tussen de Ecuadoriaanse overheid en de petroleum- en bosontginningsbedrijven ;

2° de regering van Ecuador te verzoeken de petroleumbedrijven dwingend uit te nodigen om de inheemse culturen te eerbiedigen, de vertegenwoordigers van de inheemse organisaties te beschouwen als bevoorrechte onderhandelaars en exploitatiemethodes aan te wenden die het mogelijk maken dat de autochtone inheemse volkeren op hun grond kunnen blijven wonen ;

3° te onderzoeken welke vormen van samenwerking met de organisaties van de inheemse volkeren opgezet kunnen worden op gebied van opvoeding, onderwijs en alle andere materies die tot de gewest- of gemeenschapsbevoegdheid behoren ;

4° de Conventie 169 van de Internationale Arbeidsorganisatie aan het Vlaams Parlement ter goedkeuring voor te leggen ;

5° de federale regering te verzoeken om tussen te komen bij de Wereldbank om de financiële steun van de Wereldbank voor infrastructuurwerken alleen toe te kennen indien uit studies blijkt dat de olie-ontginningen geen nadelige effecten hebben op de lokale bevolking en op het milieu ;

– besluit deze resolutie te overhandigen aan de Ecuadoriaanse regering, aan de betrokken petroleum- en bosontginningsbedrijven, en aan de Wereldbank.

De bespreking is geopend.

De heer Van Rompaey, verslaggever, verwijst naar het schriftelijk verslag.

Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw Nelly Maes (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, het voorstel van resolutie dat ik samen met anderen mocht indienen, heeft de goedkeuring van de hele commissie. Ik denk dan ook dat er tijdens deze bespreking niet zoveel meningsverschillen naar voren zullen komen. Het is duidelijk dat we hier een probleem aansnijden dat niet uniek is voor Ecuador. We willen de Vlaamse regering vragen om zowel bij de federale regering als bij de internationale instanties daadwerkelijk tussenbeide te komen om de rechten van de inheemse volkeren te vrijwaren. Onze resolutie had hoofdzakelijk betrekking op Ecuador en de indianen in het Amazonewoud.

Een groot deel van de provincie Pastaza is Amazonewoud dat in concessie werd gegeven aan een petroleumfirma. In andere landen, bijvoorbeeld in Nigeria, heeft de petroleumontginning geleid tot de massale vernietiging van de biodiversiteit en tot de feitelijke onbewoonbaarheid van het gebied voor de mens : de omgeving wordt met koolwaterstoffen verontreinigd, het water wordt ondrinkbaar, enzovoort.

Er zijn onderhandelingen geweest tussen de regering van Ecuador en de indianen. Samen met de inheemse volkeren aldaar stellen we met zeer veel spijt vast dat de bereikte akkoorden in onvoldoende mate werden gerespecteerd. Ik vraag dan ook dat ons land tussenbeide komt.

We hebben onze resolutie ingediend in april 1997. Vandaag pas wordt ze in openbare vergadering behandeld. Intussen zijn de problemen zeker niet minder geworden. In een officiële mededeling van

Maes

5 januari van dit jaar lees ik dat leningen van staat tot staat werden toegekend – onder andere aan Ecuador – ten belope van 48 miljoen frank, zonder intrest en zonder dat er werd gesproken over de problemen van de inheemse volkeren.

– *De heer Norbert De Batselier, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

Met onze resolutie willen we er juist voor zorgen dat zulke momenten worden aangegrepen om te wijzen op deze veronachtzaming van de rechten van inheemse volkeren. Dit is trouwens niet de eerste resolutie over inheemse volkeren die in het Vlaams Parlement unaniem werd goedgekeurd. Ik verwijs naar de resolutie die onder meer door de heer Van Dijk werd ingediend.

Ik stel dus vast dat onze resolutie een zeer grote actuele waarde heeft. We wensen niet medeplichtig te zijn aan de vernietiging van een deel van het Amazonewoud en de vernietiging van de levensmogelijkheden van de indianen in dat gebied.

Er is nog een tweede punt waarover ik het even wil hebben. Het internationale verdrag 169 dat werd aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie, heeft tot doel garanties te bieden voor de inheemse en in stamverband levende volkeren in onafhankelijke landen. In onze resolutie verwijzen we eveneens naar dit stuk. We moeten echter vaststellen dat daar nog steeds geen goedkeuring aan werd gehecht. Ook het Vlaams Parlement heeft dit nog steeds niet geratificeerd. Ik wil er dan ook op aandringen dat dit verdrag in dit parlement zou worden besproken.

Het is misschien wel zo dat er sinds 1995 overleg aan de gang is tussen de federale en de gemeenschapsregering, maar dit lijkt toch echt wel lang aan te slepen. Met enige goede wil zou men toch veel sneller tot resultaten moeten komen. Ik wijs erop dat de tekst dateert van 27 juni 1989 en in Nederland werd aangenomen in november 1997.

Inmiddels werd eveneens in de Senaat een resolutie goedgekeurd met dezelfde strekking. Ook daar vraagt men dat die conventie nummer 169 van de Internationale Arbeidsorganisatie zou worden goedgekeurd, maar ook dat is dode letter gebleven. Indertijd wees de minister van Buitenlandse Zaken, de heer Claes, erop dat de zigeuners op ons grondgebied zich op deze rechten zouden kunnen beroepen. Dit argument werd destijds op afdoende wijze weerlegd vanop de tribune van de Senaat.

Minister Derycke heeft opnieuw excuses gereserveerd om deze conventie niet goed te keuren.

We moeten er met deze resolutie bij de Vlaamse regering op aandringen om hiervan eindelijk werk te maken. De Vlaamse regering moet ten voordele van de inheemse volkeren, in casu de indianen van het Amazonewoud van Ecuador, tussenkomen bij de regering van Ecuador, de petroleumbedrijven in kwestie en internationale organisaties zoals de Wereldbank die belangrijke infrastructuurwerken in deze landen financieren. De mogelijkheid om de biodiversiteit en de culturen en de leefomgeving van de inheemse volkeren te garanderen, lijkt ons primordiaal. (*Applaus bij de VU*).

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, op 22 februari jongstleden werd in de plenaire vergadering de resolutie betreffende de rechten van de inheemse volkeren besproken en unaniem goedgekeurd. Als verslaggever van de resolutie was ik verhinderd om het woord te voeren bij de bespreking. Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om met mijn uiteenzetting de voorliggende resolutie in een ruimere context te plaatsen.

250 tot 300 miljoen mensen behoren tot inheemse volkeren. Dit is ongeveer 4 à 5 percent van de wereldbevolking. Bijna de helft van de lidstaten van de Verenigde Naties telt één of meer inheemse volkeren op zijn grondgebied. De inheemse volkeren leven merendeels in Azië, waar ongeveer 170 miljoen mensen tot deze volkeren behoren, en het Amerikaanse continent, waar ongeveer 30 miljoen mensen tot deze volkeren behoren. Deze autochtone bevolkingsgroepen wonen in diverse continenten en staten, met een verschillende sociale, politieke en economische werkelijkheid, maar de meesten onder hen hebben toch te maken met eenzelfde soort problemen. Het voortbestaan van hun cultuur is in gevaar en ze kunnen niet deelnemen aan de politieke besluitvorming.

De inheemse volkeren roeren zich sinds enkele jaren, en deze evolutie juichen we toe. Ze eisen respect en een zekere mate van culturele en politieke autonomie. Het gaat echter niet om nationalisme zoals we dat traditioneel kennen, maar om een heel ander fenomeen. Een grote meerderheid van de autochtone bevolkingsgroepen eist immers geen onafhankelijkheid en erkent de grenzen van de staten waarin ze wonen. Ze kunnen evenmin worden vergeleken met de klassieke minderheden, al hebben zij er een aantal kenmerken van.

Hostekint

In hun verhouding tot de grond onderscheiden de inheemse volken zich wellicht het meest van andere samenlevingen. Hun strijd heeft altijd al gedraaid om hun rechten op de grond. Daarin ligt hun geschiedenis en hun identiteit besloten en daaraan danken ze hun economische onafhankelijkheid.

Aangezien de inheemse volken de grond als heilig beschouwen, kan men hun de rol van beschermers van het leefmilieu toevertrouwen. Voor deze volken is de individuele eigendom van grond, die we in de westerse maatschappij kennen, zinloos. Hun doel is niet de grond te bezitten en naar eigen goeddunken te exploiteren, maar wel de hoeder te zijn van de aarde en de natuurlijke hulpbronnen.

Verscheidene Latijns-Amerikaanse landen hebben begrepen dat het belangrijk is deze volken en hun culturen te erkennen. Zo heeft Paraguay in zijn grondwet van 1992 een volledig hoofdstuk gewijd aan de rechten van de inheemse volken. Argentinië van zijn kant heeft conventie 169 van de Internationale Arbeidsorganisatie reeds in april 1992 geratificeerd, in tegenstelling tot de federale overheid en de deelstaatsparlementen van België.

Die conventie somt duidelijk de rechten op van de inheemse volken en stammen, in termen van een afzonderlijke identiteit. Het gaat om het recht op opvoeding in de moedertaal, het recht op leven volgens traditie, het recht om zelf te beslissen over het soort economische ontwikkeling dat ze voor hun grondgebied wensen, en het recht om de grond en de gebieden te gebruiken die ze traditioneel bewonen. Dat laatste onderdeel brengt een heel belangrijke nuance aan, want het heeft betrekking op het terugkrijgen van de gronden waarop de inheemse volken traditioneel woonden, vóór ze daar op een of andere manier, en meestal met geweld, werden verjaagd.

In andere Latijns-Amerikaanse landen wordt het bestaan van de inheemse bevolking ontkend en zijn de autochtone bevolkingsgroepen het slachtoffer van bloedbaden en repressie. Guatemala is daarvan het meest dramatische voorbeeld, hoewel de indiaanse bevolking er 60 percent van de bevolking uitmaakt.

De toekenning van de Nobelprijs voor de Vrede aan mevrouw Rigoberta Menchu in 1993 was een overwinning voor de zaak van de inheemse volken in de wereld. Ook de inheemse indiaanse gemeenschappen in Ecuador vormen geen minderheid. Ze

maken integendeel 70 percent van de bevolking uit. Maar ook zij verkeren in een moeilijke situatie omdat ze geen rechten hebben en als tweederangsburgers worden beschouwd. Ze worden niet bij het beleid betrokken. De huidige beleidvoerders vernietigen het Amazonegebied, het traditionele thuisland van de indianen. De Ecuadoraanse overheid heeft immers 800.000 hectaren in concessie gegeven aan het petroleumconcern ARCO, ondanks de erkenning van de betrokken regio als inheems gebied in 1992.

Zoals ook elders in de wereld al pijnlijk werd aangetoond, leidt de exploitatie van een dergelijke concessie ontegensprekelijk tot ravages op velerlei gebied. Er is niet alleen de zichtbare vervuiling van het grondgebied door koolwaterstoffen die vrijkomen bij de ontginning van petroleum, maar ook het drinkwater wordt rechtstreeks bedreigd. De biodiversiteit van het Amazonewoud en de lokale inheemse cultuur worden aangetast. Tegen de wil in van de autochtone Ecuadoraanse bevolking, die niet de minste inspraak heeft in deze ontginning, laat staan enig aandeel in de opbrengst, gaat de exploitatie ondertussen onverminderd verder.

In dit verband wordt niet ten onrechte gewag gemaakt van een moderne vorm van kolonialisme, die indruist tegen diverse internationale conventies en verdragen. Die werden ook door ons land ondertekend, en erkennen en bevestigden onder meer het zelfbeschikkingsrecht der volken en het recht van ieder mens op sociale, culturele en economische ontwikkeling.

Het lot van de inheemse bevolking in de Ecuadoraanse provincie Pastaza zou als schoolvoorbeeld kunnen gelden van de manier waarop de rechten van de inheemse volkeren met de voeten worden getreden als grote economische belangen op het spel staan. Dit was het geval bij de toekenning van een omvangrijke petroleumconcessie, waarbij reeds vooraf was geweten welke desastreuze gevolgen dit kon hebben voor het leefmilieu. De situatie bevestigt nog eens het gemak waarmee regeringen onder druk van belangrijke financiële belangen zwichten voor de economische verzuchtingen van de multinationale ondernemingen die er alleen op uit zijn grote winsten te maken. Naast de verantwoordelijkheid van de nationale staat Ecuador is de verantwoordelijkheid van de internationale economische gemeenschap met de multinationals als draaischijf al even verpletterend.

Zoals reeds eerder werd benadrukt, is de problematiek van de inheemse volkeren niet louter terug te brengen tot Ecuador, Zuid-Amerika of Amerika

Hostekint

in haar geheel. De bescherming van de inheemse bevolking is een wereldwijd probleem van miljoenen mensen, verspreid over meer dan zeventig landen en vijfduizend verschillende entiteiten van bevolkingsgroepen, die erg verspreid leven maar desondanks met dezelfde problemen te kampen hebben. Bijna overal worden hun rechten door de staten op wiens grondgebied ze leven, geschonden. Het voorstel van resolutie dat thans ter stemming voorligt, is dan ook zeer lovenswaardig. Ik wil de indianen van het voorstel gelukwensen.

Het Vlaams Parlement moet systematisch oog hebben voor de noden van deze mensen en er niet voor terugschrikken een voluntaristisch beleid te voeren. Het is niet alleen omdat de periode 1994-2003 door de Verenigde Naties werd uitgeroepen tot decennium van de inheemse volkeren dat het Vlaams Parlement initiatieven in deze zin moeten nemen. De SP-fractie zal de resolutie dan ook met veel enthousiasme goedkeuren. (*Applaus*)

De voorzitter : Mevrouw Verwimp heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik kan me alleen maar aansluiten bij de tussenkomsten van zowel mevrouw Maes als van de heer Hostekint in verband met dit voorstel van resolutie. Men is het er ondertussen steeds meer over eens dat de inheemse volkeren en hun organisaties een belangrijke rol spelen in het behoud en het beheer van de tropische wouden. Ze zijn als het ware de behoeders van de wereldwijde biologische diversiteit.

Instanties zoals de Europese Commissie, de Wereldbank en een aantal nationale administraties voor ontwikkelingssamenwerking erkennen dit reeds. Veelal worden de belangen van de inheemse volkeren echter niet erkend door hun eigen regeringen of door lokale en Europese NGO's die in bepaalde regenwoudprojecten participeren.

Dit voorstel van resolutie met betrekking tot de indianen van Ecuador kan een stap zijn naar de algemene erkenning van de visie van inheemse volkeren op de aarde. Voor veel indianen is grond, net zoals water en lucht, een zaak die niet in geld kan worden uitgedrukt. Onze vraag heeft als uitgangspunt dat de indianen in Ecuador op de gronden van hun voorouders moeten kunnen blijven wonen. Blijven wonen is echter niet genoeg. Ze moeten daar in comfortabele omstandigheden kunnen verblijven. We moeten dan ook bij de regering van Ecuador aandringen op specifieke controle

van de levensomstandigheden van de indianen in de gebieden die in concessie werden gegeven voor aardolie- en bosontginning.

De vraag naar de goedkeuring van conventie 169 van de IAO in deze resolutie is belangrijk. Dankzij dit verdrag worden de inheemse volkeren immers onder meer erkend als gesprekspartner en kunnen ze als groep of als sector, naast de andere groepen en sectoren, deelnemen aan de besluitvorming die hen aanbelangt. Tot op heden was dit niet het geval.

Wanneer deze resolutie – naar ik hoop – deze namiddag zal zijn goedgekeurd, zal het parlement ze overhandigen aan een aantal instanties. We hebben ervoor gekozen dit zelf te doen en dat dus niet aan de regering te vragen. We zullen de resolutie uiteraard overhandigen aan de Ecuadoraanse regering en aan de Wereldbank, maar ook aan de betrokken petroleum- en bosontginningsbedrijven. Ik pleit er echter ook voor ze eveneens te bezorgen aan de Belgische filialen van die petroleum- en bosontginningsbedrijven, om hen zo op hun betrokkenheid in deze zaak te wijzen. De lokale afdelingsverantwoordelijken zullen hiervoor wellicht gevoeliger zijn dan de verafgelegen hoofdzetels.

Het spreekt vanzelf dat Agalev het voorliggende voorstel van resolutie enthousiast zal goedkeuren. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Wij zijn weliswaar geen medeondertekenaars van deze resolutie, maar in de commissie hebben we ze wel mee goedgekeurd na een debat en na enkele aanpassingen die naar aanleiding daarvan zijn doorgevoerd.

Ik wil er hier wel op wijzen dat de reactie van de heer Hostekint verder ging dan de resolutie zelf. Hij pleitte uitdrukkelijk voor een verbod op de ontginning van natuurlijke rijkdommen. Wij hebben in de bespreking daarentegen gesteld dat de natuurlijke rijkdommen wel aanbaarbaar zijn, maar dan mits eerbiediging van de inheemse bevolking. Er dient met andere woorden een soort samenhang of samenspel te worden gevonden tussen de ontginning van die natuurlijke rijkdommen en het respect voor de inheemse bevolking.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : De heer Laverge heeft me verkeerd begrepen. Ik heb niet gezegd dat het

Hostekint

de bedoeling is om de ontginning van aardolie of andere grondstoffen te verbieden. Die grondstoffen kunnen worden ontgonnen, maar enkel mits eerbiediging van de mensen die op dat grondgebied wonen.

De heer Jacques Laverge : Die uitleg doet me besluiten dat we toch op dezelfde golflengte zitten.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

De bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het voorstel van resolutie houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14.15 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.50 uur.*

BIJLAGE

MONDELINGE VRAGEN

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 30 april 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Kris Van Dijck tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het afgesloten protocol tot het oprichten van topsportscholen*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Op woensdag 25 maart 1998 werd het protocol ondertekend tot oprichting van topsportscholen. Langs Vlaamse overheidszijde tekenden de ministers van cultuur en onderwijs. De sportsector werd vertegenwoordigd door BLOSO, een aantal sportfederaties en het BOIC.

Kan de minister meedelen welke sportfederaties dit protocol ondertekenden ? Waarom werd het BOIC hierbij betrokken ? Stapt de regering – door de aanwezigheid van het BOIC en in het bijzonder indien er federale sportfederaties bij betrokken waren – af van het principe dat zij enkel onderhandelt en samenwerkt met door de Vlaamse overheid erkende organisaties ? Wanneer de sportfederaties dit protocol ondertekenden, wat is dan de inbreng van deze federaties, en wie bepaalt er welke atleten al dan niet naar de topsportscholen kunnen gaan ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister deelt mee dat geen enkele sportfederatie de convenant heeft ondertekend. Er werd een algemene convenant afgesloten waarbij cultuur, onderwijs, BLOSO, en de inrichtende machten van de scholen werden betrokken. Deze algemene convenant moet worden vertaald in specifieke conve-

nants tussen o.a. de betrokken minister, de betrokken school en de betrokken federatie. Deze specifieke convenants worden nog onderhandeld. Een aantal ervan zullen spoedig worden ondertekend : tennis, judo, volleybal, wielrennen en atletiek. Andere federaties zullen mogelijk geen gebruik maken van deze convenants, omdat zij moeten instaan voor het invullen van het sportieve gedeelte in de scholen via het verzorgen van de begeleiding, wat gepaard gaat met een belangrijke inspanning op het gebied van personeel.

De federaties, in overleg met het BOIC en BLOSO, zijn verantwoordelijk voor de selectie, en bepalen wie al dan niet naar de topsportscholen kan gaan. Het BOIC werd bij deze regeling betrokken omdat zij in de praktijk vaak optreden als begeleider voor topsporters. Voor een aantal buitenlandse manifestaties, zoals o.a. de Olympische Spelen is het BOIC ook verantwoordelijk voor de selectie van de topsporters. Het BOIC werd trouwens op uitdrukkelijke vraag van minister Luc Van den Bossche bij deze regeling betrokken. Terloops wordt aangestipt dat de financiering van deze onderwijsconvenant hoofdzakelijk via het departement Onderwijs verloopt.

Met deze regeling wordt echter niet afgestapt van het principe dat men in de toekomst wenst te werken met geregionaliseerde en gecommunautariseerde federaties. Dit werd trouwens ingeschreven in het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen. Met het BOIC zullen trouwens gesprekken worden gevoerd om zich in deze structuur in te schrijven.

3. Repliek van de vraagsteller

De heer Kris Van Dijck dankt de minister voor zijn antwoord. Hij hoopt dat, gezien de band tussen sport en onderwijs, de evolutie in Vlaanderen niet zal stoppen bij de topsportscholen, maar dat men zal ijveren voor meer sport in topscholen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 30 april 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Joachim Coens tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het internet in openbare bibliotheken en de website van de Vlaamse Openbare Bibliotheken*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Zowel in 1996 als in 1997 werden de kredieten voor de uitrustings-toelagen van bibliotheken gebruikt voor de realisatie van een aansluiting op het internet in elke plaatselijke openbare bibliotheek in Vlaanderen. Hierdoor zouden alle bibliotheken verbonden zijn door een netwerk en zou de bibliotheekgebruiker een veel breder informatiebereik krijgen in zijn lokale plaatselijke openbare bibliotheken (POB). Kan de minister een stand van zaken geven m.b.t. de uitvoering van dit internetproject in de bibliotheken ? Welk percentage van de bibliotheken is reeds aangesloten ?

Er werd ook een eigen website van de Vlaamse Openbare Bibliotheken gerealiseerd. Het blijkt echter dat enkel de zes centrale openbare bibliotheken (COB) hierop zijn aangesloten. Bovendien is hier zeer weinig informatie beschikbaar over de POB's. Men kan enkel hun adressen terugvinden, maar men kan niets vernemen over het boekenbestand, en over het feit of de werken al of niet zijn uitgeleend. Evenmin is er informatie beschikbaar over de plaatselijke uitleenposten.

Wat is de planning van de minister om het internetproject verder uit te werken, zodat er alsnog een netwerk tussen de verschillen COB's en POB's wordt gerealiseerd, dat ook thuis kan worden geraadpleegd ?

Recent keurde de Vlaamse regering – in uitvoering van de raamovereenkomst met het Centrum voor Overheidsinformatiek (COI) betreffende de ondersteuning van het internetproject voor de openbare bibliotheken – een addendum goed dat betrekking heeft op de variabele werkingskosten van het project voor 1998. De kostprijs bedraagt 34,6 miljoen frank. Hopelijk werd in dit samenwerkingsakkoord de gestelde problematiek behandeld.

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister stelt dat sedert 1996 de uitrustingskredieten inderdaad aangewend worden voor de installatie en de exploitatie van internet – intranet in de bibliotheken. In 1996 werd het voorziene bedrag van 30,7 miljoen frank aangevuld met een gelijkaardig bedrag vanuit de begroting van minister-president Van den Brande. Hiermee werd de installatie gerealiseerd, die in 1997 werd voltooid. Dit betekent dat alle openbare bibliotheken zijn aangesloten op het internet, en hiervoor een krachtige en volledig toegeruste computer ter beschikking kregen. Bovendien hebben de kleinere bibliotheken een bijkomende subsidie gekregen in 1997, ten bedrage van 70.000 frank. Deze subsidie diende aangewend te worden om een computer aan te schaffen voor de bibliothecaris, die kan aangesloten worden op het internet. Er werd immers vastgesteld dat een grote groep bibliothecarissen zelf niet toegerust was om internet te benutten. Daarom was het noodzakelijk dat de bibliothecaris zelf ook een rechtstreekse toegang zou hebben tot internet en bovendien, vermits met het internet ook een intranet Vlaamse openbare bibliotheken werd gerealiseerd, is het zeer belangrijk dat alle bibliotheken via dit intranet met elkaar zijn verbonden.

In 1998 worden de middelen voor de uitrustings-toelagen verder benut voor de exploitatie van het internetproject. De exploitatiekosten bedragen ongeveer 2.000.000 frank voor de netwerkkosten (huur van de bandbreedte en de toegangspoorten op het intranet enerzijds, huur en gebruik van bandbreedte en toegangspoorten op internet anderzijds). De kosten voor systeem en netwerkbeheer van het intranet bedragen 2.000.000 frank, de kosten voor de help-deskactiviteiten – bereikbaar op alle openingstijden 7 dagen op 7 van bibliotheken – 4.900.000 frank ; redactie, actualisering en onderhoud van de website : 5.000.000 frank. Hierbij wordt aangestipt dat de middelen van de uitrustings-toelagen voorlopig volstaan voor de volledige werking.

Er dient opgemerkt te worden dat momenteel wordt onderhandeld met Belgacom om de beslissing van de federale regering uitvoerbaar te maken in verband met het gratis ter beschikking stellen van internet. Belgacom ontvangt hiervoor vanwege de federale overheid gedurende de volgende twee jaar een vast bedrag. In het contract, dat zal worden afgesloten voor 1998-1999, wordt voorzien dat de gebruikskosten voor het internet – abonnement en verbindingskosten – met een forfaitaire

regeling worden gebracht op 15.000 frank per jaar. Hiervoor wordt door Belgacom een 24 uur op 24 toegang verschaft voor 2 lijnen voor maximaal 20 computers. De vrees van sommige gemeenten dat de gebruikskost een belangrijke uitgavenpost zou worden voor de gemeenten is hiermee weggenomen.

In verband met de vraag om via de website de catalogus van alle bibliotheken te kunnen raadplegen, wordt gesteld dat de automatisering van de catalogus een zaak is van de gemeenten zelf. Vandaag zijn nog steeds 25 % van de openbare bibliotheken niet geautomatiseerd. Bovendien werken zij niet allen met hetzelfde catalogussysteem. Hier is nog zeer veel werk te doen. De minister heeft bij Dr. Koen Jacobs van de KUL een onderzoek besteld om een toekomstscenario uit te werken. Ofwel wordt er hiervoor één groot Vlaams systeem uitgewerkt, ofwel wordt verdergebouwd op de dynamiek van de provinciale catalogi die nu op initiatief van de provincies in Oost- en West-Vlaanderen worden ontwikkeld. Hiervoor is echter verder onderzoek nodig. Dit vergt grote investeringen. Een zuiver provinciaal scenario is niet gewenst, maar dat veronderstelt wel dat de Vlaamse gemeenschap hiervoor in de komende jaren dan nog verder inspanningen doet. In het najaar wordt hierover een beleidsnota uitgewerkt.

In de website is wel in de mogelijkheid voorzien dat er hyperlinks worden gelegd met de eigen web-

sites van de POB, indien zij hierover beschikt en op voorwaarde dat de eigen catalogus beschikbaar is. Catalogi van de centrale openbare bibliotheken zijn beschikbaar via het net omdat deze bibliotheken de Vlaamse Centrale Catalogus opbouwen.

3. Repliek van de vraagsteller, en antwoord van de minister

Het verheugt de heer Joachim Coens dat men in de toekomst via internet informatie zal kunnen opvragen over het boekenbestand van de openbare bibliotheken, maar ook de toestand ervan, met name over het feit of de werken al of niet zijn uitgeleend. Hij vraagt dat dit in versneld tempo zou worden doorgevoerd. Bovendien zouden ook de specifieke activiteiten en promotieacties die plaatselijke bibliotheken op touw zetten, via de website opvraagbaar moeten zijn.

De minister wijst erop dat in het nog aan het parlement voor te leggen bibliotheekdecreet een nieuwe strategische visie op de bibliotheken moet worden ontwikkeld, gekoppeld aan een herschikking van de middelen. De opties die hierin worden genomen, zullen ontegensprekelijk hun invloed hebben op de verdere ontwikkeling van de infrastructuur van de bibliotheken.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 30 april 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de naleving van het Vlaams bibliotheekdecreet door het gemeentebestuur van Wezembeek-Oppem*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Decretaal is voorzien dat in faciliteitengemeenten als Wezembeek-Oppem, 75 percent van de collectie uit Nederlandstalige werken moet bestaan. Dit is op zich reeds een toegeving, want de nabijheid van de Brusselse Agglomeratie laat de bewoners toe om in allerlei bibliotheken anderstalig werk in te kijken of te ontlenen. Toch bleek dat de openbare bibliotheek van Wemmel maar 68 percent Nederlandstalige boeken bevatte – dat zijn zo'n 2.100 Franstalige boeken teveel. De bibliotheek van Wezembeek-Oppem bevatte slechts 57 percent Nederlandstalige boeken, hetgeen de gemeente tot de aankoop van 4.000 Nederlandstalige werken zou nopen.

In zijn antwoord op de schriftelijke vraag nr. 176 van de heer Luk Van Nieuwenhuysen betreffende "Actieplan Vlaamse Rand – Handhaving taalwetgeving" (Bulletin Vragen en Antwoorden, Nr 2, 16 oktober 1997, p. 168) deelde de minister mee dat hij zijn administratie de opdracht gaf om met het gemeentebestuur van Wezembeek-Oppem contact op te nemen ten einde nogmaals het dossier van de niet-naleving van het bibliotheekdecreet te bespreken en na te gaan in welke mate de gemeente wil tegemoetkomen aan de vastgestelde tekortkomingen. Uit De Standaard van 4 april 1998 kan worden afgeleid dat dit intussen is gebeurd. Volgens de schepen Stans zou het tot een akkoord gekomen zijn tussen de ambtenaar van de Vlaamse administratie en hemzelf, waarbij mits de aankoop van 2.600 extra Nederlandstalige boeken, het gemeentebestuur zelf het aantal anderstalige boeken kan bepalen. De heer Stans verklaarde in dit verband het volgende : "De man verdedigde het decreet, maar ik heb hem aan het verstand gebracht dat de taalverhoudingen in Wezembeek-Oppem eerder omgekeerd liggen". Daarop werd het vermelde compromis verdedigd. Want "het schepencollege heeft beslist het bibliotheekdecreet niet toe te pas-

sen omdat het niet is aangepast aan de werkelijkheid".

Een eerste vraag is of een Vlaams gemeentebestuur zomaar kan beslissen om een decreet naast zich neer te leggen. Is er iets ondernomen om die beslissing te schorsen ? Ten tweede zou het uitermate misplaatst zijn dat de Vlaamse overheid ter zake een compromis zou afsluiten. Hopelijk zal de minister ontkennen dat dit het geval is geweest, want een afwijking van de eigen decreten is moeilijk te tolereren.

Hoe dan ook is dit het zoveelste voorbeeld van het incivisme van de Franstalige gemeentebesturen – cf. het naast zich neerleggen van de omzendbrieven van minister Peeters – en het zou van zwakheid getuigen om dit te blijven gedogen.

Zijn er maatregelen genomen om het bibliotheekdecreet op korte termijn te doen toepassen in Wezembeek-Oppem ? Hoe zit het met de naleving ervan in de andere faciliteitengemeenten ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

In verband met de algemene toestand in de faciliteitengemeenten, deelt de heer minister mee dat in Linkebeek, Kraainem en Drogenbos nog steeds geen erkende bibliotheek is. Zij behoren tot de 16 gemeenten in Vlaanderen die tot op vandaag geen bibliotheek hebben. De ontwerpakte van het bibliotheekdecreet dat nog aan het parlement moet worden voorgelegd, voorziet in dit verband meer hanteerbare sancties dan het sturen van een regeringscommissaris om gemeenten tot realisatie van een bibliotheek te verplichten. Van deze 16 gemeenten zijn er 6 waarschijnlijk toe aan een snelle realisatie van een erkende bibliotheek. De drie randgemeenten horen hier niet bij. In Wemmel is er geen enkel probleem inzake de collectienorm "taalverhouding". In Sint-Genesius-Rode tonen de meest recente cijfers die de bibliothecaris aan de toezichthoudende administratie verstrekke, dat de collectie opnieuw conform het decreet is samengesteld. Enkele jaren geleden was er immers een lichte daling van het aandeel Nederlandstalige boeken vastgesteld, onder de norm van 75 %. Deze situatie is blijkbaar rechtgezet. De jongste jaren werden de betrokken bibliotheken trouwens systematisch geïnspecteerd.

Naar aanleiding van herhaalde inspecties bleek dat de collectie van de openbare bibliotheek van Wezembeek-Oppem niet voldeed aan de normen inzake de samenstelling van de collectie. Het

decreet voorziet dat 75 % van de werken Nederlandstalig moeten zijn, maximum 25 % anderstalig. De verhouding in Wezembeek-Oppem was 57 % – 43 %. De Hoge Raad voor de bibliotheken adviseerde de minister tot schorsing, indien geen structurele wijzigingen optraden. In een laatste poging de toepassing van het decreet in de betrokken gemeente af te dwingen, stelde de minister een ambtenaar aan om met het gemeentebestuur een overeenkomst te onderhandelen. Zijn voorstel werd aan de minister gerapporteerd op 26 maart 1998.

De inhoud van dit onderhandelde voorstel is dat de gemeente in 1998 een inhaalbeweging doet door

3.848 Nederlandstalige boeken aan te kopen. Door deze aankoop wordt de decretaal voorziene minimumcollectie gebracht op de verhouding 75 % – 25 %. De minister stelt voor dat de gemeente een gelijkaardige inspanning doet in 1999. Dan beantwoordt de reëel aanwezige collectie – zijnde 38.272 boeken – eveneens aan de wettelijke verhouding 75 % Nederlandstalige boeken – 25 % anderstalige boeken. Dit voorstel werd bezorgd aan het gemeentebestuur van Wezembeek-Oppem. Er wordt gewacht op een spoedig antwoord.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van donderdag 30 april 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de subsidiëring van een concertzaal in Brugge**Mondelinge vraag van mevrouw Kathy Lindekens tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de mogelijke investering van de Vlaamse Gemeenschap in een commercieel geëxploiteerde concertzaal in Brugge***1. Uiteenzetting door de vraagstellers**A. Uiteenzetting door de heer Jean-Marie Bogaert*

In Brugge is iedereen overtuigd van de noodzaak aan een degelijke concertzaal. Er bestaat reeds een stadsschouwburg die slechts plaats biedt aan 600 toeschouwers. Dit is onvoldoende, en ook de technische accommodatie voldoet niet aan de eisen voor het organiseren van grote concerten. Recent werden hierdoor de plannen voor het organiseren van een aantal grote opera's opgegeven.

Medio 1997 ondertekende de minister een protocol met vertegenwoordigers van de stad Brugge en de provincie West-Vlaanderen betreffende een op te richten concertzaal te Brugge. Er werd toen in het vooruitzicht gesteld dat de Vlaamse regering 500 miljoen frank zou inbrengen in de bouwkosten, die oorspronkelijk geraamd werden op 1 miljard frank. De stad Brugge en de provincie West-Vlaanderen zouden elk 250 miljoen frank inbrengen. Er was toen sprake van een zuivere concertzaal met een capaciteit van 1.200 zitplaatsen. Uit een haalbaarheidsstudie bleek naderhand dat 1.600 à 2.000 zitplaatsen noodzakelijk zijn om de zaal commercieel uitbaatbaar te maken. Dit is dan een muziektheater met toneeltoren, concert- en congresfaciliteiten.

De geschiedenis leert dat discussies omtrent de eisen waaraan de oorspronkelijke stadsschouwburg van Brugge moest voldoen, leidden tot een bouwproject dat 22 jaar duurde. Hopelijk is dit niet het geval voor de te bouwen concertzaal. Er doen echter verschillende verhalen de ronde. Minister Van den Bossche zou zich uitdrukkelijk hebben gekant

tegen een mogelijke investering van de Vlaamse regering van 450 miljoen frank. De capaciteit van de zaal zou immers niet beantwoorden aan de noden van Brugge, en zou zijn ingegeven door de opportuniteit van de samenwerking met een privé-uitbater. Bovendien is er discussie over de capaciteit van de zaal die maximaal 800 à 1.000 zitplaatsen zou mogen hebben. Er zouden uitsluitend concerten mogen georganiseerd worden en er zou geen privé-inbreng mogen zijn. Het is verontrustend dat hierover geen eenduidigheid bestaat. Het oorspronkelijke standpunt van de Vlaamse regering was immers dat er in Vlaanderen nood is aan een concertzaal met 1.200 plaatsen. Blijkbaar werd Brugge hiervoor als locatie uitgekozen.

Wordt nog vastgehouden aan de bouw van een concertzaal met 1.200 zitplaatsen te Brugge? Heeft de Vlaamse regering reeds principieel beslist over de hoogte van een eventuele toelage, en zo ja, hoeveel, en wat is de totaal geraamde kostprijs van het project? Welke concrete voorwaarden werden aan een eventuele toelage verbonden? Is er een relatie met het feit dat Brugge zich kandidaat heeft gesteld als Culturele Hoofdstad in het jaar 2002? Is het juist dat er geen privé-inbreng zou mogen zijn? Is het juist dat een "muziektheater" niet voor de hoger geciteerde betoelaging in aanmerking komt?

B. Uiteenzetting door mevrouw Kathy Lindekens

Sedert enkele jaren wordt in Brugge door het plaatselijke culturele veld een nood uitgesproken voor de bouw van een grote concertzaal met 1.000 tot 1.200 zitplaatsen. Deze vraag zit vervat in het Kunstenplan van de Werkgroep Kunstenoverleg van augustus 1996. In oktober 1997 werden twee haalbaarheidsstudies uitgevoerd, waaruit blijkt dat een concertzaal met max. 1.200 zitplaatsen in Brugge volstaat. Voor een kwalitatieve concertzaal is het budget zeer nipt maar toereikend. Bovendien kan men bij een zaal van 1.200 plaatsen architecturaal een aantal aanpassingen doen aan bijvoorbeeld balkons en de verlichting, waardoor het gevoel van een te grote zaal vermindert. Bij de keuze voor een grotere polyvalente zaal zal de akoestische kwaliteit niet bevredigend zijn, en wegens een dreigend budgettaire tekort bestaat het gevaar voor een gebouw met een lage architectonische waarde.

In zijn studie stipte de heer Hedwig Dewitte reeds aan dat het niet de bedoeling kan zijn dat de Vlaamse Gemeenschap investeert in een gebouw waar naderhand enkel commerciële motieven de bovenhand krijgen. Toch wil de stad Brugge, op

aanraden van een commercieel exploitant, de capaciteit van de zaal uitbreiden tot 1.600 plaatsen, dit om er grote commerciële producties te laten plaatsvinden. Deze zaal zou met geld van stad, provincie en Vlaamse Gemeenschap worden gebouwd en in concessie worden gegeven aan deze commerciële onderneming. Een dergelijke grote zaal komt echter niet meer tegemoet aan de concrete, realistische noden van de artistieke sector in Brugge en omstreken. De Vlaamse culturele wereld heeft hiertegen al fel geprotesteerd, in hoofde van de Vlaamse Directies voor Podiumkunsten (VDP), de Federatie van Vlaamse Erkende Culturele Centra (FeVECC) en het Vlaams Theater Instituut (VTI).

De heer Gerard Mortier, die was aangezocht als voorzitter van de architectuurjury, heeft op Focus en in kranten aangegeven dat hij als voorzitter ontslag neemt als de overheid na het investeren van 1 miljard frank, deze zaal wil laten exploiteren door een privé-ondernemer. Hij stelt duidelijk dat er een gevaarlijk spel wordt gespeeld als de culturele initiatieven en de mensen die voor kunst werken in Brugge, in de nieuwe zaal niet aan bod komen. De Vlaamse Gemeenschap staat hier voor een duidelijke cultuurpolitieke keuze, gelet op de schaarse middelen die het departement cultuur ter beschikking heeft.

Vindt de minister het opportuun dat hij als minister van Cultuur investeert in een commercieel uitgebate zaal die vanwege megalomane plannen niet meer kan beantwoorden aan de gerechtvaardigde vraag van de plaatselijke cultuur- en kunstensector? Erkent de minister het gevaar voor een precedent? Een vergelijking met de Stadsschouwburg Antwerpen, waar dezelfde groep een concessie heeft, gaat niet op, omdat deze keer voorbedachte rade speelt. De stadsschouwburg is gebouwd als polyvalente theaterzaal voor de KNS, maar werd door de acteurs en bezoekers als een miskleun ervaren. De zaal is te groot en de sfeer is er te koud voor een theater. De KNS ging terug naar de Bourlaschouwburg, en men heeft dan uiteindelijk in de commerciële concessie een uitweg gevonden voor het probleem. Hierbij moet worden aangestipt dat er niets verkeerd is aan het vertonen van musicals, integendeel zelfs, als zij van hoog niveau zijn zoals de Britse traditie dit voorgeeft. In Engeland worden grote musicals trouwens ook maar op één plaats opgevoerd. Wel is het zo dat bij een beperkt budget, er duidelijke keuzes moeten worden gemaakt, met respect voor de zorgzaam opgebouwde plaatselijke kunst- en cultuurwereld.

Vindt de minister het verantwoord – vermits er maar geld is voor de bouw van één zaal – dat de

infrastructuur slechts een 100-tal dagen per jaar van deze commerciële partner zou worden afgehuurd voor commercieel minder rendabele kunstvormen, waardoor de culturele programmatie onderhevig is aan commerciële belangen? Een commercieel exploitant zou wel gek zijn om de beste avonden en periodes naar de plaatselijke kunst- en cultuurwereld te laten gaan. Het uitbouwen van een gedragen visie over de te voeren programmatie en het kunstenbeleid komt hierdoor zwaar in het gedrang.

De VTM-isering van het concertlandschap lijkt aangebroken. Dit wordt overigens helemaal duidelijk als men het plaatje bekijkt van de belangen die hier op de achtergrond circuleren. Er is op zich geen bezwaar tegen de commerciële speeltuinen van zakenmensen, hoewel de vervlaking te betreuren is die bijvoorbeeld het televisielandschap heeft ondergaan vanaf de komst van de commerciële zenders. Dat is een moeilijk tegen te houden evolutie. Wat hoe dan ook niet kan – en het zou een zwaar precedent zijn – is dat de investeringen in dit geval niet volledig gedragen zouden worden door de privé-ondernemer zelf, maar door de Vlaamse Gemeenschap, die toch een andere opdracht heeft.

Deelt de minister de bezorgdheid dat de Vlaamse overheid de commercieel meest kwetsbare kunstuitingen moet ondersteunen en beschermen en artistieke risico's en intellectuele meerwaarde moet honoreren? Zo ja, welke stappen zal de minister in de nabije toekomst zetten in dit dossier, om te vermijden dat door de precedentwaarde het hele Vlaamse cultuurbeleid al snel afglijdt naar Sneeuwwitje en de kus van Sanne?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De vraag van de subsidiëring van de bouw van een concertzaal kwam voor het eerst ter sprake in het kader van de kandidatuur van de stad Brugge als Europese Culturele Hoofdstad in het jaar 2002. Een gezamenlijke inspanning van stad, provincie en Vlaamse Gemeenschap leek in dat perspectief verdedigbaar. De blijvende onduidelijkheid op Europees vlak over de wijze en het tijdstip van aanduiden van de culturele hoofdsteden had als gevolg dat een beslissing over de concertzaal niet kon uitgesteld worden tot er absolute zekerheid zou zijn over de aanduiding als culturele hoofdstad. Anders werd het onmogelijk om nog tegen 2002 het bouwproject rond te krijgen. Het was trouwens de bedoeling om een architecturaal

hoogstaand gebouw te realiseren in de onmiddellijke nabijheid van het historisch stadsdeel.

Juridisch leek het best om een vzw op te richten die belast zou worden met de bouw van de zaal op gronden van de stad Brugge. De Vlaamse Gemeenschap zou niet toetreden, maar was bereid om een buitengewone investeringstoelage toe te kennen. In de begroting 1998 werd reeds 50 miljoen frank ingeschreven. De verwachting is aanwezig dat in het totaal 450 miljoen frank zou worden toegezegd. In een stuurgroep met vertegenwoordigers van stad en provincie en een afgevaardigde van de minister van cultuur, werden de voorbereidende werkzaamheden opgestart. Daarbij werd vanuit de stad Brugge van in den beginne ook de vraag gesteld naar de budgettaire weerslag op de cultuurbegroting van de stad na de realisatie van het concertgebouw. Zowel de provincie als de Vlaamse Gemeenschap wensten principieel hun inbreng te beperken tot de investeringen, en wensten niet mee in te staan voor de jaarlijkse exploitatiekost. De stad wenste te voorkomen dat de exploitatie de middelen van de stadsbegroting en de middelen van het ruimere cultuurbeleid in het bijzonder zouden aantasten.

Het is in die context dat werd gezocht naar garanties voor een kostendekkende exploitatie en dat contacten werden gelegd met mogelijke commerciële partners, zonder dat hierbij binnen de regering een discussie werd gevoerd over de capaciteit van de concertzaal. Uit die contacten is gebleken dat een zuivere concertzaal met een capaciteit van 1.200 stoelen niet rendabel te exploiteren viel. Enerzijds was er de noodzaak aan een grotere polyvalentie en anderzijds leek een grotere capaciteit onafwendbaar. Vandaar de keuze voor het aanbouwen van een volwaardige theatertoren zodat ook ballet-, musical- en operaproducties in de zaal realiseerbaar zouden worden, en de vergroting van de capaciteit tot 1.600 plaatsen met ook alle faciliteiten voor congresorganisaties in combinatie met andere Brugse infrastructuren. Deze verruiming had evenwel ook budgettaire consequenties en betekende dat het project zonder afbreuk te doen aan de beoogde waardevolle architectuur wellicht met het beschikbare budget niet realiseerbaar zou zijn. Hierbij speelt ook de al dan niet mogelijke recuperatie van de BTW op het gebouw een grote rol.

Er werd besloten om te onderzoeken welke financiële inbreng geïnteresseerde commerciële partners zouden kunnen doen in ruil voor een concessie in het concertgebouw. Daarbij diende wel voorkomen te worden dat de Brugse culturele verenigingen en ruimer ook de Vlaamse culturele instel-

lingen voor hun optredens afhankelijk zouden worden van een concessionaris. Bovendien mag de artistiek-maatschappelijke verantwoording voor de bouw van de concertzaal niet uit het oog worden verloren. Deze week worden drie voorstellen van concessie nader onderzocht. Geen enkele beslissing is terzake tot op vandaag genomen. Integendeel, de concrete voorstellen nopen tot een verder onderzoek naar mogelijke alternatieven waarbij de programmatie en het kalenderbeheer niet uit handen worden gegeven.

Ingaande op de gedetailleerde vragen stelt de minister in alle duidelijkheid dat de mogelijke subsidiëring slechts te verantwoorden is indien het project meer is dan een loutere infrastructurele voorziening voor de Brugse culturele verenigingen. In dat geval zou er immers geen reden zijn om af te wijken van de regels van het investeringsfonds en moet Brugge dergelijk project vanuit haar trekingsrechten en eigen middelen realiseren. De concertzaal moet ook gericht zijn op de landelijke en internationale uitstraling. In deze zin is het dossier gekoppeld aan de kandidatuur van Brugge als Europese culturele hoofdstad voor het jaar 2002. Voor de Europese culturele hoofdsteden uit het verleden, Brussel en Antwerpen, werden trouwens gelijkaardige inspanningen gedaan.

De regionale uitstraling en de daarmee samenhangende capaciteit is dus een duidelijke voorwaarde verbonden aan de toelage. Een duidelijk profiel anders dan dat van een cultureel centrum of een schouwburg verdient de voorkeur: het muziekgebeuren moet in eerste instantie aan zijn trekken kunnen komen. De Vlaamse regering heeft evenwel geen enkel voorbehoud gemaakt voor een "muziektheater".

Er is geen bezwaar tegen een inbreng vanuit private ondernemers, maar het kan niet zo zijn dat de Vlaamse Gemeenschap, provincie en stad samen ongeveer 1 miljard investeren om daarna op basis van een mede-investering van 10 of 20 % de infrastructuur volledig uit handen te geven.

3. Repliek van de vraagstellers, en antwoord van de minister

De heer Jean-Marie Bogaert dankt de minister voor zijn antwoord. Hij merkt echter op dat er enige verwarring bestaat door enerzijds de bewering van de minister dat er binnen de regering geen discussie werd gevoerd over de capaciteit van de concertzaal, en anderzijds de uitspraken van minister Luc Van den Bossche terzake. Dat het bouwen van een concertzaal te Brugge hoofdzakelijk is ingegeven vanuit de kandidatuur van deze stad als

Europese culturele hoofdstad voor 2002, is enigszins te betreuren. De vrees bestaat dat de plannen voor de concertzaal worden opgeborgen indien Brugge niet wordt uitgekozen. Positief is alleszins dat de inbreng van een privé-partner niet a priori wordt uitgesloten, en dat het stadsbestuur zal worden betrokken bij de bespreking van de voorstellen betreffende de uitbating van de concertzaal.

Mevrouw Kathy Lindekens spreekt de hoop uit dat de Vlaamse overheid zich niet zal beperken tot het louter inbrengen van de nodige fondsen voor het verwerven van de infrastructuur. Er is nood aan een geïntegreerd cultureel beleid om de beoogde regionale, nationale en internationale uitstraling te concretiseren. Dit kan niet zonder belangrijke inspanningen van de overheid. De vraag blijft of dit

kan worden gerealiseerd met een commerciële uitbating.

De minister verduidelijkt dat nergens werd vastgelegd dat de plannen voor het bouwen van de concertzaal te Brugge worden geschrapt, indien Brugge in 2002 geen Europese culturele hoofdstad wordt. Hij onderstreept dat de cultureel-maatschappelijke functie moet vooropstaan. De modaliteiten van de uitbating zullen worden onderzocht in samenwerking met de regionale overheid, maar tot op heden werd hierover nog geen beslissing genomen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Financiën en Begroting

Vergadering van donderdag 30 april 1998

Vaste verslaggever : de heer Stefaan Platteau,
secretaris van de commissie**Mondelinge vraag van de heer Chris Vandebroek tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, over de terugstorting van de verwijlintersten en boetes door de federale overheid***1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De discussie inzake de overheveling van de verwijlintersten en boetes werd reeds eerder door de vraagsteller onder de aandacht van de commissie voor Financiën en Begroting (interpellatie van 14 oktober 1997) gebracht. Mevrouw de minister antwoordde toen dat het principe van de doorstorting van de verwijlintersten en boetes verworven was en dat de doorstorting met terugwerkende kracht zou gebeuren.

Als gemeenschapssenator had de vraagsteller de gelegenheid de federale minister van Financiën, de heer Philippe Maystadt, hierover te ondervragen. Uit het antwoord van de federale minister bleek dat enkel de verwijlintersten zullen worden doorgestort naar de gewesten. De doorstorting gaat in vanaf 1 juni 1998 maar van een doorstorting met terugwerkende kracht is geen sprake. Verder vernam de vraagsteller dat voor de boetes een werkgroep zal worden opgericht die zal nagaan wat met de opbrengsten uit boetes dient te gebeuren.

De heer vraagsteller heeft dan ook drie vragen voor mevrouw de minister :

1. Is het correct dat de globale som aan verwijlintersten die jaarlijks aan de gewesten zouden worden doorgestort ongeveer 1 miljard frank bedraagt ?

2. Hoe zullen de verwijlintersten worden verdeeld over de drie gewesten : volgens een verdeelsleutel of zal de opsplitsing volgens de registratiekantoren gebeuren ? Volgens de ramingen van de vraagsteller zou het Vlaams gewest 600 miljoen frank op jaarbasis voor de verwijlintersten doorgestort krijgen. Voor 1998 zou dit dus de helft of 300 miljoen frank bedragen. Waarom zijn deze sommen nog

niet in het ontwerp houdende de aanpassing van de middelenbegroting terug te vinden ?

3. Kan de minister verduidelijken waarom voor de boetes niet dezelfde regeling is getroffen als voor de verwijlintersten vermits de minister in het verleden toch heeft gesteld dat ook de boetes aan de Gewesten dienden te worden doorgestort ?

2. Antwoord van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

De minister antwoordt dat de intresten en de boetes niet opgesplitst worden bijgehouden door de federale boekhoudingsdiensten. De federale minister van Financiën is echter van mening dat met de overheveling van alleen de intresten reeds 600 miljoen frank per jaar is gemoeid en dit globaal voor gans België. Inzake boetes kunnen de diensten van de Directe Belastingen, ook niet bij benadering, een cijfer vooropstellen. De administratie van de BTW, Registratie en Domeinen daarentegen maakte melding van een jaarlijks bedrag voor heel België aan boetes van 334 miljoen frank voor de successierechten en 170 miljoen frank voor de registratierechten. Voor de volledigheid wijst de minister erop dat slechts een gedeelte van de registratierechten naar de gewesten gaan.

Het klopt dat de overheveling van de intresten voorzien is vanaf 1 juni 1998. De minister stelt enkel akkoord te gaan met een regeling die inhoudt dat alle verwijlintersten geïnd vanaf 1 januari 1998 zullen worden doorgestort. De minister aanvaardt niet de helft van de verwijlintersten voor het jaar 1998. Belangrijk daarbij is wel dat het Koninklijk Besluit dat daaromtrent zal worden getroffen en dus in voege zal treden op 1 juni 1998 betrekking zal hebben op alle intresten die zullen worden geïnd ongeacht het aanslagjaar waarop de belastingen betrekking hebben. In de praktijk betekent dit dat ook intresten zullen worden doorgestort van belastingen die reeds jaren geleden werden ingekohierd maar door allerlei omstandigheden slechts nu worden geïnd.

Daarnaast dient opgemerkt dat werd bekomen dat in het verslag aan de Koning duidelijk zou worden omschreven over welke intresten het gaat. Niet onbelangrijk daarbij is dat ook de burgerlijke intresten op de successierechten zouden worden doorgestort, vermits het over een substantieel bedrag zou gaan.

Er kon niet worden bekomen dat de intresten met terugwerkende kracht zouden worden doorgestort

om de eenvoudige reden dat de federale overheid nooit de opsplitsing tussen hoofdsommen en intresten heeft bijgehouden. Dit vindt zijn oorzaak in de formulering van het artikel van de Bijzondere wet betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten dat de overdrachten van de intresten regelt. Het desbetreffende artikel 4, paragraaf 6 voorziet namelijk dat de Koning de toewijzing regelt van de nalatigheidsintresten en de last van de verwijlintresten. Hierin wordt niet gestipuleerd dat de intresten à rato van 100 % vanaf het eerste jaar naar de gewesten gaan. De bekomen oplossing is dan ook, gelet op de concrete formulering van het overdrachtsartikel, het maximale dat bereikbaar was.

Tijdens de laatste Interministeriële Conferentie van Financiën en Begroting werd beslist dat de doorstorting of inhouding van het saldo van de geïnde en betaalde intresten zal plaatsvinden op het einde van de maand volgend op de maand van inning en betaling van de intresten, dus vanaf juli 1998. De discussie blijft open voor wat betreft de verwijlintresten die de eerste helft van 1998 zullen worden geïnd. De doorstorting zal gebeuren in dezelfde proportie als de belastingen waarop deze intresten betrekking hebben.

Het probleem van de boetes is inderdaad naar een werkgroep verwezen. Wat niet wil zeggen dat de Vlaamse regering aanvaardt dat de boetes in de federale schatkist zouden blijven. In tegenstelling tot de verwijlintresten is over de boetes niets opgenomen in de voornoemde Bijzondere Wet. Zoals reeds eerder gesteld aan de vraagsteller voorziet de memorie van toelichting bij de voornoemde Bijzondere Wet zelfs uitdrukkelijk dat de transfer van middelen geen betrekking heeft op de boetes.

Uit voorzichtigheid heeft de minister bij de begrotingcontrole 1998 nog geen rekening gehouden met de gevolgen van het akkoord met betrekking tot de verwijlintresten omdat de beschikbare gegevens nog te onzeker zijn. Indien in het najaar betrouwbare gegevens in dit verband beschikbaar zijn, is de minister best bereid een tweede aanpassing van de middelen- en uitgavenbegroting aan het Vlaams Parlement voor te leggen.

3. Replieken

De vraagsteller bedankt de minister voor haar antwoord en voor het resultaat van deze moeizame onderhandelingen. De vraagsteller betreurt ten slotte dat van terugwerkende kracht in dit dossier geen sprake meer is.

De heer Herman De Reuse sluit zich aan bij deze mondelinge vraag. Hij merkt op dat de stelling dat de zogenaamde theoretische onmogelijkheid om de verwijlintresten met terugwerkende kracht te berekenen en door te storten niet klopt. De gegevens bestaan misschien niet op het niveau van de centrale besturen van het ministerie van Financiën maar wel op het niveau van de registratiekantoren.

Wat de boetes betreft, is deze spreker van oordeel dat het maar logisch is dat, vermits de boetes een soort van verhoogde rechten zijn, de boetes de rechten volgen.

De minister antwoordt dat de gegevens in verband met de verwijlintresten enkel voor een geautomatiseerde gewestbelasting zoals de onroerende voorheffing bestaan. Voor de gegevens betreffende de andere gewestbelastingen zou een legertje ambtenaren aan het werk moeten worden gezet om de gegevens in alle registratiekantoren te turven.

De heer Herman De Reuse merkt op dat per registratiekantoor jaarlijks een verzamelstaat wordt bekendgemaakt.

De minister antwoordt dat het belangrijkste voor haar het feit is dat de verwijlintresten nu worden doorgestort zoals in de Memorie van Toelichting en het verslag van de besprekingen bij de Bijzondere Wet is gesteld. In de Bijzondere Wet zelf staat echter dat de overdracht bij Koninklijk Besluit moet worden geregeld. Op basis daarvan kan een juridische redenering worden opgebouwd dat zolang het KB niet is genomen, de Gewesten geen recht op de verwijlintresten hebben. De minister vindt het belangrijk dat de verwijlintresten nu verworven zijn en niet opnieuw in een werkgroep verzeild zijn, samen met de discussie over de boetes. Over de boetes is in tegenstelling tot de verwijlinteressen in de Bijzondere Wet niets opgenomen.

Wat de boetes betreft, stelt de minister dat het niet altijd een belasting is. Het kan ook een sanctie zijn. Daarom zijn de boetes naar een werkgroep verwezen. De minister vindt het belangrijkste dat de beslissing betreffende de verwijlintresten is genomen en dat de verwijlintresten worden overgedragen. Het kon even goed opnieuw voor enkele jaren naar een werkgroep worden verwezen. Dat is niet gebeurd. Wat de verwijlintresten uit het verleden betreft, is de Bijzondere Wet niet volmaakt. De Bijzondere Wet stelt dat de overdracht van de verwijlintresten bij KB wordt geregeld. Zolang dit KB niet is genomen, hebben de Gewesten geen recht op de verwijlintresten. In de Bijzondere Wet is ook

geen datum vastgelegd voor dewelke dit KB moet
zijn genomen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van donderdag 30 april 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de Vlarem-bepalingen met betrekking tot het toezicht in de zwembaden

Mondelinge vraag van de heer Erik Matthijs tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de toepassing van de VLAREM II-normen voor zwembaden

1.a. Uiteenzetting door de heer Jean-Marie Bogaert

Sommige normen in Vlarem II (Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden) stellen volgens de heer Bogaert problemen. Zo verbiedt Vlarem II om tegelijk zwemles te geven en toezicht te houden in een zwembad. Dit zorgt voor problemen bij scholen die zelf over een zwembad beschikken en bij zwemclubs die trainen buiten de openingsuren.

Leerkrachten lichamelijke opvoeding die beschikken over een hoger reddersbrevet zouden volgens Vlarem II niet tegelijk mogen lesgeven en toezicht houden. Minister Luc Van den Bossche verwees in dit verband in een brief van februari 1997 naar de bevoegdheden van de minister van Leefmilieu inzake Vlarem. Anderzijds suggereerde hij dat de wetgeving zou kunnen worden aangepast indien de onderwijsinstellingen ervoor zorgen dat de leerkrachten lichamelijke opvoeding in het bezit zouden zijn van een hoger reddersbrevet.

Zwemclubs die van het zwembad gebruik maken buiten de openingsuren krijgen te maken met hetzelfde probleem.

Het afgelopen anderhalf jaar werd het probleem onder meer uitvoerig besproken door de stuurgroep van de Vlaamse trainerschool die een gemengde werkgroep Vlarem oprichtte met vertegenwoordigers van Bloso, de universiteiten, de regentaten lichamelijke opvoeding, de zwemwereld enzovoort. Op 8 januari 1997 kwamen ze tot de conclusie dat Vlarem II zou moeten worden aangepast. Deze procedure is echter erg omslachtig. Ze suggereerden daarom een aangepaste interpretatie van het reglement door de gezondheidsinspecteurs.

Eind december 1997 verklaarde de woordvoerder van de gezondheidsinspectie echter dat hiervan geen sprake kon zijn. De stuurgroep van de Vlaamse trainerschool zou vervolgens aan minister Kelchtermans gevraagd hebben om een interpretatie van de wetgeving via de gezondheidsinspectie toe te laten. Op 5 maart 1998 zou de woordvoerder van de gezondheidsinspectie gesuggereerd hebben om het voorstel van de stuurgroep over de veilige uitoefening van de taak van redder en trainer toch via de minister te laten goedkeuren.

Het voorstel van de stuurgroep was dat leerkrachten, lesgevers, trainers en begeleiders van activiteiten in het zwembad die het hogere reddersbrevet van het Bloso of van de Vlaamse trainerschool bezitten, of een gelijkwaardig getuigschrift door dezelfde instanties goedgekeurd, een lesgeef-begeleidingstaak kunnen combineren met een toezichtsactiviteit van redder voor hun eigen groep zwemmers. Dit toezicht moet wel constant en volledig zijn, de betrokkene moet in de buurt van de rand van het zwembad blijven en moet voldoen aan de voorwaarden van de jaarlijkse bijscholing.

De spreker heeft de volgende vragen :

Is de minister het eens met deze interpretatie van Vlarem II ? Vindt hij dat het decreet moet gewijzigd worden ? Wordt daar al aan gewerkt ? Of gaat hij akkoord met de genoemde interpretatie van de de normen door de gezondheidsinspectie ?

1.b. Uiteenzetting door de heer Erik Matthijs

De heer Matthijs verwijst naar de voorschriften van Vlarem II waaraan vanaf 1 januari 1999 alle zwembaden moeten voldoen. Uit een mini-onderzoek van het Instituut voor Sportbeheer is recent gebleken dat slechts 20 % van de zwembaden in orde zijn. Voor 80 % van de zwembaden zou de aanpassing aan de Vlarem II-regelgeving gemiddeld 36 miljoen frank per zwembad bedragen. Gevreesd wordt dan ook dat vele zwembaden vanaf januari 1999 zullen moeten sluiten.

De milieuvoorwaarden voor zwembaden worden beschreven in Vlarem 2, afdeling 5.32.9. Eigenlijk gaat het volgens de heer Matthijs om veel meer dan milieuvoorwaarden. Zo worden ook normen opgelegd die betrekking hebben op hygiëne en interne veiligheid. Deze bepalingen hebben volgens de heer Matthijs weinig rechtsgrond. Bovendien stelt de spreker zich vragen bij de wenselijkheid van deze bepalingen. Er zijn verschillende knelpunten. Zo vertrekken de betrokken normen niet van decretaal bepaalde krijtlijnen. Door dit

soort nevenaspecten in Vlarem II op te nemen wordt de reglementering weinig transparant. De diensten van het bestuur Milieuvergunningen en Milieu-inspectie spelen een centrale rol bij de uitvoering en de controle van de bepalingen van Vlarem II. Nochtans zijn deze administraties volgens de vraagsteller niet vertrouwd met aspecten van hygiëne of interne veiligheid. Het gebrek aan kennis verklaart mogelijk waarom er zo weinig overleg heeft plaatsgevonden met de sector.

De heer Matthijs heeft de volgende vragen :

– Is de minister van plan om alle bouwtechnische voorschriften onverkort en strikt te doen toepassen en in geval van niet naleving te sanctioneren ?

– Is de minister bereid om de moeilijk uit te voeren voorschriften aan te passen in overleg met de zwembadbeheerders ? Van het begrip slipbestendigheid bestaat bijvoorbeeld geen definitie, zoals bleek uit een schriftelijke vraag van de spreker aan de minister van 6 maart 1996.

– Is de minister bereid om de overgangperiode te verlengen zodat de eigenaars van de zwembaden, vaak gemeenten, meer tijd krijgen om deze dure aanpassingen uit te voeren ?

– Aangezien vele gemeenten er volgens het Instituut voor Sportbeheer de voorkeur aan geven om een nieuw zwembad te bouwen in plaats van het huidige zwembad aan te passen, zullen zij hiervoor de nodige open ruimte moeten zoeken. Is het niet zinvoller en minder belastend voor het milieu om de gemeenten een haalbare renovatie te laten uitvoeren ?

– Indien de minister blijft bij de datum van 1 januari 1999, zou dit kunnen leiden tot de sluiting van 80 % van de Vlaamse zwembaden. Dit zal belangrijke gevolgen hebben voor de sportbeoefening van de Vlamingen. Vele scholen zullen het moeilijk krijgen om de eindtermen met betrekking tot zwemmen te realiseren. Heeft de minister hierover reeds overleg gepleegd met de collega's die bevoegd zijn voor onderwijs en sport ? Zo ja : welke concrete oplossingen stellen de ministers voor ?

– Binnen de stuurgroep van de Vlaamse trainerschool werd een gemengde werkgroep opgericht. Daarin werd voorgesteld dat leerkrachten met een reddersdiploma tegelijk zouden kunnen optreden als redder tijdens het schoolzwemmen. Is de minister van plan om initiatieven te ontwikkelen met

betrekking tot het toezicht tijdens schoolzwemmen ?

2. *Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling*

De minister wijst erop dat de huidige Vlarem-reglementering sinds 1 augustus 1995 van kracht is. Voor de bestaande zwembaden is voor de betrokken constructievoorwaarden een overgangsregeling voorzien, zodat ze pas vanaf 1 januari 1999 aan deze voorwaarden van titel II van het Vlarem moeten voldoen. De bestaande zwembaden hebben dus een periode van meer dan 3 jaar gekregen om zich aan te passen aan de Vlarem-voorschriften.

Deze Vlarem-bepalingen omvatten in het bijzonder een aantal veiligheidsmaatregelen. Het Vlaamse Gewest had immers gevraagd om een geïntegreerde wetgeving. Daarom wordt voor de milieuvergunningen ook met aspecten van bijvoorbeeld volksgezondheid rekening gehouden. In titel II van het Vlarem wordt ook de mogelijkheid voorzien om individuele afwijkingen aan te vragen op de concrete Vlarem-voorschriften. De exploitant moet in dit geval alternatieve oplossingen voorzien die gelijke waarborgen bieden ter bescherming van mens en milieu.

De minister wijst erop dat dezelfde benadering geldt voor zogenaamd moeilijk uit te voeren voorschriften zoals slipbestendigheid.

Gemotiveerde individuele afwijkingen zijn dus mogelijk. Bovendien hebben de exploitanten van bestaande zwembaden reeds meer dan 3 jaar de tijd gekregen om zich aan te passen aan de Vlarem-voorschriften. Daarom vindt de minister het niet wenselijk dat de overgangstermijn wordt verlengd, tenzij daartoe goede argumenten worden aangebracht.

De beslissing om een nieuw zwembad te bouwen valt onder de verantwoordelijkheid van de exploitant zelf. De Vlarem-reglementering vereist geen volledige nieuwbouw. Via individuele afwijkingen zijn alternatieve beschermingsmaatregelen mogelijk. De minister onderstreept dat veiligheid en gezondheid telkens het uitgangspunt vormen.

De minister zegt bereid te zijn tot overleg met de administratie Onderwijs en Sport. Hij meent evenwel dat de betrokken ministers het best zelf een initiatief nemen voor eventuele wijzigingen aan de reglementering.

Ook voor de eisen inzake redders wijst de minister erop dat individuele afwijkingen op de Vlaremvoorschriften mogelijk zijn. De exploitanten konden deze afwijkingen al sinds eind 1995 aanvragen. Ook hier moeten volgens de minister veiligheid en gezondheid primeren. Het komt er dus niet zozeer op aan welke maatregelen worden voorzien ; wel op de doeltreffendheid van de al of niet alternatieve maatregelen die door de exploitanten worden genomen.

3. Replieken

De heer Bogaert verwondert zich erover dat de minister zegt geen argumenten te hebben gekregen om de reglementering te wijzigen. Hij wijst er met name op dat de gemengde werkgroep Vlarem die werd opgericht door de Vlaamse trainerschool eensgezind heeft gesteld dat de doelstellingen ook kunnen worden gehaald als het toezicht en de training worden gecombineerd. Een trainer die toezicht houdt, heeft zelfs meer overzicht dan een redder die passief langs de kant blijft zitten. Minister Van den Bossche schreef in dit verband op 18 februari 1997 een brief aan de schooldirecties. Hij wijst er daarin op dat de milieuwetgeving niet tot zijn bevoegdheid behoort, maar dat hij de bemerkingen van de schooldirecties in verband met Vla-

rem aan minister Kelchtermans heeft overgemaakt met de vraag of de wetgeving kan worden aangepast aan de door de directies geformuleerde voorstellen. Minister Kelchtermans antwoordt dit te zullen nagaan. De spreker onderstreept dat het niet de bedoeling is om maatregelen te nemen die een gevaar betekenen voor veiligheid of volksgezondheid. Het is gewoon een kwestie van gezond verstand.

De heer Bogaert wijst erop dat sommige normen op een vreemde manier zijn totstandgekomen : voor glijbanen in zwembaden wordt bijvoorbeeld een minimumbreedte opgelegd. Eigenlijk is echter een smallere trap waar niemand kan voorsteken juist veiliger. De minister repliceert dat het er inderdaad op aankomt om een pragmatische houding aan te nemen. Hij zegt geen bezwaar te hebben tegen eventuele wijzigingen van de reglementering.

De heer Matthijs zegt dat hij het met de minister eens is dat sommige zwembaden te lang getreuzeld hebben. Hij onderstreept echter dat moet worden rekening gehouden met de constructieve voorstellen van de Vlaamse trainerschool.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van donderdag 30 april 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobbacq, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het akkoord van de Waalse en Brusselse gewestregeringen inzake de terugnameplicht voor oude autobanden en de gevolgen hiervan voor Vlaanderen*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Huybrechts wijst erop dat er een afspraak werd gemaakt tussen het Vlaamse, Waalse en Brusselse Gewest om aan de gebruiker een kosteloze terugnameplicht van autobanden te verzekeren. Het bedrijf Michelin was echter bang voor de kosten van de terugnameplicht te moeten opdraaien. Na een tussenkomst van de bedrijfsleiding van Michelin-Parijs hebben de Brusselse en Waalse gewestregeringen een eigen akkoord afgesloten over de terugnameplicht van oude autobanden. Het gaat om een vrijblijvende afspraak tussen de bandensector en Brussel en Wallonië, zonder enige wettelijke basis, waarbij de gebruiker verplicht wordt te betalen om van zijn oude banden van af te geraken.

Vlaams minister Kelchtermans is daarentegen voorstander van een voor de gebruiker kosteloze terugnameplicht. Als Vlaanderen echter een terugnameplicht invoert, zonder kosten voor de gebruiker, zal het onvermijdelijk worden bedolven onder oude autobanden uit het hele land.

De spreker heeft de volgende vragen :

- Zijn er er nog steeds onderhandelingen aan de gang met de Brusselse en Waalse gewestregering om een kosteloze terugnameplicht voor oude autobanden te verzekeren in het hele land ?
- Welke maatregelen zullen worden genomen om een toevloed van oude autobanden uit Brussel en Wallonië te voorkomen indien er geen

akkoord met de Brusselse en Waalse gewestregering wordt bereikt ? Of zal ook in Vlaanderen de gebruiker de terugnamekosten moeten betalen ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

De minister wijst erop dat begin februari 1998 de Waalse en de Brusselse minister van Leefmilieu een raamakkoord ondertekenden met de bandensector omtrent de inzameling en de verwerking van versleten banden. Het akkoord werd voorbereid tussen de sector en de bevoegde gewestelijke administraties.

In het raamakkoord dat door het Waalse en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest werd ondertekend, is voorzien dat een tussenkomst in de ophalings- en verwerkingskosten zal worden doorgerekend aan de consument.

In het Vlaamse Gewest zijn milieubeleidsvereenkomsten met bedrijfssectoren onderworpen aan een decretale procedure. Daarom kon het genoemde raamakkoord niet meteen door het Vlaamse Gewest worden onderschreven. Inmiddels is door het Vlarea (Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer) de aanvaardingsplicht voor afvalbanden met toepassing van het afvalstoffendecreet ingevoerd.

Met de betrokken sectoren worden op dit ogenblik nog steeds onderhandelingen gevoerd om tot een milieubeleidsvereenkomst te komen. De minister zegt goede hoop te hebben dat deze onderhandelingen binnen de twee maanden positief zullen kunnen worden afgerond.

De aanvaardingsplicht voor afvalbanden treedt volgens Vlarea vanaf 1 juli 1999 in werking. Tot 1 juli 2004 zal hierbij het 1-tegen-1-principe worden toegepast. Dit betekent dat slechts een afvalband mag afgeleverd worden indien een nieuwe band aangekocht wordt. Na 1 juli 2004 is het 1-tegen-0 principe voorzien. De sector stelt zich hier echter vragen bij. We moeten ervoor oppassen dat Vlaanderen geen aanzuigregio wordt voor banden vanuit andere regio's. Het principe 1-tegen-0 moet daarom opnieuw worden geëvalueerd.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van donderdag 30 april 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de hoge concentratie asbestvezels in en rond het natuurgebied Het Broek te Willebroek*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De spreker wijst erop dat in de jaren zestig in het natuurgebied Het Broek in Willebroek een grote hoeveelheid asbest werd gebruikt bij de ophoging van de wandelpaden. Tijdens de vorige regeerperiode werden daarom afdekkingswerken uitgevoerd ten belope van 40 miljoen frank. Saneringswerken zouden immers veel meer kosten : ongeveer 800 miljoen frank. Toch zou er een hoge concentratie asbestvezels in en rond een gebied van ongeveer 20 hectare zijn opgemeten. Op sommige plaatsen zou de aanvaardbare norm zesmaal zijn overschreden. Professor Hoorbeke van de UIA raadt aan om uit het Broek weg te blijven. OVAM daarentegen relativeert het gevaar en stelt dat het gebied voldoende werd gesaneerd.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft de volgende vragen :

- Is bijkomend onderzoek aangewezen volgens de minister ? Heeft de minister daartoe al opdracht gegeven ?
- Moet het Broek niet worden afgesloten zolang er twijfel bestaat ?
- Moeten er maatregelen worden genomen voor de buurtbewoners ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

De minister antwoordt dat de saneringswerken in het Broek van Blaasveld plaatsvonden tussen 6 november 1995 en 3 mei 1996. Tijdens deze periode werden de wandelpaden die met asbesthoudend afval waren opgehoogd, geïsoleerd. Tijdens de saneringswerken werden er, los van de individuele metingen ter bescherming van de arbeiders, op 5 plaatsen in het Blaasveld Broek continu metingen

uitgevoerd naar de concentratie asbestvezels in de lucht. De metingen werden uitgevoerd door AIB-Vinçotte Inter vzw, erkend voor het uitvoeren van asbestmetingen.

Tijdens deze metingen werden er enkel op 20 maart 1996 op één filter asbestvezels (amosite) teruggevonden. Omgerekend ging het om een concentratie van 1.200 asbestvezels per kubieke meter. De recente persberichten verwijzen nog steeds naar deze ene vaststelling voor de zogenaamde “hoge concentratie aan asbestvezels in en rond het Blaasveld Broek”. De gemeten concentratie van 1.200 vezels per kubieke meter ligt aanzienlijk lager dan de limietwaarde van 150.000 en het actieniveau van 50.000 asbestvezels per kubieke meter die gelden als wettelijke evaluatiecriteria in een arbeidsomgeving. Noch in België, noch in enig ander Europees land was er in 1996 een wettelijke normering voor de asbestvezelconcentratie in de omgevingslucht. Wel wordt sinds 1986 een richtwaarde van 200 amfiboolasbestvezels per kubieke meter als aanvaardbare concentratie in omgevingslucht aanbevolen.

Na de beëindiging van de saneringswerken werden er ter controle nog 4 meetcampagnes uitgevoerd, met name :

- van 17 juni tot 7 juli 1996 ;
- van 14 oktober tot 4 november 1996 ;
- van 1 april tot 21 april 1997 ;
- van 28 juli tot 18 augustus 1997.

Tijdens geen enkele van deze meetcampagnes werden asbestvezels gedetecteerd.

Vermits deze controlemeetcampagnes gedurende lange tijd en in verschillende seizoenen werden uitgevoerd, acht de OVAM dat de sanering geslaagd is en wordt er in geen bijkomend onderzoek meer voorzien. Dit wordt ook bevestigd door een risico-evaluatie die werd uitgevoerd door AIB-Vinçotte Inter.

Er zijn dus geen redenen om de toegankelijkheid van het Blaasveld Broek te wijzigen. Er hoeven ook geen maatregelen worden genomen voor de buurtbewoners.

3. Replieken

De heer Van Nieuwenhuysen vraagt of er op korte termijn nog nieuwe metingen zullen worden uitge-

voerd. De minister zegt dit te zullen nagaan. Hij onderstreept dat er per controle vier meetcampagnes werden uitgevoerd tussen juni 1996 en augustus 1997. Daaruit bleek dat de sanering succesvol was en dat er geen enkel risico meer is.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het bodemonderzoek van het militair domein Brustem-Bevingen*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Vier jaar geleden gaf het federale ministerie van Landsverdediging aan het oude militaire domein Brustem en Bevingen te willen desaffacteren. Het gaat om een gebied van ongeveer 430 hectare. Vorige week heeft federaal minister Poncelet gezegd dat de federale overheid bereid is de volledige saneringskosten te dragen.

Bij besluit van de Vlaamse Regering van 9 juli 1996 en 30 september 1997 werd de invulling van de militaire domeinen op het gewestplan reeds gewijzigd. Gezien de mogelijke vervuiling van het militaire domein werd door OVAM per brief van 19 maart 1997 aan het gemeentebestuur meegedeeld dat voor het domein Brustem een procedure zou worden ingesteld betreffende een kartering van de niet-ontpofte bommen. Voor het gedeelte van het industrieterrein zou een oriënterend bodemonderzoek worden ingesteld. Voor het domein Bevingen zou door OVAM al een oriënterend bodemonderzoek zijn aanbesteed.

De vraagsteller wijst erop dat in het kader van het Europees Konver-programma voor de saneringswerken van het militaire domein een beroep kan worden gedaan op cofinanciering. Het project dient hiervoor echter voor 31 december 1999 te worden ingediend. Aangezien de participatie aan het Konver-programma onontbeerlijk is voor de sanering van het militair domein, is het belangrijk dat de aanvraag tijdig kan gebeuren.

De spreker heeft daarom de volgende vragen :

– Welke procedurestappen werden het voorbije jaar gezet ter voorbereiding van het oriënterend bodemonderzoek en de kartering van de niet-ontpofte bommen door OVAM ? Van wie en wanneer kreeg OVAM de opdracht om beide opdrachten uit te voeren ? Welke resultaten kunnen vandaag reeds worden voorgelegd ?

– Werden het oriënterend bodemonderzoek en de kartering van de niet-ontpofte bommen reeds aanbesteed ? Zo neen, waarom niet ? Zo ja, kan hiervoor een uitvoeringstermijn bepaald worden, opdat de termijn in het kader van het Konver-programma kan gerespecteerd worden ?

– Zal OVAM het initiatief nemen tot een beschrijvend bodemonderzoek en het opstellen van een saneringsplan indien dit nodig blijkt ?

– Is het oriënterend bodemonderzoek voor het militair domein Bevingen reeds afgesloten ? Wat waren de resultaten ? Hoeveel bedraagt de kostprijs tot nog toe ?

– Voor welke militaire domeinen werden er sinds de toepassing van het bodemsaneringsdecreet al overdrachten van militaire domeinen uitgevoerd waarbij een oriënterend en/of een beschrijvend onderzoek door OVAM werd uitgevoerd ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

Naar aanleiding van de voorgenomen overdracht van het militair domein Brustem voor burgerlijke doeleinden werd op 11 maart 1997 een vergadering belegd met de verschillende betrokken partijen. Daar werd overeengekomen dat de OVAM zou instaan voor het oriënterend bodemonderzoek. De minister merkt op dat dit ongebruikelijk is : gewoonlijk voert de eigenaar van het terrein het oriënterend bodemonderzoek uit. Deze procedure werd niet gevolgd uit vrees voor een welles-nietes-spelletje, en gezien de mogelijke onteigening van een gedeelte van het terrein door de gemeente. Een en ander omvat zowel het milieukundig onderzoek als het opsporen van de blindgangers.

Nadat de nodige informatie door de militaire overheid ter beschikking was gesteld over de kadastrale indeling en de uitgevoerde risico-activiteiten (conform het Vlarebo) werd een bestek opgesteld en een Europese offerte-aanvraag uitgeschreven. De publicaties gebeurden in oktober 1997. De opening van de inschrijvingen vond plaats op 15 december 1997.

De minister wijst erop dat de opdracht tot uitvoering van het oriënterend bodemonderzoek en de kartering van de niet-ontpofte bommen nog niet werden gegund. De administratieve evaluatie werd wel al uitgevoerd. Vooral inzake de verzekeringen werd door de OVAM aan de verschillende inschrijvers verduidelijking gevraagd. Gezien het risico bij de opsporing van de niet-ontpofte bommen werd

bovendien een beroep gedaan op de militaire instanties, gelet op hun ervaring en hun kennis van het terrein. Hierover vond een globale oriënteringsvergadering plaats op 7 april 1998.

Ter ondersteuning van het evaluatie-onderzoek werd aan de inschrijvers ook gevraagd toelichting te geven over de aangeboden methodes voor de kartering van de niet-ontploffte bommen. Deze consultatieronde werd afgesloten op 23 april 1998.

De definitieve evaluatie van de ingediende offertes zal volgens de minister binnen enkele weken worden afgesloten. Gelet op de inschrijvingsbedragen zal de gunning door de Vlaamse regering moeten worden goedgekeurd. Dit moet in principe nog voor het parlementair reces kunnen worden afgerond. De maximale uitvoeringstermijn bedraagt 240 kalenderdagen. Fase I dient afgerond te zijn binnen 45 kalenderdagen.

Bij een onteigening van algemeen nut kan het oriënterend onderzoek op verzoek van de onteigene overheid worden uitgevoerd door de OVAM (artikel 42, §1 van het bodemsaneringsdecreet). Op basis van de resultaten van dit onderzoek brengt de OVAM aan de onteigene overheid verslag uit over de mogelijke ernst van de bodemverontreiniging en over de mogelijke kostprijs van de sanering.

Na de onteigening wordt indien nodig overgegaan tot bodemsanering. De verplichtingen rusten op de saneringsplichtige, in dit geval de eigenaar, overeenkomstig artikel 10 van het bodemsaneringsdecreet. In dit verband werden nog geen afspraken gemaakt tussen de OVAM en het ministerie van Landsverdediging.

In opdracht van de OVAM, in het kader van een onteigening door de gemeente Sint-Truiden, werd door het studiebureau Bouwen en Milieu, een erkend bodemsaneringsdeskundige, een oriënterend bodemonderzoek verricht op het militair domein "Kamp Bevingen". De resultaten van dit onderzoek tonen aan dat een aantal percelen verontreinigd zijn. In de bovengrond, tussen 0 en 50 centimeter, werd verontreiniging met PAK's vastgesteld. Ook werden in een aantal bodemstalen

verhoogde concentraties zware metalen (cadmium, lood en zink) aangetroffen. In één peilput werden eveneens PAK's gemeten in een concentratie boven de bodemsaneringsnorm. De omvang en de ernst van de verontreiniging moet verder worden bepaald in een beschrijvend bodemonderzoek.

Op basis van het oriënterend bodemonderzoek concludeert de OVAM dat er voor vijf percelen ernstige aanwijzingen zijn van historische verontreiniging die een ernstige bedreiging vormt. Deze kadastrale percelen werden bijgevolg opgenomen in het register van de verontreinigde gronden. Voor de overige percelen werd geen verontreiniging vastgesteld die een ernstige bedreiging vormt voor mens of milieu. Bodemsanering is er dus niet nodig.

De minister zegt dat in toepassing, van het bodemsaneringsdecreet door de OVAM op verzoek van de onteigene overheden, een oriënterend bodemonderzoek werd uitgevoerd voor volgende militaire domeinen :

- het "Kwartier Eckstein" in Asse (Relegem) ;
- het voormalige Brits militair domein in Ranst ;
- de kazerne Sijsele in Damme ;
- het kamp REME in Olen/Westerlo ;
- het militair domein "Britse basis" in Westerlo (Tongerlo).

Van eventuele beschrijvende bodemonderzoeken of overdrachten is de minister niet op de hoogte.

3. Replieken

Mevrouw Heeren vraagt of de minister zicht heeft op de prijzen die werden ingediend naar aanleiding van de gunning van de kartering. De minister antwoordt dat dit de delegatiebevoegdheid van de OVAM overschrijdt. Een en ander moet daarom aan de Vlaamse regering worden voorgelegd.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een stadsbos in de Gentse regio*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De Gentse regio is zeer bosarm. Per inwoner is er slechts 5 vierkante meter bos ter beschikking ; volgens de gangbare normen wordt 100 vierkante meter per inwoner vooropgesteld. De druk op de weinige bossen in de regio is bijgevolg zeer groot. De spreker onderstreept dat er dan ook dringend behoefte is aan een stadsbos.

Onlangs verscheen in opdracht van het Vlaamse Gewest en van de provincie Oost-Vlaanderen de "Studie van de bebossingsmogelijkheden en de afbakening van een regionaal bos en een stadsbos in de regio Gent". Volgens deze studie zijn er voor de lokalisatie van een stadsbos twee mogelijkheden : de Vinderhoutse bossen en de kastelensite van Zwijsnaarde. Vooral de Vinderhoutse bossen passen in de optie van een stadsbos, gezien de ligging en de reeds aanwezige bosoppervlakte van tachtig hectare. Dit bos is echter privé-eigendom en dus ontoegankelijk. Bovendien is de oppervlakte te beperkt om een ecologisch verantwoorde recreatieve functie te vervullen.

De spreker heeft volgende vragen :

– Welke conclusies trekt de minister uit de studie. Sluit hij zich aan bij de vraag naar een stadsbos in de regio ?

– Wordt de aankoop van het Vinderhoutse bos door het Vlaamse Gewest overwogen ?

– Zijn er mogelijkheden om de bestaande bosoppervlakte uit te breiden ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

Het studierapport over de Langetermijnplanning Bosbouw van 1993 vermeldt dat, uitgaande van het principe van verwevenheid van functies, bosuitbrei-

ding aan de rand van stedelijke agglomeraties in bosarme regio's, de grootste maatschappelijke meerwaarde oplevert. Deze bossen hebben immers een sociaal-recreatieve functie. Bovendien verhogen ze de ecologische waarden waar geen andere belangrijke natuurwaarden aanwezig zijn. Ten slotte vormen ze een hernieuwbare bron van hout, een milieuvriendelijke grondstof. De minister kan zich bij deze analyse en aanbevelingen aansluiten.

Uit ervaring met onder meer het Zoniënwoud en het Peerdsbos is volgens de minister gebleken dat de recreatieve druk op bossen nabij grotere agglomeraties zeer groot is. Daarom moeten nieuwe stadsbossen aan bepaalde minimumeisen voldoen. De druk op de open ruimte in Vlaanderen, zeker in genoemde zones, is zeer groot. Daarom is het belangrijk dat deze projecten planmatig op basis van een goede kennis van de uitgangssituatie worden aangepakt. Daartoe laat het Vlaamse Gewest, afdeling Bos en Groen van de Aministratie, in samenwerking met lokale besturen, terreinstudies uitvoeren om op basis van wetenschappelijke methodes, geschikte locaties voor dergelijke projecten te selecteren. Deze studies worden begeleid door een stuurgroep van ambtelijke vertegenwoordigers van de lokale besturen en de verschillende betrokken sectoren en door een multidisciplinair wetenschappelijk comité. De resultaten van dit onderzoek staan ter beschikking van de lokale gemeenschap om zo met kennis van zaken standpunten te kunnen innemen.

De minister onderstreept dat de uiteindelijke realisatie van de projecten afhangt van het lokale draagvlak voor deze initiatieven. Ze worden niet van bovenaf opgedrongen. Wanneer dit draagvlak voldoende breed is, zullen de betrokken projecten via de geëigende instrumenten van enerzijds het ruimtelijk beleid en anderzijds het leefmilieubeleid worden geïmplementeerd. Bij het initiatief tot een Kortrijks stadsbos was het lokale draagvlak bijvoorbeeld ontoereikend.

Volgens de resultaten van de wetenschappelijke studie over de bebossingsmogelijkheden in de regio Gent, worden nog twee locaties die geschikt zijn voor de uitbouw van een stadsbos overgehouden. Op dit ogenblik wordt het sluitstuk van de studie afgewerkt : een opportuiniteitsonderzoek, met een grondige verkenning van de lokale situatie op het vlak van het grondgebruik, de eigendomssituatie, enzovoort.

Bovendien zullen tijdens de volgende maanden de lokale besturen worden geraadpleegd. Daarbij zal

worden gepolst naar de aanvaarding en participatie.

Momenteel is het dan ook nog voorbarig om de aankoop van bossen en gronden voor bosuitbreiding aan te kondigen. De minister beklemtoont ertoe bereid te zijn de instrumenten die tot zijn beschikking staan om een stadsbos te realiseren in te zetten, wanneer er voldoende tekenen zijn dat het voorgestelde project breed wordt gedragen. Wanneer dat het geval blijkt te zijn, kunnen gronden worden verworven : zowel bestaande bossen als gronden voor bosaanleg. Daarnaast zijn aanleg en beheer mogelijk via gespecialiseerde diensten : in het bijzonder via de afdeling Bos en Groen van de Aminor. Bovendien kunnen subsidies worden

uitgetrokken voor bosaanleg en voor de openstelling van privé-bossen.

3. Repliek

Mevrouw Dua wijst erop dat het initiatief van de Vinderhoutse bossen al tien jaar oud is. De procedure mag niet stranden in eindeloos overleg. Mevrouw Dua zegt dat er wel degelijk een lokaal draagvlak bestond voor een Kortrijks stadsbos. Ze benadrukt dat het nationale niveau het initiatief heeft geboycot. Ze hoopt dat dit in dit dossier niet het geval zal zijn.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de Ludo Sannen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het opstarten van de procedure om het gebied “de Rammelaars” in Ham niet langer als beschermd landschap te behouden*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De vraagsteller verwijst naar de misverstanden die omtrent het gebied “De Rammelaars” in Ham bestaan tussen enerzijds de uitbaters en beheerders van het betrokken natuurreservaat en anderzijds de landbouwers. De spreker meent dat dit probleem op regionaal en lokaal niveau moet worden aangepakt.

Het gebied “De Rammelaars” werd bij ministerieel besluit beschermd op 6 mei 1995 na een unaniem advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van het Vlaamse Gewest, op verzoek van het toenmalige schepencollege van Ham. De argumenten voor deze bescherming waren van natuurwetenschappelijke, cultuurhistorische en esthetische aard. De spreker vraagt zich af of er gelijksoortige argumenten zijn die verantwoorden waarom het gebied nu wordt gedeklasseerd. De beslissing tot deklassering dreigt een signaal te geven dat in strijd is met het decreet betreffende het Natuurbehoud en het natuurlijk milieu en het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV).

De heer Sannen wijst erop dat hij van het bestuur Monumenten en Landschappen geen enkel document ter beschikking heeft gekregen waaruit blijkt op welke argumenten het initiatief tot deklassering berust. Het bestuur Monumenten en Landschappen zou zelfs hebben onderstreept dat de waarde van het natuurgebied in de loop van de jaren nog groter is geworden.

De spreker heeft de volgende vragen :

– Welke wijzigingen hebben zich voorgedaan sinds de rangschikking van “De Rammelaars”, waarop de minister het opstarten van een procedure tot deklassering kan baseren ?

– Erkent de minister de natuurwetenschappelijke, cultuurhistorische en esthetische waarde van dit gebied ?

– Vindt de minister het normaal dat een dergelijke procedure wordt opgestart zonder dat daar enig dossier over bestaat ? Indien dit toch het geval zou zijn : waar kan men dit dan vinden ?

– Kan de minister de motieven aangeven waarop hij zijn besluit om de procedure tot deklassering op te starten baseert ?

– Zijn er in het recente verleden nog procedures opgestart tot deklassering van een landschap ?

– Op welke manier verantwoordt de minister het deklasseren van een landschap dat op het gewestplan duidelijk als natuurgebied is ingekleurd ? Holt de minister daardoor het RSV en decreet betreffende het Natuurbehoud en het natuurlijk milieu niet uit ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

Deklassering heeft volgens de minister niet noodzakelijk betrekking op een landschap in zijn geheel. De minister wijst erop dat dit dossier symbolisch belangrijk is geweest voor de verstandhouding tussen natuur en landbouw.

Op 6 februari 1995 werd door de toenmalige gemeenschapsminister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming een besluit genomen houdende rangschikking als landschap van “De Rammelaars” in Ham. De beperkende maatregelen die door de bescherming van kracht werden, maakten de landbouwers ongerust over de verdere uitoefening van hun beroepsactiviteiten in dit gebied. Op 16 februari 1996 heeft minister Kelchtermans aan de directeur-generaal van de administratie Ruimtelijke ordening en Huisvesting gevraagd om een uitgebreid verslag inzake de beperkingen die werden opgelegd aan de landbouwers, over te maken. Op 18 april 1996 kreeg de minister een verslag waarin samenvattend werd gesteld dat rekening werd gehouden met de bemerkingen uit landbouwkringen bij de totstandkoming van het beschermingsbesluit. De oorzaak van de moeilijkheden moet volgens het verslag eerder worden gezocht op het lokale vlak in de gespannen verhouding tussen de beherende instantie en enkele landbouwers. Het lokale bestuur zou zich altijd verzoenend hebben opgesteld. Het betrokken dossier zou de verstandhouding tussen de partijen niet bepaald ten goede zijn gekomen.

Na aanhoudende berichten over de onrust in dit gebied, heeft de minister op 22 april 1997 de administratie opdracht gegeven, een onderzoek te verrichten in overleg met het Instituut voor Natuurbehoud en een rapport uit te brengen na het horen van vertegenwoordigers uit de landbouw- en natuursector en het gemeentebestuur van Ham. Bovendien werd aan de directeur-generaal gevraagd een ambtenaar met een coördinerende taak aan te wijzen. In het najaar van 1997 werd de minister door zijn administratie officieus op de hoogte gebracht van een overlegvergadering van 26 juni 1997 met een landbouwvertegenwoordiging. Gezien het beperkte gevolg dat aan de nota van 22 april 1997 werd gegeven, gaf de minister op 27 november 1997 opdracht aan zijn administratie om een besluit tot opstart van de deklassering voor te leggen. Dit leidde tot het besluit van 19 december 1997.

Het beheer van een landschap wordt in artikel 3, 3° gedefinieerd als het geheel van de in de beschermings- en toelatingsbesluiten vermelde maatregelen, werken en handelingen die erop gericht zijn de natuurwetenschappelijke, historische, esthetische of andere sociaal-culturele waarden van het beschermd landschap in relatie tot de andere functies van het betrokken landschap in stand te houden, te verbeteren of te herstellen. De minister onderstreept dat zijn beleid, ook in dit gebied, gebaseerd is op deze uitgangspunten.

De documenten over de voorbereidingen op het ministerieel besluit van 19 december 1997 zijn volledig openbaar. Ze liggen ter beschikking bij de administratie.

Vanwaar de deklassering? In het nieuwe decreet wordt uitgegaan van overleg en het zoeken naar consensus binnen de beheerscommissie. De huidige patstelling laat zo'n consensus niet toe. Zo is er geen relevante meerwaarde, los van de andere beschermingsstatuten, zoals in het kader van de ruimtelijke ordening en het decreet op het natuurbehoud. Door de aanhoudende polarisatie is de klassering zelfs contraproductief voor het functioneren als erkend natuurreservaat en als natuurgebied.

Artikel 16 van het decreet houdende bescherming van landschappen van 16 april 1996 (Belgisch Staatsblad, 21 mei 1996) bepaalt dat voor elk beschermd landschap een beheerscommissie wordt opgericht. In deze commissie zijn de eigenaars, de natuurverenigingen, de betrokken administratie en de gemeenten vertegenwoordigd. Het besluit dat de samenstelling en de werking van de beheers-

commissie regelt werd op 5 mei 1998 door de Vlaamse regering definitief goedgekeurd. Dit besluit regelt een gelijke vertegenwoordiging voor de eigenaars, met inbegrip van pachters, gebruikers, en de natuurverenigingen.

In het recente verleden zijn geen nieuwe procedures tot deklassering van landschappen opgestart.

De bestemming van natuurgebied op het gewestplan Hasselt – Genk wordt door deze procedure niet gewijzigd. De uitvoering van het decreet op het natuurbehoud is voor wat betreft de specifieke bepalingen van het gebiedsgericht beleid, uitgewerkt in hoofdstuk V van het natuurdecreet, gekoppeld aan de bestemmingscategorieën van de gewestplannen. Bovendien blijft de vergunningsplicht voor vegetatiewijziging onverminderd van toepassing. Een deklassering van een landschap heeft geen enkel gevolg voor de doelstellingen van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en het natuurbehoud. Een deklassering kan geen bestemming wijzigen.

Voor de opheffingsprocedure van een beschermd landschap blijven overeenkomstig het decreet van 16 april 1996 de rechtsgevolgen van de bescherming onverminderd van kracht gedurende de hele procedure. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek en de eventuele adviezen en bezwaren kan de overheid beslissen de bescherming van het landschap geheel of voor een deel op te heffen. Het besluit van 19 december 1997 werd betekend op 13 maart 1998. De administratie wacht de resultaten van het openbaar onderzoek en de adviezen af om het dossier voor advies aan de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen voor te leggen.

3. Repliek

De heer Sannen merkt op dat deklassering misschien niets verandert aan de ruimtelijke gevolgen voor het gebied, maar dat omgekeerd klassering het gewestplan en de uitbouw van het natuurreservaat versterkt. De spreker vraagt zich af waarom de procedure tot deklassering voor het gehele gebied en niet voor een deel ervan werd opgestart. Hij beklemtoont dat de minister enkel strategische motieven, maar geen enkel inhoudelijk argument heeft aangereikt voor de deklassering. Deklassering mag volgens de spreker niet enkel gebruikt worden om een lokale dialoog te bevorderen. Ondanks de procedure tot deklassering is er trouwens weinig goodwill op het terrein, zeker niet bij de landbouwers. Deklassering kan een boycot niet oplossen.

Klassering brengt volgens de minister op het terrein niet altijd een oplossing. In een rapport van de betrokken inspecteur staat bijvoorbeeld dat noch naar aanleiding van de voorlopige bescherming, noch na de definitieve bescherming vanuit de afdeling Monumenten en Landschappen beteugelend werd opgetreden tegen landbouwactiviteiten in het landschap. De oorzaken van de moeilijkheden moeten volgens de inspecteur eerder gezocht worden in de gespannen verhoudingen op het lokale vlak. De minister zegt dat er fouten zijn gemaakt tijdens het overleg : strategisch, maar ook inhoudelijk. Dit dossier moet een tweede kans krijgen. Door de deklassering is verder overleg mogelijk.

De heer Sannen merkt op dat door de deklassering grondspeculatie wordt in de hand gewerkt. Gronden die jaren niet bewerkt werden, worden nu ineens opnieuw aangekocht door landbouwers.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de plannen van Fabricom om een afvalverbrandingsoven te bouwen in de Gentse Kanaalzone*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De spreker wijst erop dat ze de minister reeds tweemaal vragen heeft gesteld over de plannen van Fabricom om een afvalverbrandingsoven met een capaciteit van 230.000 ton per jaar te bouwen in de Gentse Kanaalzone. De vergunning werd in februari door de bestendige deputatie verleend, maar verschillende personen en verenigingen hebben er ondertussen beroep tegen aangetekend. OVAM stelt in een advies dat dit dossier niet verenigbaar is met het Uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen van de Vlaamse regering. Daarin is geen bijkomende verbrandingsoven voorzien in de Kanaalzone. Dit project zou volgens de vraagsteller het afvalbeleid en de afvalpreventie ernstig ondermijnen en een serieuze bedreiging vormen voor de volksgezondheid. De beroepsprocedure is intussen verlopen.

De spreker vraagt wat de visie van de minister is op dit project en in hoeverre deze plannen verenigbaar zijn met zijn afvalbeleid.

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

De bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen verleende op 12 februari 1998 een vergunning aan de NV Fabricom voor de uitbating van een geïntegreerde afvalverwerkingsinstallatie. Deze vergunning omvat :

- een kaaimuur met ontladingsinfrastructuur ;
- een ontvangst- en sorteerhal ;
- een eenheid voor de valorisatie van hoog-calorisch afval ;
- een groencomposteringsinstallatie ;

- een GFT-composteringsinstallatie ;
- een installatie voor demontage van wit- en bruingoed ;
- een installatie voor demontage van autowrakken ;
- een installatie voor thermische behandeling van verontreinigde gronden ;
- een installatie voor behandeling van vliegassen ;
- een verbrandingsinstallatie ;
- een afvalwaterzuiveringsinstallatie.

De verbrandingsinstallatie is opgebouwd uit drie identieke lijnen, bestaande uit een wervelbedoven, een stoomketel en een rookgasreinigingsinstallatie. De nominale capaciteit bedraagt 180.000 ton per jaar bedrijfsafval en 28.000 ton droge stof per jaar rioolwaterzuiveringslib.

In het Uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen 1997-2001 is de nodige verbrandingscapaciteit vastgelegd voor het huishoudelijke afval en het vergelijkbare bedrijfsafval. De geplande verbrandingsinstallatie van de NV Fabricom is niet opgenomen in het uitvoeringsplan. De bijkomende verbrandingscapaciteit kan daarom slechts toegestaan worden indien wordt voldaan aan twee voorwaarden. Ten eerste mogen er enkel afvalstoffen worden verbrand die niet opgenomen zijn in het uitvoeringsplan. Om het preventie- en recuperatiebeleid niet te ondermijnen moeten er bovendien in het Vlaams Gewest voldoende afvalstoffen beschikbaar zijn die niet recupereerbaar zijn en die niet opgenomen zijn in het uitvoeringsplan, om de voorziene capaciteit op te vullen.

Gezien de beroepsprocedure bij zijn ambt nog aan de gang is, acht de minister het niet opportuun nu al een standpunt in te nemen over het bedoelde Vlaremdossier. Pas tegen de maand augustus zal de beroepsprocedure afgelopen zijn. De minister zal dan rekening houden met het advies van de gewestelijke milieuvergunningcommissie.

3. Repliek

Mevrouw Dua stelt vast dat bijkomende verbrandingscapaciteit volgens de minister enkel kan worden toegestaan voor afvalstoffen die niet zijn opgenomen in het uitvoeringsplan. De vraagsteller wijst erop dat de vergunningsaanvraag van Fabricom betrekking heeft op bedrijfsafval dat wordt gelijkgesteld met huishoudelijk afval. Ze merkt dan ook

op dat Fabricom zijn plannen zal moeten herzien. De spreker vraagt aan de minister om welke afvalstoffen het precies gaat en of het bedrijf een nieuwe vergunningsaanvraag moet indienen.

De minister verwijst naar de uitspraak van de bestendige deputatie inzake de bijzondere milieuvorwaarden. In uitvoering van artikel 5 wordt de aard van afvalstoffen die mogen worden verbrand, bepaald door deze die opgenomen zijn in bijlage 10, voor zover ze niet voorzien zijn in het Uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen 1997-2001. Op deze wijze heeft de bestendige deputatie

ervoor gezorgd dat haar vergunning niet strijdig is met het uitvoeringsplan.

Mevrouw Dua wijst erop dat er geen nood meer zal zijn aan een bijkomende verbrandingsinstallatie als minder afvalstoffen zouden worden opgenomen in bijlage 10.

De minister zegt dat hij zijn standpunt pas zal uiteenzetten zodra hij een advies heeft gekregen van de gewestelijke milieuvergunningcommissie.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobbacq, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Johan Sauwens tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het natuurherstelplan IJzermonding te Nieuwpoort*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Het natuurgebied van de IJzermonding in Nieuwpoort, gelegen ten oosten van de havengeul, behoort volgens de spreker ongetwijfeld tot de meest waardevolle van de Noordzeekust. Een aantal jaren geleden werd door verscheidene beleidsbeslissingen, de hoop gewekt op vrijwaring van dit landschap en op een fundamenteel natuurherstel. Een grootscheeps natuurherstelplan werd goedgekeurd.

Dit plan houdt onder meer in dat een stuk opgespoten terrein met een grootte van 35 hectare, opnieuw zou afgegraven worden tot op het oorspronkelijke niveau van het huidige slikke en schorre. Bovendien zou de oude marinebasis aangekocht en afgebroken worden, waardoor duingrasland zou worden gecreëerd. Op deze manier zou een educatieve site van onschatbare waarde worden tot stand gebracht. Biotopen als zee, strand, zeereepduinen, duingrasland, slik en schorre en polders zouden op een relatief kleine oppervlakte in één geheel kunnen bestudeerd worden. Zeker voor het onderwijs zou dit bijzonder interessant zijn.

Enkele natuurverenigingen hebben de vertraging in dit dossier aangeklaagd. Het opgespoten terrein is gedeeltelijk herschapen in een maanlandschap. De oude marinebasis ligt erbij als een vervallen krot, en is nog steeds niet overgedragen door het ministerie van Landsverdediging aan het Vlaamse Gewest. Er is gebrek aan controle op het terrein. Ten slotte dreigt het restant aan schorre door verwaarlozing te verzanden.

De spreker heeft daarom de volgende vragen :

– Hoever staat het met het bedoelde natuurherstelplan ?

– Wat zijn de redenen van vertraging bij de uitwerking van het herstelplan ?

– Wanneer zal het opgespoten terrein worden afgegraven ?

– Hoe zit het met de verwerving van de restanten van de oude marinebasis ?

– Wie oefent de controle uit op toegang en gebruik van het bedoelde gebied ?

– Wat zal de minister doen om dit unieke gebied te vrijwaren voor verder verval ? Welke maatregelen zullen er in de nabije toekomst worden genomen ?

2. Antwoord door de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

De minister zegt dat hij in 1997 het door de RUGent in opdracht van de Aministratie Natuur uitgewerkte "Natuurherstelplan voor het complex van strand, slik, schor, duin en polder langs de oostelijke oever van de IJzermonding, te Nieuwpoort (Lombardsijde)" heeft goedgekeurd. Dit natuurherstelplan zal worden voorgesteld aan de lokale besturen en andere betrokken instellingen, zodra de overdracht van de voormalige marinebasis van de federale overheid naar het Vlaams Gewest is voltooid.

Er is geen vertraging in de uitwerking van het natuurherstelplan, wel in de uitvoering ervan op het terrein. Dit komt volgens de minister doordat de overdracht van het voormalig militaire domein van de federale naar de Vlaamse overheid meer tijd in beslag neemt dan aanvankelijk was voorzien.

Van zodra de overdracht van de federale naar de gewestelijke overheid is afgerond, zal via overleg tussen de Aministratie Natuur, de OVAM en de omliggende gemeentebesturen naar mogelijkheden voor het hergebruik van het opgespoten zand en slib worden gezocht.

De voormalige marinebasis maakt sinds 1996 het voorwerp uit van een onteigeningsbesluit. Dit betekent dat het niet meer kan worden overgedragen aan een andere kandidaat-koper dan het Vlaams Gewest. Door een onnauwkeurigheid bij de bepaling van de grenslijn met de door het federale ministerie te behouden landmachtbasis, moest het terrein opnieuw worden opgemeten. Hierdoor heeft de overdracht van het terrein van de federale naar de Vlaamse overheid vertraging opgelopen.

De Aministratie Natuur pleegt overleg met het ministerie van Landsverdediging om nog voor de overdracht de toestemming te krijgen om het toezicht op de voormalige marinebasis te mogen uitoefenen.

De minister zegt te zullen aandringen om de overdracht spoedig af te handelen, bij de minister van Landsverdediging en bij het Comité tot Aankoop van Onroerende Goederen voor rekening van de Staat van het federale ministerie van Financiën. De minister richtte daartoe op 29 april 1998 een brief aan het betrokken Comité. De Aministratie Natuur kan dan de maatregelen nemen van natuurherstel en -beheer die nodig blijken.

3. Repliek

De minister van Landsverdediging heeft volgens de heer Sauwens in antwoord op een vraag van de heer Loones in de Senaat van 30 april 1998 gezegd dat hij aan de bevoegde minister de toestemming heeft gegeven om met de afgravingswerken te beginnen nog voor de overdracht is gerealiseerd.

De minister antwoordt dat Landsverdediging de begonnen afgravingswerken zou hebben laten stilleggen. Hij zegt te zullen nagaan wat de laatste stand van zaken is.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Carl Decaluwé tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over het TOV-project

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller begint zijn uiteenzetting met een verklaring voor het letterwoord TOV. Het staat voor Taxi en Openbaar Vervoer. Volgens de vraagsteller bewijst dit project dat De Lijn creatief zoekt naar mogelijkheden om het openbaar vervoer te combineren met andere vervoersmiddelen. Het TOV-project wil een oplossing bieden aan de parkeer- en fileproblemen die automobilisten dagelijks ervaren in de stad. Het openbaar vervoer loodst de reizigers vlot tot in de stad en nadien brengt een taxi diezelfde reizigers veilig en erg voordelig tot aan huis. Het TOV-project loopt momenteel in de steden Antwerpen en Oostende en in het voorjaar van 1998 komt de stad Gent aan de beurt.

De vraagsteller heeft twee concrete vragen :

1. Op basis van welke criteria wordt het TOV-project opgestart ? De vraagsteller meent dat bepaalde steden al te vaak aan bod komen.
2. Welke middelen worden uitgetrokken voor de financiering van dit project en dit per gemeente/stad waar een TOV-project lopende is ? In welke begroting zijn deze middelen opgenomen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister geeft eerst een bijkomende toelichting bij de TOV-projecten. Ze werden opgestart om aan de gebruikers van het openbaar vervoer betaalbaar vervoer aan te bieden op die tijdstippen van de dag dat er geen openbaar vervoer meer wordt aangeboden, bijvoorbeeld 's nachts. Deze projecten kunnen worden opgestart in die steden waar De Lijn laatavondbedieningen verzorgt en waar de lokale overheid erom vraagt.

Nog volgens de minister worden deze projecten opgestart in het kader van een bijakte 10 van het mobiliteitsconvenant. De gemeentes nemen de tussenkomst voor de taximaatschappijen voor hun rekening. Het Vlaams Gewest voert enkel de promotiecampagne. De kosten daarvoor vallen onder de begroting op programma 63.20, gemeenschappelijk vervoer, basisallocatie 31.07.

De minister besluit door te verwijzen naar de twee projecten die momenteel te Antwerpen en Oostende lopen. Ze kosten respectievelijk 1,5 en 3 miljoen frank. Met een aantal steden wordt nog onderhandeld.

3. Repliek van de vraagsteller

De vraagsteller herhaalt zijn vaststelling dat al te vaak vanuit dezelfde hoek op nieuwe projecten wordt ingespeeld. Hij vraagt zich af of dit te maken heeft met de informatiestroom en of men eventueel niet moet denken aan een aantal basiscriteria.

De minister antwoordt hierop dat het aanbod gelijk is voor iedereen. De lokale overheid moet zelf haar verantwoordelijkheid opnemen en uitmaken aan welke projecten ze wil deelnemen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Ludo Sannen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de spoorwegbrug van de lijn 20 Hasselt-Maastricht over het Albertkanaal in Gellik

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Volgens de vraagsteller is het mobiliteitsprobleem ook een bekommernis van minister Baldewijns. Het openbare vervoer – en zeker het spoorverkeer – speelt daar een essentiële rol in. In Limburg is het Spooroverleg Limburg actief, een vereniging van alle democratische partijen en alle sociale, culturele en economische organisaties. Deze vereniging wil de huidige spoorwegverbindingen behouden en optimaliseren, de oude verbindingen opnieuw laten uitbaten en voorkomen dat nieuwe lijnen verdwijnen. De oorsprong van deze vereniging moet worden gezocht in de gebrekkige spoorontsluiting in Limburg.

De vraagsteller benadrukt vervolgens het belang van de spoorverbinding Hasselt-Maastricht voor het goederen- en personenvervoer en voor de regionale ontwikkeling. De vraagsteller acht het belangrijk dat Limburg zijn ogen richt op het oosten, eerder dan op het westen. Het feit dat er in Limburg – ondanks de lange grens – geen spoorovergang naar het buitenland is, bewijst de perifere manier waarop Limburg door de NMBS wordt behandeld. De afstand tussen Hasselt en Maastricht bedraagt 35 kilometer, via het spoor is dat maar liefst 80 kilometer omdat via Luik gereisd wordt. Volgens de vraagsteller ligt de economische toekomst van Limburg in het oosten en hij verwijst in die zin naar de universitaire integratie tussen Maastricht en Diepenbeek.

De vraagsteller weet dat het Albertkanaal verbreed moet worden en dat de huidige ligging van de brug dit onmogelijk maakt. Maar volgens recente berichten is het mogelijk de brug te draaien zodat ze horizontaal op het kanaal ligt. Op die manier kan het kanaal toch verbreed worden met behoud van de bestaande brug. Die brug is immers nog in goede staat zodat dit alternatief goedkoper

is dan de brug eerst afbreken om daarna een nieuwe te bouwen als de NMBS de lijn weer wil openen. De vraagsteller stelt zich vervolgens de vraag of Limburg nog afhankelijk is van de NMBS. Gezien de nieuwe Europese richtlijnen zouden de Nederlandse Spoorwegen (NS) wel eens interesse kunnen hebben voor deze lijn.

De vraagsteller had graag het volgende vernomen van de minister :

1. Heeft de minister deze mogelijkheid laten onderzoeken ? Zo ja, waarom wordt deze mogelijkheid niet in overweging genomen ? Zo neen, is de minister alsnog bereid om deze mogelijkheid te onderzoeken op haar haalbaarheid ?

2. Is de minister bereid om alles in het werk te stellen om het huidige spoorwegennet in Limburg intact te houden, ook al wordt niet alles geëxploiteerd ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister twijfelt of het eigenlijk wel nodig is op deze vragen te antwoorden. Hij vermoedt namelijk dat de vraagsteller de antwoorden al kent. Hij acht het toch raadzaam het verhaal verder uit te spinnen. De spoorwegbrug van Gellik ligt op een spoorlijn die al jaren niet meer gebruikt wordt. De sporen zijn al opgebroken bij de overgangen. Volgens de minister is de NMBS niet van plan om deze lijn opnieuw uit te baten. Hij leidt dit af uit het investeringsprogramma voor de volgende 10 jaar en uit gesprekken met de NMBS over de brug.

De minister schetst vervolgens de concrete situatie. De brug moet worden afgebroken om het Albertkanaal te verbreden in het vak Gellik-Eigenbilzen. Het kanaal is op die plaats te smal en het is bovendien het laatste vlak in Limburg dat nog verbreed moet worden om een investering van tientallen miljarden frank voor de verbreding van het Albertkanaal eindelijk te optimaliseren.

De minister gaat vervolgens verder met het verloop van de onderhandelingen. Aanvankelijk was de NMBS tegen de afbraak, tenzij een nieuwe brug werd gebouwd. Later werd enkel de bouw van nieuwe landhoofden geëist. Nog later werd alleen maar gevraagd de continuïteit van de lijn te verzekeren. Tijdens een ultieme vergadering op 19 februari 1998 werd overeengekomen de continuïteit te garanderen door middel van een overeenkomst waarin het Vlaams Gewest zich akkoord

verklaart de brug te herbouwen zodra de NMBS dit nodig acht. Momenteel wordt onderhandeld over de tekst.

Volgens de minister is het enkel voor de verbreding van het kanaal zinvol de brug te draaien. Immers, op die manier creëert men een onaanvaardbaar tracé. Daarom werd vroeger al uitgekeken naar een nieuwe inplanting waardoor het tracé nog schuiner over het kanaal gaat dan het huidige. De minister benadrukt dat deze piste wel degelijk werd onderzocht.

De administratie en de NMBS hebben samen een plaats bepaald voor de eventuele nieuwe spoorwegbrug : net opwaarts de wegbrug te Gellik, waar de spoorlijn beter kan worden geoperationaliseerd. Daarmee werd rekening gehouden in de voorgestelde kanaalverbredingswerken. De minister hoopt dat dit een betere oplossing is.

Op de laatste en principiële vraag antwoordt de minister dat hij uiteraard bekommerd is om het spoorverkeer in Limburg.

3. Repliek van de vraagsteller

De vraagsteller twijfelt niet aan de bedoelingen van minister Baldewijns, maar heeft wel zijn twij-

fels over de intenties van de NMBS. In het contract met de NMBS is continuïteit verzekerd op vraag van de NMBS. Hij stelt zich de vraag of Limburg nog naar de NMBS moet kijken wanneer het over de spoorontsluiting van Limburg gaat. Op termijn zou de NS wel eens interesse kunnen hebben, en dit lijkt de vraagsteller een interessante oplossing. Hij besluit door te stellen dat als de verbinding met Maastricht niet kan, hij het openbaar vervoer niet langer ernstig neemt.

De minister wijst hem erop dat elk probleem op zijn tijd behandeld moet worden en dat het risico dat de NS zich zou aanbieden, uitgesloten is. Hij voegt eraan toe dat de regering garanties wil dat alle mogelijkheden open blijven.

De vraagsteller rondt af met de vraag of toekomstige regeringen nog dezelfde intenties zullen hebben.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Arnold Van Aperen aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de werken op de E19

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Volgens de vraagsteller is men op de E19 tussen Antwerpen en Sint-Job in 't Goor al sedert 2 april 1998 bezig met het afschrapen en vervangen van het bestaande wegdek. Ondanks het feit dat deze herstellingswerken reeds 2 jaar geleden werden aangenomen, kon men pas in 1998 aan de werken beginnen en dit om milieu-technische redenen.

Zoals gebruikelijk zou het afgeschraapte wegdek herwerkt en hergebruikt worden in het nieuwe wegdek om de milieuhinder tot een minimum te herleiden. Nu is evenwel gebleken dat dit hier om milieuredenen niet mogelijk is. Bijgevolg dient het afval ergens gestort te worden.

De vraagsteller had dan ook graag het volgende vernomen van de minister :

1. Om welke redenen kan het afgeschraapte wegdek niet hergebruikt worden bij de aanleg van de nieuwe wegbedekking ? Zijn de werken tijdens het voorafgaandelijke onderzoek en/of bij de aanbesteding verkeerd ingeschat ? Zo ja, wie is daarvoor verantwoordelijk ?
2. Indien gekozen wordt voor het storten van het afgeschraapte wegdek, waar zal dit dan gebeuren ?
3. Wat is de bijkomende kostprijs van dit scenario ? Is bij de aanbesteding in een dergelijke verhoging van de kostprijs voorzien ?
4. Passen de nieuwe werkzaamheden, meer bepaald het storten en het aanleggen van het nieuw wegdek met volledig nieuw materiaal, juridisch-technisch in het bestaande aanbestedingscontract ?
5. Zijn er precedentes ? Zo ja, hoeveel en om hoeveel miljoenen overheidsgeld gaat het daarbij ?

6. Welke maatregelen kan de minister treffen om dergelijke scenario's in de toekomst onmogelijk te maken ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister schetst eerst de voorgeschiedenis van de werkzaamheden. De aanbesteding dateert van 4 december 1997 en de werken zelf zijn gestart op 20 april 1998. In het bestek werden twee mogelijke oplossingen voor de afgefreesde materialen opgenomen : ofwel alles afvoeren naar een stortplaats van klasse 1, waarbij de stortkosten ten laste vallen van het bestuur, ofwel de freesmaterialen op basis van pekbetumen opnieuw gebruiken, zonder dat daarbij de nieuwe milieuwetgeving uit het oog wordt verloren. De afdeling Wegen Antwerpen en de Administratie Wegen en Verkeer stellen gezien de hoge stortkosten voor de afgefreesde materialen te herwerken. Buitenlandse ervaringen hebben geleerd dat dergelijke producten wel koud verwerkt mogen worden, bijvoorbeeld voor wegfunderingen mits een bijkomende stabilisatie met bijvoorbeeld cement. Hieromtrent wordt overleg gepleegd met OVAM. Volgens de minister kan er bijgevolg geen sprake zijn van een fout bij de aanbesteding, zodat ook geen verantwoordelijke gezocht hoeft te worden.

Op de tweede vraag antwoordt de minister dat de afgefreesde materialen waarin pekbetumen verwerkt zijn alleen op een stortplaats van klasse 1 kunnen worden gestort. Dus Indaver-Antwerpen.

Volgens de minister zijn de stortkosten ten laste van het bestuur. Bij Indaver lopen die kosten op tot circa 2.200 frank per ton. De minister stelt dat hiervoor bij de aanbesteding een bijkomend krediet van 35 miljoen werd gevraagd.

De minister beweert dat zowel de aanleg van een nieuw wegdek als het storten in het bestaande aannemingscontract passen. Toch werkt men aan een oplossing om de freesmaterialen ter plaatse te verwerken.

De minister heeft geen weet van soortgelijke scenario's waarbij freesmaterialen moeten worden gestort op een stortplaats van klasse 1.

De minister besluit dat de administratie Wegen en Verkeer momenteel overlegt met OVAM om een definitieve oplossingen uit te werken voor het verwerken van freesmaterialen als secundaire grondstof. Voor algemeen hergebruik moet men uitgaan

van bijkomende stabilisatie met cement of betumemulsie als bindmiddel. Dit procédé wordt al toegepast in Nederland.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer John Taylor tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de onveilige verkeerssituatie op de Massemssteenweg

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller erkent dat zijn vraag over een lokaal probleem gaat. Maar omdat het grote onrust veroorzaakt en omdat de bevolking in de eerste plaats begaan is met lokale problemen, beschouwt hij het toch als een dringend probleem.

De vraagsteller schetst vervolgens de situatie : enkele weken geleden viel op de Massemssteenweg andermaal een dodelijk verkeersslachtoffer te betreuren. De onveilige verkeerssituatie op de N462 leidde volgens politiecijfers de voorbije 5 jaar tot niet minder dan 3 doden, 12 zwaargewonden en 55 lichtgewonden. De voorbije 20 jaar zouden reeds 20 dodelijke slachtoffers gevallen zijn. De N462 doorkruist immers een dorp. Niettemin zijn er nog steeds geen aanpassingswerken uitgevoerd om deze onveilige situatie voor eens en voor altijd ongedaan te maken.

Uit het antwoord op de schriftelijke vraag over de zwarte punten in Dendermonde-Sint-Niklaas die de vraagsteller recent aan de minister stelde, blijkt dat de steenweg niet is opgenomen in de lijst van zwarte punten. Hij vermoedt dat de reden daarvoor ligt in het feit dat de slachtoffers niet op hetzelfde punt zijn gevallen.

Daarom had de vraagsteller graag een antwoord gekregen op de volgende vragen :

1. Welke criteria hanteert de minister als hij bepaalt welke verbeteringswerken aan gewestwegen prioritair zijn ?
2. Behoort de onveilige situatie op de Massemssteenweg momenteel tot de prioriteiten ?

3. Zijn er concrete plannen om op korte termijn maatregelen te treffen om de onveilige situatie op de Massemssteenweg ongedaan te maken ?

4. Hoe kunnen we dit in de toekomst vermijden ? Hoe kunnen we een oplossing vinden voor fietsers en voetgangers ? De vraagsteller zegt dat het belangrijk is dat er een definitieve oplossing komt.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister opent door te stellen dat de vraagsteller dit probleem terecht voorlegt. Hij geeft toe dat het een lokaal probleem is, maar op die manier krijgt de minister de kans uit te leggen op welke manier prioriteit wordt verleend aan infrastructuurwerken. De minister verwijst naar de begrotingsvoorbereiding en de begrotingsdiscussie toen een ambtenaar dit alles is komen toelichten. Bij het bepalen van de prioritairere verbeteringswerken van gewestwegen wordt gestreefd naar een objectieve benadering. Daarvoor werkt men met een behoeftanalyse, een principe dat vroeger al voor een aantal thema's werd toegepast. Het principe werd inmiddels uitgebreid en verfijnd. Men vertrekt van een aantal objectief opmeetbare parameters, bijvoorbeeld de oppervlaktetextuur van het wegdek, de verkeersgebruikers en hun verkeersgedrag, de structurele inplanting van de doortocht, of de aanwezigheid van attractiepolen op de doortocht.

Vanuit de optiek van de verkeersveiligheid, worden zwarte punten of zones opgespoord op basis van het aantal ongevallen met lichamelijk letsel. Doden, zwaar- of lichtgewonden worden verschillend gewogen. De herinrichting van de Massemssteenweg behoort vanuit de optiek leefbare doortochten – de globale herinrichting van een gewestweg binnen de agglomeratieborden – niet tot de prioritair aan te vatten projecten. Het project scoort slechts 47 op 100, terwijl alle projecten die zijn opgenomen in het driejaren programma meer dan 60 op 100 scoren. Ook vanuit de optiek veiligheid komt de Massemssteenweg niet in aanmerking voor prioritairere herinrichting omdat er geen zwarte punten of zones zijn. De minister verduidelijkt : zwarte punten zijn wegvakken van 200 meter waar gedurende één kalenderjaar minstens 5 ongevallen met lichamelijk letsel zijn gebeurd. Een zwarte zone is een wegvak van 1 kilometer waar in een periode van 3 jaar minstens 20 ongevallen met lichamelijk letsel zijn gebeurd. Volgens de cijfers van de administratie van minister Baldewijns, en dit zijn de officiële gegevens van het Nationaal Instituut voor de Statistiek, vielen er ter hoogte

van de Massemssteenweg tussen 1991 en 1996 over anderhalve kilometer twee doden, vier zwaar-gewonden en drieëntwintig lichtgewonden. De minister benadrukt dat het hier louter om cijferge-gevens gaat. Deze cijfers verduidelijken evenwel de situatie en geven aan hoe de analyse wordt gemaakt.

De minister voegt hier onmiddellijk aan toe dat het probleem blijft bestaan, net zoals de noodzaak om er in de mate van het mogelijke aan te verhelpen. In samenspraak met het gemeentebestuur van Wet-teren werd besloten om op korte termijn een lokaal inhaalverbod in te stellen. De administratie van de minister zal de situatie verder bespreken met de gemeente in de provinciale commissie vei-ligheid. De minister drukt zijn hoop uit dat die gesprekken resultaat zullen opleveren.

De minister besluit door te stellen dat een herin-richting van de Massemssteenweg gewenst is. Hij hoopt dat het dossier dra voorbereid en onder-zocht wordt.

3. Repliek van de vraagsteller

Volgens de vraagsteller is het dus eigenlijk een kwestie van waar de ongevallen precies gebeuren.

Hij wijst er echter op dat deze weg lokaal als heel gevaarlijk wordt beschouwd en daarom vraagt de bevolking daar iets aan te doen, ook al voldoet de reële situatie niet aan alle objectieve criteria. De vraagsteller denkt dat het gemeentebestuur van Wetteren bereid is om een inspanning te leveren.

Minister Baldewijns antwoordt hierop dat hij het probleem niet anders inschat dan de vraagsteller. Maar de referteperiode en de onderlinge afstand kunnen aanleiding geven tot verschillen. Dit sys-teem wordt echter in heel Vlaanderen gebruikt. Omdat er inderdaad regelmatig pijnlijke situaties te betreuren vallen, heeft hij gevraagd de nodige zorg te besteden aan deze situatie. In samenspraak met de gemeente Wetteren zal worden nagegaan wat er kan worden gedaan.

Volgens de vraagsteller zal het niet volstaan het verkeersreglement aan te passen. Hij hoopt dat de administratie mee wil zoeken naar een antwoord op dit probleem. Hij zal dit dossier van nabij vol-gen.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant

Vergadering van woensdag 6 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Etienne Van Vaerenbergh, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Walter Vandenbosche tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de brochure “Welkom in Vlaanderen”

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Vlaanderen heeft een buitengewone brochure uitgegeven onder de titel “Welkom in Vlaanderen”. In deze brochure is Brussel duidelijk aanwezig, zowel institutioneel als van uit het cultureel aspect. Er wordt promotie gemaakt voor het wonen in de Vlaamse Rand. Niemand zal tegenspreken dat dit belangrijk is. Er wordt niet gerept over de noodzakelijkheid om als Vlaming in Brussel te komen wonen, toch één van de stokpaardjes van de minister.

Hoe komt het dat dit belangrijk aspect over het hoofd is gezien ?

Wat is het resultaat van de actie Wonen in Brussel ? Heeft de minister reeds zicht op de concrete resultaten en hoe kan het wonen in Brussel worden gestimuleerd ?

2. Antwoord van mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid

De onthaalbrochure “Welkom in Vlaanderen” kwam tot stand op initiatief van de minister-president. Deze brochure is specifiek gericht op buitenlanders (en in het bijzonder de nieuwkomers onder hen) die zich in de Vlaamse Rand rond Brussel komen vestigen. Vandaar dat het aspect “Wonen in Brussel” in deze brochure niet aan bod komt, en a fortiori ook niet de woonmogelijkheden voor Vlamingen in Brussel. Deze brochure wordt trouwens hoofdzakelijk in de Rand verspreid, o.m. in samenwerking met de vzw De Rand.

Anderzijds is het wel zo dat Brussel inderdaad duidelijk aan bod komt in deze brochure. Dit is logisch, want haar bedoeling is om de buitenlandse nieuwkomers in de Rand te laten kennismaken

met de gehele Vlaamse Gemeenschap. Het is evident dat de Vlaamse hoofdstad daarbij niet kan ontbreken. Ook mijn kabinet werd trouwens betrokken bij de totstandkoming van deze brochure, onder meer met het oog op de voorstelling van Brussel. Ik moet u zeggen dat ik erg tevreden ben met het resultaat. Deze brochure is aantrekkelijk en informatief. En het feit dat zij aan de buitenlanders in de Rand een correct beeld geeft van Brussel op institutioneel en sociaal-cultureel vlak kan de Vlaamse gemeenschap in Brussel alleen maar ten goede komen.

Overigens is het natuurlijk erg belangrijk dat we als Vlaamse Gemeenschap ook contact zoeken met de internationale gemeenschap binnen Brussel. Ik weet dat de heer Vandenbosche die bekommernis deelt. En ik kan hem verzekeren dat dit, binnen het kader van de globale communicatiestrategie die ik thans voor Brussel aan het ontwikkelen ben, ook zal gebeuren.

Wat betreft het infocentrum “Wonen in Brussel” en de resultaten van de promotiecampagne die ik daaromtrent opzette, kan ik het volgende meedelen :

1. We zijn er via de promotiecampagne zeker in geslaagd de woonmogelijkheden in Brussel onder de aandacht van de rest van Vlaanderen te brengen. Van de start van de campagne, op 12 november 1997, tot eind maart ontving het infocentrum “Wonen in Brussel” bijna 4.200 telefonische oproepen om inlichtingen.

2. De promotiecampagne zelf liep van 12 november tot eind december 1997. Ondertussen wordt het infocentrum echter via diverse kanalen verder onder de aandacht van geïnteresseerden gebracht. Zelf zal ik mij hier uiteraard ook voor blijven inspannen. Bovendien ben ik momenteel, in samenspraak met het infocentrum, een hernieuwde promotiecampagne voor het najaar aan het voorbereiden.

3. Een analyse van de oproepen leert dat het in hoofdzaak gaat om mensen die in Brussel werken. De slogan “wonen waar je werkt” was dan ook goed gekozen. 31,6% van de informatievragers woont in Vlaams-Brabant, 13,2% in Oost-Vlaanderen, 10,4% in West-Vlaanderen en 10% in de provincie Antwerpen. 26% woont reeds in Brussel, maar zoekt een nieuwe woning. Ook deze groep is erg belangrijk, want we willen niet alleen nieuwe mensen aantrekken, maar ook de hier reeds wonende Brusselse Vlamingen behouden.

4. De cruciale vraag die u zich ongetwijfeld stelt (en ik trouwens ook) is hoeveel mensen nu effectief in Brussel zijn komen wonen. Er bereikt ons heel wat incidentele informatie (o.a. van de stad Brussel en van de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij Brussel) omtrent mensen die via het infocentrum bij hen aangekomen zijn. Ik stel ook vast dat er op het terrein nieuwe woonprojecten zijn waar de meerderheid van de nieuwe inwoners Vlamingen zijn. Dit is natuurlijk allemaal sporadische informatie, die moeilijk te kwantificeren is.

Belangrijk is dat het infocentrum “Wonen in Brussel” begonnen is met een systematische opvolging van de telefonische oproepen die zij ontvangen heeft. Bedoeling is ten eerste om te peilen of de mensen tevreden zijn over de informatie die zij ontvangen hebben. We willen weten of ze geholpen zijn. Maar er wordt natuurlijk ook gevraagd of de mensen al dan niet in Brussel zijn komen wonen.

U zult begrijpen dat de opvolging van een massa telefonische oproepen veel tijd vergt. Tegen de zomer hopen we dit afgewerkt te hebben. Ondertussen werd wel reeds een kleinschalige steekproef gehouden, waarbij 30 informatievragers gecontacteerd werden. Ik moet uiteraard benadrukken dat we niet te snel conclusies mogen trekken uit zo'n kleine gegevensbasis. Maar ik wil u de resultaten zeker niet onthouden. 6 van de 30 hebben ondertussen de stap gezet om in Brussel te komen wonen. 2 hebben definitief voor een andere stad gekozen (Leuven en Gent). De rest hield zijn beslissing nog in beraad. U zult begrijpen dat indien deze respons zich ruimer bevestigt, ik zeer tevreden zal zijn.

3. Replieken

De heer Luk Van Nieuwenhuysen is verheugd dat de minister zinnens is om de bekendmaking van dat infocentrum voort te zetten. Hij is van oordeel dat dit een permanente campagne moet worden met concrete aanbiedingen op vlak van woonmogelijkheden die systematisch worden doorgegeven aan de media in Vlaanderen.

Wat het effect van de werking van dit infocentrum betreft, dringt de heer Luk Van Nieuwenhuysen

aan op een systematisch onderzoek om daadwerkelijk de resultaten te meten.

De brochure ‘Welkom in Vlaanderen’ wordt globaal gezien positief onthaald door het Vlaams Blok.

Maar het lid signaleert wel dat in de brochure de politieke partijen worden opgesomd en omschreven. Voor de meeste fracties stemt die omschrijving overeen met de realiteit. Maar het Vlaams Blok wordt daarin gecatalogeerd als “extreem-rechts”, terwijl het lid liever “Vlaams-nationalistisch” had gezien als epitheton. De heer Luk Van Nieuwenhuysen vraagt zich af waarom werd gekozen voor deze formulering. Hij is van oordeel dat de SP wel zou reageren als men deze partij als “stalinistisch” zou catalogeren...

Wat het permanent karakter van het infocentrum “Wonen in Brussel” betreft, signaleert de minister dat dit centrum een bijkomende kracht zal aanwerven omdat de overrompeling van informatie dusdanig was dat zulks noodzakelijk was. De minister vindt dat eerst het centrum zodanig moet gestructureerd worden vooraleer nog meer aandacht eraan wordt gegeven in de pers. Minister Brigitte Grouwels is van oordeel dat het belangrijk is dat ook kwaliteit wordt afgeleverd.

Minister Brigitte Grouwels stelt dat het de bedoeling is de eerste stroom van informatie-aanvragen te ontleden en te onderzoeken naar opvolging. Deze operatie moet tegen de zomervakantie afgerond zijn.

Wat betreft informatie aan aanbod van woonmogelijkheden in Brussel, verklaart de minister dat het infocentrum thans elektronisch verbonden is met het woonbureau van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Er zijn contacten met immobiliënmaatschappijen zodanig dat het aanbod zo maximaal mogelijk is.

Wat de brochure ‘Welkom in Vlaanderen’ betreft, engageert de minister zich om de opmerking van de heer Luk Van Nieuwenhuysen over te maken.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Vergadering van dinsdag 12 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Guy Swennen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de verkiezing van een part-time secretaris voor het OCMW van Voeren*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Sinds geruime tijd zit het OCMW-bestuur van de gemeente Voeren in een netelige en uitzichtloze situatie i.v.m. de verkiezing van een part-time secretaris. Voor die functie waren er twee kandidaten geslaagd. De oorspronkelijke derde kandidaat werd voor de examens afgewezen omdat zij in mei 1997 nog niet in het bezit was van haar diploma.

Tijdens de OCMW-raadszitting van 27 augustus 1997 was er bij de afhandeling van dit agendapunt een staking van stemmen. Bijgevolg werd de oudste kandidaat aangesteld. Die aanstelling werd door de voogdijoverheid terecht vernietigd op 19 september 1997.

Sindsdien zit de OCMW-raad in een uitzichtloze situatie. De OCMW-voorzitter plaatst een nieuwe aanstelling of herverkiezing telkens opnieuw op de agenda in de hoop dat één van de oppositieleden afwezig zal zijn op de volgende vergadering. Tot hiertoe is dit niet gelukt en wordt het agendapunt zonder argumentatie verdaagd naar de volgende vergadering. Dat gebeurde nu reeds voor de zesde keer.

Op 5 januari 1998 heeft de OCMW-voorzitter aan de toezichthoudende overheid gevraagd om de kandidatuurstelling van de oudste kandidaat te mogen intrekken. Hierop kwam op 11 februari 1998 een negatief antwoord. Tegelijkertijd werd het OCMW-bestuur echter verzocht de procedure te hernemen en over te gaan tot een benoeming.

Vandaar de volgende vragen :

1. Bestaat de mogelijkheid om nieuwe examens uit te schrijven voor die functie ?

2. Welke maatregelen kunnen er genomen worden om uit die impasse te geraken ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

Zoals het lid ongetwijfeld al weet, loopt ondertussen over deze zaak een beroep bij de Raad van State. De minister zegt daarom een voorzichtig antwoord te zullen geven.

Krachtens de artikelen 111 en 112 van de OCMW-wet is de provinciegouverneur gemachtigd om desgevallend beslissingen van OCMW's met een gebiedsomschrijving van minder dan 20.000 inwoners te schorsen of te vernietigen. De benoeming van de OCMW-secretaris van Voeren werd in het licht daarvan op 29 september 1997 vernietigd door de gouverneur van Limburg wegens schending van de wet en van het algemeen belang. Het is aan het OCMW van Voeren om zich te gedragen volgens deze vernietiging.

De gouverneur van Limburg werd onlangs op de hoogte gebracht van een beroep bij de Raad van State door de heer Marcovic tegen dat vernietigingsbesluit.

Het beroep werpt een nieuw licht op dit dossier. Hoewel het beroep niet schorsend werkt, is men in een situatie van rechtsonzekerheid terechtgekomen, tot aan de uitspraak van de Raad van State. Wat als de Raad van State zou oordelen dat het vernietigingsbesluit onvoldoende gemotiveerd is ? Als het OCMW tot een nieuwe benoeming zou overgaan, en als de heer Marcovic gelijk zou halen voor de Raad van State, dan zou de nieuwe benoeming onrechtmatig zijn.

3. Repliek van de vraagsteller

Volgens de heer Etienne Van Vaerenbergh heeft de politieke meerderheid in Voeren dit bewust zo gespeeld. Het probleem is gelegen in het feit dat de tweede kandidaat geen meerderheid haalt. Men probeert de zaak zo lang mogelijk te rekken.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Vergadering van dinsdag 12 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Guy Swennen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het welzijnsbeleid rond holebi's**Mondelinge vraag van de heer Guy Swennen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over hulpverlening aan homo's en lesbiennes****Mondelinge vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het welzijnsbeleid ten aanzien van holebi's***1.a. Uiteenzetting door de heer Etienne Van Vaerenbergh*

Volgens de heer Etienne Van Vaerenbergh hebben verantwoordelijken van de Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit op 8 april jl. een bitter communiqué verspreid n.a.v. “het zonder middelen zetten” van de Holebifoon, wat leidt tot het opdoeken van de werking van dit initiatief.

Zoals de minister reeds verduidelijkte op 28 januari 1998 – in antwoord op een actuele vraag van collega Guy Swennen – krijgt de Holebifoon niet langer een niet-gereguleerde subsidie en moet het algemeen welzijnsbeleid zich inspannen om deze problematiek zijn plaats te geven.

Het communiqué van de verantwoordelijken van de Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit overstijgt echter de casuïstiek van de Holebifoon, aangezien het kabinet Welzijn verweten wordt geen aandacht te hebben voor de welzijnsbehoeftes van de homo's en lesbiennes. De vereniging heeft de indruk dat het welzijnsprobleem van holebi's niet ernstig genomen wordt.

1. Welke stappen ondernam de minister inmiddels om het welzijnsprobleem van holebi's zijn plaats te geven in het algemeen welzijnsbeleid ?

2. Nam de minister maatregelen in het licht van het destijds door collega Swennen geuite bezwaar dat de kraan voor de Holebifoon dichtgedraaid wordt

zonder dat de nodige expertise voorhanden is in het algemeen welzijnswerk ?

Onlangs – na de indiening van de mondelinge vraag – kon men in de pers lezen dat de minister van Welzijn samen met zijn collega van Gelijkekansenbeleid de opdracht gegeven heeft tot een studie over de problematiek. Het lid kijkt uit naar de antwoorden van de minister.

1.b. Uiteenzetting door de heer Guy Swennen

De heer Guy Swennen verwijst eveneens naar zijn eerder gestelde vraag over de stopzetting van de subsidiëring van het Holebifoon-project van de Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit. De minister antwoordde toen dat de subsidies werden stopgezet omdat de opvang van homo's en lesbiennes met vragen en problemen een taak is voor de algemene welzijnssector. De heer Swennen had toen gezegd daarmee te kunnen instemmen, op voorwaarde dat het algemeen welzijnswerk adequaat uitgerust is om die taak op te nemen. De minister gaf toen toe dat dat op dat ogenblik nog niet het geval was.

Blijkbaar is er ondertussen overleg geweest tussen het kabinet en de homobeweging. Uit de berichtgeving in de krant De Standaard van 4 mei blijkt dat de minister, in overleg met zijn collega van Gelijkekansenbeleid, nu zijn mening heeft gewijzigd. De Holebifoon zou nog voor de duur van één jaar bestaan. Op zich is dat een gunstige evolutie, maar de oplossing is weerom tijdelijk, niet structureel. Van een niet-gereguleerde toelage wordt overgestapt op een toelage binnen een wetenschappelijk onderzoeksproject.

1. Kan de minister meer uitleg geven over het opzet van het wetenschappelijk onderzoek dat rond de Holebifoon opgezet wordt ?

2. Als dat onderzoek duidelijk maakt dat er specifieke hulpvragen zijn waarop het algemeen welzijnswerk niet of onvoldoende kan inspelen, wordt er dan voortgezette ondersteuning geboden aan initiatieven zoals de Holebifoon, in afwachting van de dag dat de nodige maatregelen in het algemeen welzijnswerk het beoogde effect ressorteren ?

3. Is het niet nodig een breder wetenschappelijk onderzoek op te zetten naar de vraag om hulpverlening bij de bredere homo- en lesbiennegemeenschap ?

4. Is er geen nood aan een vorm van permanente wetenschappelijke screening van de specifieke

nood aan hulpverlening bij homo's en lesbiennes, zodat ingespeeld kan worden op in de tijd wijzigende vragen?

I.c. Uiteenzetting door mevrouw Ria Van Den Heuvel

De mondelinge vraag van mevrouw Ria Van Den Heuvel is geïnspireerd door het antwoord van de minister op de vraag van collega Swennen. De minister stelt dat het algemeen welzijnsbeleid zich moet inspannen om de problemen van deze mensen een plaats te geven. "We hebben ervoor geopteerd om bij het welzijnswerk het categoriale zoveel mogelijk achterwege te laten. We proberen een passende opvang te organiseren vanuit het algemeen beleid, zeker voor de eerstelijnszorg. Uiteraard moet ook worden gezorgd voor vorming, zodat op dit vlak de nodige competentie zou bestaan."

In een literatuurstudie, samengesteld door de Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit (maart '98) lezen we heel duidelijk dat "holebi-vriendelijke, algemene voorzieningen het meest te prefereren zijn." Hier wordt dus de redenering van de minister gevolgd. Men stelt in de studie echter ook onomwonden vast dat "... het echter miserabel gesteld is met de attitudes, het kennisniveau en inzichten van de professionele hulpverlener." Daarom blijkt een tweesporenbeleid absoluut noodzakelijk volgens betrokkenen.

Hoe is de minister tot de conclusie gekomen dat het algemeen welzijnswerk (AWW) de hulpverlening aan homo's en lesbiennes moet aankunnen? Mevrouw Van Den Heuvel heeft zelf enkele centra voor AWW en het Steunpunt AWW gevraagd of ze die doelgroep bereikten en afdoende hulpverlening konden bieden. Het antwoord luidde dat men daar geen goed zicht op heeft. Tot nog toe wordt de seksuele geaardheid niet geregistreerd bij een hulpvraag. Of er specifieke hulpverlening geboden wordt, hangt af van de interesse en de seksuele geaardheid van de hulpverlener zelf.

1. Waarop baseert de minister zich om te stellen dat voor het voeren van een welzijnsbeleid voor homo's en lesbiennes geen aparte welzijnsvoorzieningen nodig zijn, ook niet in een overgangsfase?

2. Meent de minister dat er voldoende deskundigheid ontwikkeld is binnen het algemeen welzijnsbeleid om een professioneel welzijnsbeleid voor homo's en lesbiennes te kunnen voeren? Waarop baseert de minister zich om dit te kunnen stellen?

3. Is de sector AWW in haar eerstelijnsfunctie voldoende uitgerust om die opdracht uit te voeren?

4. Welke initiatieven worden genomen, en op welke termijn, om de nodige vorming binnen het algemeen welzijnswerk aan te bieden?

Het artikel in De Standaard van 4 mei ll. geeft al enigszins een antwoord op de vragen, zegt het lid. De voorgestelde oplossing is een goed initiatief, maar roept bij het lid bijkomende vragen op:

1. Komen de ingezette middelen van de begroting Gelijkekansenbeleid of van Welzijn? Wie coördineert het project?

2. Zal de minister rekening houden met de conclusies van het onderzoek?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister zegt te trachten dezelfde lijn aan te houden. Blijkbaar zijn er communicatiestoornissen geweest. Een aantal afspraken zijn gemaakt die in wezen niet over de Holebifoon gaan. De minister blijft bij zijn standpunt dat de Holebifoon, die werkt op basis van een niet-gereguleerde subsidie, niet op dat spoor kan blijven werken. Dergelijke subsidie wordt tijdelijk – meestal voor een jaar – gegeven voor projecten met een experimenteel en vernieuwend karakter. Overigens staat de minister achter de grondhouding dat mensen ongeacht hun geaardheid in een maatschappij moeten kunnen gedijen. In de mate dat mensen als het ware vastgeankerd worden in afzonderlijke circuits belemmert men de integratie. Dat neemt niet weg dat het noodzakelijk kan zijn om voor bepaalde tijd categoriale hulpverlening te bieden, maar steeds met het doel deze zoveel mogelijk overbodig te maken. Algemene hulpverlening waar het kan, en categoriale hulpverlening waar het moet.

De minister ontkent ooit te hebben beweerd dat het AWW de holebi's wel zou bereiken en dat er voldoende deskundigheid voorhanden zou zijn. Er zijn geen bewijzen dat dit niet zo zou zijn, maar er zijn aanwijzingen voor. Om een en ander te objectiveren werd beslist tot het onderzoeksproject. De stuurgroep in het kader van het onderzoeksproject is samengesteld uit vertegenwoordigers van beide kabinetten en beide administraties, de Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit, het Steunpunt AWW, Teleonthaal en een aantal centra AWW.

In een eerste fase wordt de Holebifoon ingeschakeld voor registratie. Samen met het Steunpunt

AWW en met enkele centra AWW kunnen zowel de algemene als de specifieke hulpvragen geregistreerd worden die gerelateerd zijn aan seksuele geaardheid.

In een tweede fase wordt het hulpvraagtraject van homoseksuelen geanalyseerd : bij welke diensten kloppen ze aan ? Wie verschaft hen de antwoorden ? Welke rol spelen de "peers" of ervaringsdeskundigen in het zoeken en vinden van antwoorden ? Is het de eerste hulpvraag of de hoeveelste ? Er wordt m.a.w. gepoogd de hulpvraag te evalueren.

Het is de bedoeling om meteen ook de problematiek van de homoseksuelen wetenschappelijk te onderbouwen : hoe toegankelijk is de hulpverlening voor homoseksuelen ? In welke mate spelen kennis- en houdingselementen van de hulpverleners mee ? Wat is het specifieke belang van netwerkondersteuning (ouders, werksituatie, buurt...) ? Welke specifieke plaats kunnen vrijwilligers innemen ?

Het project loopt voor één jaar en moet resulteren in een rapport. Voor het project wijzen de minister en zijn collega voor Gelijkekansenbeleid een voltijds medewerker toe aan het Steunpunt AWW

voor coördinatie, uitwerking en rapportering. Daarnaast wordt een deeltijds medewerker toegekend aan drie centra voor AWW en een halftijds medewerker aan de Federatie voor Werkgroepen homoseksuelen.

De minister kan geen uitspraak doen over het al dan niet volgen van de conclusies van het onderzoek. Het onderzoek kan heel wat interessante elementen aan het licht brengen, maar is voor de minister geen basis voor het beleid. De resultaten moeten worden afgewacht. In ieder geval moeten de holebi's een plaats krijgen in de reguliere werking. Die centra voor AWW die zich bijzonder inspannen om de doelgroep te bereiken, moeten worden ondersteund en andere gesensibiliseerd. Er kunnen ook vormingsinitiatieven worden genomen voor hulpverleners en preventiewerkers in het AWW (o.a. Teleonthaal) en voor de jongerentelefoon. Dat betekent niet dat er in de toekomst geen categoriaal werk meer mogelijk zou zijn. Men heeft de ambitie holebi's een goede zorgverlening te geven. Dat impliceert zoveel mogelijk hulpverlening in de reguliere sector, maar de minister aanvaardt dat er omstandigheden zijn waar categoriale hulpverlening noodzakelijk is.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van donderdag 14 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Roland Deswaene, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het Koninklijk Atheneum Marcel Tricot te Grimbergen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Joris Van Hauthem stelt dat “Den Ariane” een gemeentelijke gids is die voor de gemeente Grimbergen wordt uitgegeven om de inwoners nuttige informatie te verschaffen over gemeentelijke en andere diensten die ter beschikking staan van de burger. Deze uitgave is een privé-initiatief, onder meer bekostigd door advertenties.

De spreker vervolgt dat in de editie 1998-1999 onder de rubriek “onderwijs” het Koninklijk Atheneum Marcel Tricot vermeld staat, gelegen in Strombeek-Bever, deelgemeente van Grimbergen. Van dezelfde instelling staat in deze gids ook een advertentie die eentalig Franstalig is opgesteld. Uit de inhoud blijkt dat het gaat om een ‘Internat autonome de l’Etat, accessible aux élèves des écoles de l’agglomération bruxelloise”.

Hij stelt de minister de volgende vragen :

– Mag men aannemen dat het hier gaat om een instelling, erkend en gesubsidieerd door de Franse Gemeenschap ?

– Zo ja, is het geoorloofd dat de Franse Gemeenschap Franstalige onderwijsinstellingen erkent en subsidieert die zich op het grondgebied van het Nederlands taalgebied bevinden ?

– Indien het effectief om een onwettige situatie gaat, welke maatregelen heeft de minister dan genomen om hieraan een einde te stellen ?

2. Antwoord van de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering,

Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

De minister antwoordt dat deze instelling niet wordt gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap. Blijkbaar weet de gemeente waar de instelling gevestigd is, ook niet waar men deze moet plaatsen. Hij heeft van het gemeentebestuur een brief gekregen waarin het college van burgemeester en schepenen vermeldt dat zij zullen protesteren tegen de Franstalige advertentie in het infoblad. Daarnaast vragen zij de minister de aangelegenheid verder te willen onderzoeken en wensen zij een juridisch advies over de wettelijkheid van een vestiging van een Franstalig instituut in een eentalige gemeente.

Uit contacten met de gemeentelijke administratieve diensten die nadien zijn gelegd, bleek dat men deze zelf niet wist of er in deze schoolinstelling les gegeven wordt of niet.

De minister bevestigt dat de taalwetgeving inzake onderwijs verbiedt dat de Franse Gemeenschap in ééntalige gemeenten Franstalig onderwijs subsidieert. Als het anderzijds zou gaan om niet-gesubsidieerd onderwijs, dan heeft men te maken met misleidende reclame. Dit laatste is zijns inziens onwaarschijnlijk omdat de advertentie uitdrukkelijk de formulering “internat autonome de l’Etat” vermeldt.

De minister heeft de minister van Onderwijs van de Franse Gemeenschap gevraagd hem mee te delen met wat voor schoolinstelling men hier te maken heeft. De naam geeft in ieder geval de indruk dat het gaat om een door de Franse Gemeenschap gesubsidieerde instelling. En indien dit zo zou zijn, heeft men te maken met een onwettige toestand waarbij zowel de gemeente als de Vlaamse Gemeenschap gevat zijn om op te treden.

3. Repliek

De vraagsteller vraagt of het mogelijk is het antwoord van de minister van Onderwijs van de Franse gemeenschap waarop de minister zelf wacht, aan de Commissie over te maken.

De minister zal, van zodra hij in het bezit is van dit antwoord, dit aan de Commissie bezorgen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden

Vergadering van dinsdag 19 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Jean-Marie Bogaert, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over opleiding en begeleiding van werkzoekenden

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller opent haar uiteenzetting door erop te wijzen dat de wasserijsector onlangs kloeg over oneerlijke concurrentie van bepaalde tewerkstellingsprojecten. De reguliere sector voelt zich benadeeld. Het Hof van Beroep gaf de Federatie van de Belgische Textielverzorging gelijk : deze voelde zich benadeeld door overheidssubsidiërende instanties als OCMW, beschutte werkplaats, PWA's en initiatieven van sociale economie.

Het staat vast dat sommige langdurige werkzoekenden of werkzoekenden uit de risicogroepen niet voldoen aan de eisen van een gewoon bedrijf, gesteld dat ze een werkaanbieding uit de reguliere sector krijgen. Sociale economieprojecten als tussenstap zijn dan zinvol. Vorming en opleiding zijn immers broodnodig vooraleer een doorstroming naar de reguliere markt haalbaar is, zeker zolang gewone bedrijven onvoldoende investeren in de opleiding van lagerschoolen.

De hogervermelde uitspraak van de rechtbank stelt het probleem waar alle ondersteunde tewerkstelling, elk sociaal economieproject mee wordt geconfronteerd duidelijk : kan men subsidiëren om rendementsverlies te compenseren ? Quid met een mogelijk concurrentievervalsend effect ? Welke band moet er zijn tussen deze initiatieven en de reguliere arbeidsmarkt ?

De vraagsteller vernam van de minister graag een concreet antwoord op de volgende vraag :

– Welke maatregelen moeten er worden genomen, in het kader van de uitspraak van het Hof van Beroep in Gent, om sociale economieprojecten die steun krijgen van de Vlaamse overheid mogelijk te maken, zonder dat in deze sprake is van een concurrentievervalsend effect ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

De minister verklaart het door de vraagsteller aangekaarte probleem te erkennen en stipt aan dat in het kader van de sociale economie twee maatregelen vallen onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, nl. de sociale werkplaatsen en de invoegbedrijven. In beide maatregelen worden de sociale partners betrokken in de adviesprocedure.

Wat de invoegbedrijven betreft, gebeurt dit zowel op subregionaal niveau als op Vlaams niveau. Subregionaal wordt het advies ingewonnen van het Subregionaal Tewerkstellingscomité (STC), waarin afgevaardigden van werkgeverszijde zitting hebben.

Het STC brengt o.a. een advies uit over het eventueel samenvallen of de eventuele concurrentie van de werkzaamheden met andere regionale initiatieven.

Dit advies wordt samen met een rapport van het Samenwerkingsverband Sociale Economie, dat de aanvraag onderzoekt op een aantal specifieke erkenningscriteria, op Vlaams niveau voorgelegd aan de Adviescommissie Invoegbedrijven. In deze Adviescommissie zetelen eveneens vertegenwoordigers van de werkgeversorganisaties.

Wat de sociale werkplaatsen betreft voorziet de huidige regelgeving in twee adviserende instanties, namelijk het STC, waarin de werkgevers zitting hebben, en de bevoegde administratie.

Het ontwerp van decreet dat op dit ogenblik ter bespreking voorligt in het Vlaams Parlement (Stuk 1014 (1997-1998) – Nr. 1) voorziet in een advisering door drie instanties, vergelijkbaar met deze van toepassing bij de invoegbedrijven.

Deze drie instanties zijn, naast de bevoegde administratie, op subregionaal niveau het STC en op Vlaams niveau een adviescommissie.

De werkgevers zullen zowel in het STC als in de adviescommissie vertegenwoordigd zijn.

In beide maatregelen is er dus een belangrijke rol weggelegd voor de sociale partners, zowel op subregionaal als op Vlaams niveau.

De minister meent dan ook dat zowel de huidige als de toekomstige regelgevingen mogelijkheden bieden om de invloed van de activiteiten van de

invoegbedrijven en de sociale werkplaatsen op het socio-economische weefsel te toetsen. Dit betekent dat nu reeds wordt voorzien in verschillende waarborgen om concurrentievervalsing te voorkomen. Tevens blijft het mogelijk rekening te houden met de eigenheid van de projecten.

3. Replieken

De vraagsteller dankt de minister voor het antwoord, maar merkt op dat het risico van beschuldiging van een concurrentievervalsing effect helaas zal blijven bestaan bij tewerkstellingsinitiatieven van OCMW's, waarop de minister repliceert dat door de Vlaamse minister van Welzijn en Cultuur een omzendbrief terzake wordt voorbereid die aan alle OCMW's worden gericht.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden

Vergadering van dinsdag 19 mei 1998

Vaste verslaggever : de heer Jean-Marie Bogaert, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de Vlaamse premies tot aanmoediging van arbeidsherverdeling

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller stipt aan dat de hoge werkloosheid sedert jaren terecht één van de grootste bezorgdheden van het Vlaams Parlement en van de Vlaamse regering is. Vele maatregelen zijn reeds genomen om voor zoveel mogelijk mensen het fundamenteel recht op arbeid te kunnen verzekeren. Stelselmatig wordt arbeidsherverdeling in dit kader naar voor gebracht als een zeer goede maatregel om dit recht op arbeid te helpen verwezenlijken. Ook het Belgisch Actieplan 1998 in het kader van de Europese richtsnoeren voor de werkgelegenheid vermeldt uitdrukkelijk het belang van arbeidsherverdelende maatregelen in de strijd tegen de werkloosheid.

Ook de Vlaamse regering heeft van arbeidsherverdeling een belangrijk punt gemaakt. Reeds sedert 1994 stimuleert de Vlaamse overheid via aanmoedigingspremies de vrijwillige arbeidsherverdeling. Meer bepaald doet ze dit door complementair aan de federale regelingen premies toe te kennen voor loopbaanonderbreking en deeltijds werk. De praktijk toont aan dat de maatregel succes heeft : waar begin 1995 slechts 915 mensen gebruik maakten, waren er dit eind 1997 reeds 8.000.

Teneinde de huidige maatregel te versterken en zelfs uit te breiden werden besprekingen gestart binnen het VESOC. Het doel van de besprekingen was om te komen tot een nieuw ontwerp van besluit waarin meer bepaald in de afschaffing van de vereiste motieven bij loopbaanonderbreking, de verdubbeling van de premie bij arbeidsherverdeling en loopbaanonderbreking indien deze kaderen in een opleiding, en de premies voor deeltijds werk reeds mogelijk te maken bij een vermindering van 10 percent van de arbeidsuur in plaats van de huidige 20 percent zou worden voorzien. Met uitzondering van het laatste heeft de vraagsteller vernomen dat er reeds geruime tijd een akkoord zou zijn tussen de sociale partners.

Gezien het belang van de maatregel kreeg de vraagsteller van de minister gaarne een concreet antwoord op de volgende vragen.

Is de stand van zaken met betrekking tot de uitbreiding van de premies voor loopbaanonderbreking en arbeidsduurvermindering zoals geschetst de juiste ? Is er m.a.w. reeds geruime tijd een akkoord in het VESOC over de uitbreiding van de maatregel inzake loopbaanonderbreking, ongeacht de motieven en de verdubbeling van de premie indien de loopbaanonderbreking of arbeidsduurvermindering kadert in het volgen van een opleiding ?

Indien ja, hoe komt het dan dat het zo lang heeft aangesleept vooraleer het ontwerp van besluit in de regering komt en het na advies van de Raad van State kan worden uitgevaardigd. De vraagsteller meent dat het toch de bedoeling was om de nieuwe regeling te laten starten vanaf 1 april 1998.

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

De minister bevestigt dat de Vlaamse regering en de Vlaamse sociale partners binnen het VESOC beslisten de bestaande stelsels van aanmoedigingspremies voor de Vlaamse privé-sector, de Vlaamse openbare sector en het Nederlandstalig onderwijs verder uit te breiden, met het oog op het terugdringen van de werkloosheid en het verder stimuleren van processen van vrijwillige arbeidsherverdeling. Meer bepaald werd in de plenaire vergadering van het VESOC op 13 februari 1998 een akkoord bereikt inzake de afschaffing van de vereiste motieven bij loopbaanonderbreking enerzijds en de verdubbeling van de premie anderzijds, indien de loopbaanonderbreking of arbeidsduurvermindering kadert in het volgen van een opleiding.

De bespreking over het voorstel tot toekenning van de aanmoedigingspremie bij een vermindering van de arbeidsduur vanaf 10 percent in plaats van de huidige 20 percent werd verschoven naar de VESOC-werkgroep van 18 maart 1998 ; de vertegenwoordigers van de sociale partners bereikten terzake vooralsnog geen consensus.

Aansluitend hierop heeft de minister de administratie de opdracht gegeven nieuwe besluiten van de Vlaamse regering op te maken in functie van de reeds goedgekeurde bijstellingen van de reglementering, met name dus de afschaffing van de instapmotieven bij loopbaanonderbreking en de verdubbeling van het premiebedrag bij het volgen van een opleiding. De ontwerpen werden op 1 april 1998

voor advies aan de Inspectie van Financiën voorgelegd. Deze bracht advies uit op 5 mei jl. en het dossier werd vervolgens op 12 mei aan de Vlaamse minister van Financiën en Begroting overgemaakt teneinde het begrotingsakkoord te bekomen. De bespreking van de nieuwe besluiten is geagendeerd voor de vergadering van de Vlaamse regering van 26 mei e.k.

In ieder geval is het de bedoeling om de gewijzigde, uitgebreide reglementering met terugwerkende

kracht vanaf 1 april 1998 uitwerking te doen hebben.

3. *Repliek*

De vraagsteller dankt de minister voor het antwoord en verheugt zich over het retro-actieve karakter van de gewijzigde, uitgebreide reglementering vanaf 1 april 1998.

– *Het incident is gesloten.*